

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการ
สอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง
การพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

วิทยานิพนธ์
ของ
ชไมพร ชาญวิจิตร

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
กรกฎาคม 2560
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

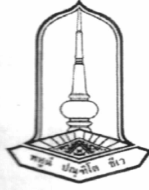

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการ
สอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง
การพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

วิทยานิพนธ์
ของ
ชไมพร ชาญวิจิตร

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
กรกฎาคม 2560
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวชไมพร ชาญวิจิตร
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(ผศ.ดร.มนตรี วงษ์สะพาน)

ประธานกรรมการ

(กรรมการบัณฑิตศึกษาประจำคณะ)

(อาจารย์ ดร.ตนิตา ดวงวิไล)

กรรมการ

(อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก)

(อาจารย์ ดร.ชนารัตน์ ศรีม่วงงาม)

กรรมการ

(อาจารย์บัณฑิตศึกษาประจำคณะ)

(ผศ.ดร.สุรกานต์ จังหาร)

กรรมการ

(ผู้ทรงคุณวุฒิ)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(ผศ.ดร.พชรวิทย์ จันท์ศิริ)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(ศ.ดร.ประดิษฐ์ เทอดทูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 31 เดือน พ.ศ. 2560

ประกาศขอบคุณการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก อาจารย์ ดร.คณิตา ดวงวิไล ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มนตรี วงษ์สะพาน ประธานกรรมการสอบ อาจารย์ ดร.ธนรัตน์ ศรีผ่องงาม กรรมการสอบ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกันต์ จังหาร ผู้ทรงคุณวุฒิ

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สังคม ภูมิพันธ์ ผู้ช่วยอธิการบดี ฝ่ายบริหาร มหาวิทยาลัยนครพนม อาจารย์วัลภา แก้วกียูร หัวหน้างานแนะแนวการศึกษา โรงเรียนผดุงนารี อาจารย์กฤติกา อนุแสนอาจารย์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ฝ่ายประถม อาจารย์ศิริพร รณ พรหมเวียง ครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียน บ้านแคน (วันครู 2503) และอาจารย์สมควร พระจันทร์ลา ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนปทุมรัตน์ พิตยาคม ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องการวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้บริหารและคณะครูโรงเรียนอนุบาลกิตติยา ที่ให้ความอนุเคราะห์และอำนวยความสะดวกในการทดลองเครื่องมือในการทำวิจัย ขอขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอบพระคุณบิดา มารดา รวมถึงครอบครัวชาญวิจิตร เพื่อนๆ ฮัน เดอะแก๊งค์ พาวเวอร์ พัพเกิร์ล และเทเลทาบปีที่คอยให้กำลังใจ ห่วงใยและให้การสนับสนุนในทุกๆด้านแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา ประโยชน์และคุณค่าจากงานวิจัยในครั้งนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชา บิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่อบรมสั่งสอนให้ผู้วิจัยเป็นคนดีมีคุณธรรม

ชไมพร ชาญวิจิตร

ชื่อเรื่อง	การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ผู้วิจัย	นางสาวชไมพร ชาญวิจิตร
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร.ดนิตา ดวงวิไล
ปริญญา	กศ.ม. สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปีที่พิมพ์ 2560

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) หาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 3) เปรียบเทียบความสามารถทางการฟัง ภาษาอังกฤษ ระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน 4) เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 5) เพื่อศึกษาความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) 6) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุบาลกิตติยา อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 40 คน ได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ดำเนินการวิจัยโดยใช้รูปแบบวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มทดลองกลุ่มเดียววัดผลก่อนและหลังทดลองเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนว ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษจำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีอำนาจจำแนกรายข้อ ตั้งแต่ 0.20-0.45 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.82 3) แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบวัดภาคปฏิบัติ ชนิด Rubric Score จำนวน 5 ข้อ 4) แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีอำนาจจำแนกรายข้อ ตั้งแต่ 0.20-0.85 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.81 5) แบบประเมินความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีอำนาจจำแนกรายข้อ ตั้งแต่ 0.60-1.00 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.83 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานด้วย t-test (Dependent)

ผลการวิจัยพบว่า

1. กิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.82/77.75เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
2. ดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีค่า เท่ากับ 0.5459 หรือคิดเป็นร้อยละ 54.59

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีความสามารถทางพูด ภาษาอังกฤษคิดเป็นร้อยละ 78.88

5. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ มาก ($\bar{X} = 4.29$)

6. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.30$)

TITLE The Development of Activity Learning on English in Daily Life by Using the Theory of Communicative Language Teaching Approach (CLT) to Enhance Listening Speaking Ability and Confidence of Using English for the Fourth Grade Students

AUTHOR Miss Chamaiporn Chanwijit

ADVISORS Dr. Danita Duangwilai

DEGREE M.Ed. **MAJOR** Curriculum and Instruction

UNIVERSITY Mahasarakham University **DATE** 2017

ABSTRACT

The purposes of this research were: 1) to develop an activity learning on English in Daily Life by using the theory of communicative language teaching approach (CLT) which had an efficiency of the set criteria of 75/75 2) to find out the effectiveness index of develop an activity learning packages on English in Daily Life by using the theory of communicative language teaching approach (CLT) 3) to compare listening ability between before and after learning English 4) to study English speaking ability of Prathomsuksa 4 students 5) to study the confidence of using English of Prathomsuksa 4 students 6) to study the satisfaction of the Prathomsuksa 4 students toward an activity learning on English in Daily Life by using communicative language teaching approach (CLT)

The sample of this research was 40 students in grade 4/1 at Anuban Kitiya School, Muang District, Mahasarakham in the second semester of the academic year 2016, obtained by using cluster random sampling. The research was an experimental with one group pre-test and post-test design. The instruments used in this research were 1) plans of activity learning on English in Daily Life by using the theory of communicative language teaching approach (CLT) 2) English listening ability test; 30 items of multiple choices with discriminating powers (B) ranging 0.20-0.45 and a reliability of 0.82 3) Performance assessment of speaking ability (Rubric score); 5 items. 4) The Confidence of using English assessment; 20 items with discriminating powers (B) ranging 0.20 - 0.85 and a reliability of 0.81 5) The satisfaction assessment; 20 items with discriminating powers (B) ranging 0.60-1.00 and a reliability of 0.83. The research data were analyzed using descriptive statistics, percentage, mean, standard deviation and t-test (Dependent Sample)

The results findings were as follows:

1. The activity learning on English in Daily Life by using the theory of communicative language teaching approach (CLT) had an efficiency of 79.82/77.75. It was higher than the established requirement.

2. The activity learning on English in Daily Life by using the theory of communicative language teaching approach (CLT) had effectiveness index of 0.5459 showing that they progressed their learning at 54.59 percentages respectively.

3. Prathomsuksa 4 students who learned by using the activity learning on English in Daily Life by using the theory of communicative language teaching approach (CLT) were higher than that they had before at the .05 level of significance.

4. Prathomsuksa 4 students who learned by using the activity learning on English in Daily Life by using the theory of communicative language teaching approach (CLT) had 78.88 of English speaking ability.

5. The students' confident of using English after learning was in high level. ($\bar{X} = 4.29$).

6. The students' satisfaction after using the activity learning on English in Daily Life by using the theory of communicative language teaching approach (CLT) was in the high level. ($\bar{X} = 4.30$)

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
	สมมติฐานของการวิจัย	4
	ความสำคัญของการวิจัย	4
	ขอบเขตของการวิจัย	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
	หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตร	
	แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	7
	วิธีการสอนภาษาอังกฤษ	14
	วิธีสอนแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language	
	Teaching)	22
	ความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ	27
	ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ	35
	การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	37
	ดัชนีประสิทธิผล	38
	ความพึงพอใจ	40
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	44
	งานวิจัยในประเทศ	44
	งานวิจัยต่างประเทศ	53
3	วิธีดำเนินการวิจัย	56
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	56
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	56
	การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย	57
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	63
	การวิเคราะห์ข้อมูล	64
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	65

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	70
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	70
ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	70
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	71
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	77
ความมุ่งหมายของการวิจัย	77
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	77
การเก็บรวบรวมข้อมูล	78
การวิเคราะห์ข้อมูล	79
สรุปผล	79
อภิปรายผล	80
ข้อเสนอแนะ	86
บรรณานุกรม	87
ภาคผนวก	96
ภาคผนวก ก ตัวอย่างเครื่องมือในการวิจัย	97
ภาคผนวก ข ผลการวิเคราะห์การหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย	146
ภาคผนวก ค หนังสือราชการแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญและเก็บรวบรวมข้อมูล	157
ประวัติย่อของผู้วิจัย	165

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ต 1.1	10
2 แสดงตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ต 1.2	11
3 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ต 1.3	12
4 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ต 2.1	13
5 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ต 2.2	13
6 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ต 3.1	13
7 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ต 4.1	14
8 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ต 4.2	14
9 แบบแผนการทดลองแบบ One Group Pretest Posttest Design	63
10 ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	71
11 ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	71
12 ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ของการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	72
13 คะแนนวัดความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน	72
14 คะแนนวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน	73
15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาของการจัด กิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อ การสื่อสาร (CLT)	73
16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	75
17 ตารางแบบแผนการทดลองแบบ One group pretest posttest design	78
18 วิเคราะห์ผลการประเมิน แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่เข้าเกณฑ์	147
19 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับผลการเรียนรู้	148
20 วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (B) ของข้อสอบรายข้อของ แบบทดสอบวัดความสามารถ ด้านการฟัง	149

21	วิเคราะห์ค่าดัชนีความเที่ยงตรงและครอบคลุมเชิงเนื้อหาของ แบบวัดความสามารถด้านการพูด	150
22	วิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและพฤติกรรมความมั่นใจในการใช้ภาษา	150
23	วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกของสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษา	151
24	วิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	151
25	วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	152
26	คะแนนระหว่างการใช้ปฏิบัติการกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT)	152
27	คะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ	154
28	ค่าการทดสอบสมมุติฐาน	155
29	คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ	155

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ขั้นตอนการสอนของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	23
2 ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	26

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันภาษาอังกฤษนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่คนทั่วโลกใช้ในการติดต่อสื่อสาร เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล การค้าขาย การศึกษา การท่องเที่ยว เทคโนโลยี รวมไปถึงการทำธุรกิจระหว่างประเทศ การเรียนภาษาอังกฤษช่วยให้ผู้เรียนสามารถติดต่อกับชาวต่างชาติได้อย่างถูกต้องและมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงถูกบรรจุลงให้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และถูกกำหนดให้เป็นภาษาต่างประเทศที่เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 190) เมื่อผู้เรียนมีการเรียนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะเกิดความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้นและสามารถใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว

ในปีพ.ศ. 2558 ประเทศไทยจะเข้าร่วมประชาคมอาเซียน ซึ่งภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาบังคับอันดับแรกที่ประชาชนพลเมืองใน 10 ประเทศอาเซียนจะต้องฝึกฝน พัฒนาขีดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพราะจะต้องใช้ภาษาอังกฤษกันมากขึ้นแน่นอน เนื่องจากประชาชนของประเทศอาเซียนจะต้องติดต่อสัมพันธ์ ทำความรู้จัก เรียนรู้ซึ่งกันและกัน เดินทางท่องเที่ยว เดินทางข้ามพรมแดนเพื่อหางานทำและแสวงหาโอกาสที่ดีกว่าให้กับชีวิต ดังนั้น ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่สองของชาวอาเซียน เคียงคู่ภาษาที่หนึ่งอันเป็นภาษาประจำชาติของตน ซึ่งสอดคล้องกับ กฎบัตรอาเซียน ข้อ 34 ได้บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” ที่กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในการทำงานของอาเซียน นั้นหมายถึง ภาษาอังกฤษจะเป็นภาษาที่ใช้ในระหว่างการประชุม การโต้ตอบทางจดหมาย การจัดทำรายงานการประชุม ผลการพิจารณา และมติที่ประชุม ตลอดจนการจัดทำคำแถลงการณ์ และปฏิสัมพันธ์ต่างๆ ของอาเซียนทั้งนี้เพื่อให้ประชากรของประชาคมอาเซียนสามารถติดต่อสื่อสารได้โดยตรงและมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังเป็นการที่จะทำให้ประชาคมอาเซียนสามารถมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพในเวทีระหว่างประเทศที่กว้างออกไปอีกด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ. 2554 : 1-28) ถึงแม้ว่าภาษาอังกฤษจะถูกบรรจุลงในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และมีการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง แต่การเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังขาดประสิทธิภาพ เนื่องจากประเทศไทยไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เมื่อนักเรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษที่โรงเรียนแล้ว หลังเลิกเรียนไม่ได้มีการใช้จึงขาดความต่อเนื่อง (กรมวิชาการ. 2542 : 1) ส่งผลให้นักเรียนไม่เข้าใจ จำประโยคที่ต้องพูดไม่ได้ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญทั้งในชีวิตการเรียน การทำงาน และการใช้ชีวิตประจำวัน สำหรับคนไทยหลายๆ คน ภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่น่าสับสนกลัวและมักจะหลีกเลี่ยงการต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติหรือการพูดภาษาอังกฤษต่อหน้าคนอื่น ๆ เพราะขาดความมั่นใจและทักษะ บางคนกังวลว่าสำเนียงไม่ดี ไวยากรณ์ไม่ได้ จึงทำให้ไม่กล้าที่จะฝึกพูด

โรงเรียนอนุบาลกิตติยา จังหวัดมหาสารคาม สังกัดคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน กำลังประสบปัญหาในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากครูผู้สอนยังขาดนวัตกรรมและเทคนิคการสอนที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถที่มีอยู่อย่างเต็มศักยภาพ รวมทั้งนักเรียนไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ ได้และนักเรียนไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีเพียงนักเรียนบางส่วนเท่านั้นที่สามารถสื่อสารได้ตามสถานการณ์จริง และจากการสำรวจผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในปีการศึกษา 2555-2557 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นไปตามเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนด คือ 77.82 ในปีการศึกษา 2555 (โรงเรียนอนุบาลกิตติยา. 2555 : 8), 73.72 ในปีการศึกษา 2556 (โรงเรียนอนุบาลกิตติยา. 2556 : 12), และ 72.72 ในปีการศึกษา 2557 (โรงเรียนอนุบาลกิตติยา. 2557 : 12) ตามลำดับถึงแม้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะอยู่ในเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดแต่มีข้อสังเกตคือนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนลดลงทุกปีการศึกษาจากการสังเกตและวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาและนักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ความสามารถด้านการฟังที่นักเรียนยังขาด เช่น การจำแนกเสียง (ระหว่างเสียง/f/และเสียง/v/) การบอกความหมายของคำที่ได้ยิน ไม่เข้าใจคำพูดหรือประโยคที่ได้ยิน เป็นต้น จากการที่นักเรียนขาดความสามารถด้านการฟังจึงส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดด้วยเช่นกัน เช่น นักเรียนออกเสียงคำและประโยคไม่ชัดเจน (ตามหลักการออกเสียง) ไม่สามารถตอบคำถามได้ เมื่อนักเรียนไม่สามารถฟังและพูดภาษาอังกฤษได้จึงส่งผลให้นักเรียนขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และทำให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จ นอกจากนี้ ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลกิตติยา ผู้วิจัยยังพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ดีเท่าที่ควร ผู้เรียนขาดความสามารถด้านการฟัง การพูด และขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนยังมีวิธีการสอนไม่หลากหลาย ขาดการกระตุ้นให้นักเรียนร่วมทำกิจกรรม รวมไปถึงสื่อการสอนที่ใช้ไม่น่าสนใจ ทำให้นักเรียนมีผลการเรียนที่ลดลงและขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

ตามที่คุณวิจัยได้ศึกษาเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการฟัง การพูดและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ทำให้พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ นักเรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้นอันจะส่งผลการใช้ภาษาอังกฤษให้สูงขึ้นอีกด้วย นอกจากนั้นยังช่วยเสริมสร้างความมั่นใจให้นักเรียนมากยิ่งขึ้น นักเรียนกล้าพูด กล้าสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ จากปัญหาดังที่กล่าวมา ผู้สอนภาษาอังกฤษจึงควรให้ความสำคัญแก่ทักษะด้านการฟังและการพูดมากยิ่งขึ้น โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม มีวิธีการสอนที่ใช้การสื่อสาร (Communication Approach) ซึ่งเน้นการสนทนาเป็นหลัก เพื่อให้นักเรียนเกิดความเคยชินกับคำศัพท์และรูปประโยคต่างๆ และนักเรียนสามารถนำคำศัพท์หรือรูปประโยคที่เคยเรียนในชั้นเรียนไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) จัดเป็นแนวการสอน (Approach) มากกว่าทฤษฎีสอน เพราะหมายถึงหลักการที่หลากหลาย ที่สะท้อนมุมมองในการสื่อสารและการเรียนภาษาซึ่งสามารถใช้สนับสนุนความหลากหลายของกระบวนการใน

ชั้นเรียนได้ (Richards และ Rodgers. 2001 : 1772) ซึ่งเป้าหมายของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหรือวิธีการสอนแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นั้นคือการทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารในภาษาที่เรียนได้ โดยการจะทำเช่นนี้ได้จะต้องมีความรู้เรื่องของโครงสร้างทางภาษา ความรู้เรื่องความหมาย และความเข้าใจเรื่องของหน้าที่ของภาษาที่ใช้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องเลือกรูปแบบของภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ใช้ในการสื่อสาร บริบท ตลอดจนบทบาททางสังคมของผู้ร่วมสนทนา (Larsen-Freeman. 2000 : 128-132) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารยังเน้นการเรียนรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติ กล่าวคือ ผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาให้มากที่สุด การให้ผู้เรียนสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกันโดยให้เลือกใช้ภาษาตามต้องการและให้ประเมินการสื่อสารด้วยตนเองเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารจริง วิธีดังกล่าวนี้ทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจที่จะใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่างๆ ได้

ผู้วิจัยในฐานะครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ จึงมีความสนใจที่จะพัฒนาจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเรื่อง English in Daily Life ตามแนวภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้สูงขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษ ระหว่างก่อนและหลังเรียนเรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
4. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ขึ้นไป
5. เพื่อศึกษาความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)
6. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

1. นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูด และมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น
2. ได้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 4 แผน 16 ชั่วโมง
3. ได้แนวทางให้ครูผู้สอนนำไปพัฒนาวิธีการสอนโดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนแบบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT) ในเนื้อหาหลักสูตรสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือกลุ่มสาระอื่น เพื่อส่งเสริมการจัดการเรียนสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุบาลกิตติยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 จำนวน 4 ห้อง ห้องละ 40 คน แต่ละห้องจัดนักเรียนที่มีความสามารถละทั้งเก่ง ปานกลาง อ่อน รวมมีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 160 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุบาลกิตติยา จำนวน 40 คน ได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)
2. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเนื้อหาที่ปรับจากบทเรียนที่ปรากฏในหนังสือเรียนและสอดคล้องกับโครงสร้างของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

Unit 1 : My Daily Routine	จำนวน 1 แผน ใช้เวลาทั้งหมด 4 ชั่วโมง
Unit 2 : My Occupation	จำนวน 1 แผน ใช้เวลาทั้งหมด 4 ชั่วโมง
Unit 3 : Place and City	จำนวน 1 แผน ใช้เวลาทั้งหมด 4 ชั่วโมง
Unit 4 : I Like Pizza	จำนวน 1 แผน ใช้เวลาทั้งหมด 4 ชั่วโมง

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ กิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

3.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

3.2.1 ความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ

3.2.2 ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

3.2.3 ความพึงพอใจของนักเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การจัดสถานการณ์หรือกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์อันก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่าย ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนมีการพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และจิตใจ

2. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) หมายถึง การจัดการเรียนการสอนตามซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียนจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน เริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ไปทำความเข้าใจ จดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้โดยมีการเรียนรู้อยู่ 3 ขั้นตอน คือ ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึกปฏิบัติ และขั้นการใช้ภาษา ซึ่งจะทำให้ นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา โดยที่นักเรียนไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับโครงสร้างทางไวยากรณ์

3. กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถด้านการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การจัดการเรียนรู้มี 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำเสนอ ขั้นฝึกปฏิบัติ และขั้นการใช้ภาษา โดยมีการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้อย่างมีระบบทั้งด้านวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ใบความรู้ ใบงาน แบบทดสอบ ท้ายบทเรียน รวมทั้งสื่อการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกและคอยให้คำปรึกษา เมื่อนักเรียนเกิดปัญหาระหว่างปฏิบัติกิจกรรม

4. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง การรับรู้ข้อมูลโดยกระบวนการรับข่าวสารที่ได้ยินที่เป็นภาษาอังกฤษ ทำความเข้าใจ แล้วพร้อมที่จะแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ สามารถวัดความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษได้โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษ

5. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การสื่อสารด้วยการพูด หรือการแลกเปลี่ยนข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษ โดยที่ผู้พูดจะต้องเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดกับคู่สนทนาในสถานการณ์ต่างๆ สามารถวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษได้โดยใช้แบบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษ

6. ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความกล้าในการตัดสินใจฟังและพูด ออกมาถึงแม้ว่าจะมีอุปสรรคก็ตาม ความมั่นใจนี้จะมาจากประสบการณ์การใช้ภาษาที่ผ่านมาและการเสริมแรงของครูและเพื่อนที่ร่วมกิจกรรมด้วยกัน สามารถวัดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษได้โดยใช้แบบวัดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความมั่นใจในการฟัง

ความมั่นใจในการพูด ความมั่นใจในการอ่าน ความมั่นใจในการเขียน และด้านความมั่นใจในการใช้ภาษา

7. ความพึงพอใจ หมายถึง ทศนคติทางบวกหรือพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ความพึงพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการของนักเรียนได้รับการตอบสนอง สามารถวัดความพึงพอใจได้ด้วยแบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งหมด 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านการจัดกิจกรรม ด้านสื่อการสอน และด้านแบบฝึกหัด

8. ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ 75/75 หมายถึง ผลที่เกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งวัดและประเมินผลตามสภาพจริงแล้วมีผลเป็นไปตามเกณฑ์ 75/75

75 ตัวแรก หรือ E_1 หมายถึง ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนระหว่างเรียนรู้ โดยคิดจากคะแนนการทำกิจกรรม ใบงาน ผลงาน การทดสอบพูดและคะแนนแบบทดสอบท้ายบทเรียน

75 ตัวหลัง หรือ E_2 หมายถึง ประสิทธิภาพของนักเรียนโดยพิจารณาจากผลการวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ และแบบประเมินการพูดภาษาอังกฤษ

9. ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ค่าแสดงความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของนักเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างคะแนนก่อนเรียนและคะแนนหลังเรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัยเรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4” ดังนี้

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. วิธีการสอนภาษาอังกฤษ
3. วิธีสอนแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)
4. ความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ
5. ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ
6. การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
7. ดัชนีประสิทธิผล
8. ความพึงพอใจ
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 9.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้มีหลักการและเหตุผล โครงสร้าง มาตรฐาน และตัวชี้วัด ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 190-208)

1. วิสัยทัศน์และจุดมุ่งหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคนซึ่งกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และเป็นพลโลกยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐานรวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษา ต่อการประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิตโดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดีมีปัญญา มีความสุขมีศักยภาพในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพจึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานดังนี้

1.1 มีคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเองมีวินัย และปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

1.2 มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารการคิดการแก้ปัญหาการใช้เทคโนโลยีและมีทักษะชีวิต

1.3 มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดีมีสุขนิสัยและรักการออกกำลังกาย

1.4 มีความรักชาติมีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และพลโลกยึดมั่นในวิถีชีวิตและการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

1.5 มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรม และภูมิปัญญาไทยการอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อมมีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

2. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

2.1 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

2.2 ใช้ภาษาอย่างมีมารยาทถูกต้องตามกาลเทศะและบุคคล

2.3 รักการแสวงหาความรู้

2.4 มีเหตุผลวิจารณ์ญาณสุนทรียภาพและเสริมสร้างความร่วมมือในสังคม

2.5 พัฒนาและเปิดโลกทัศน์ตนเองโดยใช้สื่อเทคโนโลยี

3. คุณภาพผู้เรียน หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กำหนดคุณภาพผู้เรียนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้เป็นสาระที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร อันเป็นความคาดหวังของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานซึ่งได้กำหนดองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการและคุณธรรมจริยธรรมค่านิยมที่ผู้เรียนพึงมีเมื่อจบการศึกษาภาคบังคับระดับประถมศึกษา 6 ดังนี้

3.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมาย ของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่ายๆ และเรื่องเล่า

3.2 พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ง่ายๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดง ความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

3.3 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่างๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว

3.4 ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรม ของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

3.5 บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบ ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษา กับของไทย

3.6 ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสาระการเรียนรู้จากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอ ด้วยการพูด/การเขียน

3.7 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

3.8 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่างๆ

3.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับ ตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลม พายุ อากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม)

3.10 ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ

4. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นรวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญมาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา กับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตาราง 1 แสดงตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ต 1.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และ คำแนะนำ (instructions) ง่ายๆ ที่ฟังหรืออ่าน	คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน และคำแนะนำในการเล่น เกม การวาดภาพ หรือการทำอาหารและเครื่องดื่ม - คำสั่ง เช่น Look at the.../here/over there./Say it again./Read and draw./Put a/an...in/on/under a/an.../Don't go over there. etc. - คำขอร้อง เช่น Please take a queue./Take a queue, please./Can you help me, please? etc. - คำแนะนำ เช่น You should read every day./Think before you speak./คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่น เกม Start./My turn./Your turn./Roll the dice./Count the number./Finish./คำบอกลำดับขั้นตอน First,... Second ... Then... Finally ... etc.
	2. อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค ข้อความ ง่ายๆ และบทพูดเข้า จังหวะถูกต้องตาม หลักการอ่าน	คำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ บทพูดเข้าจังหวะ และการสะกดคำการใช้ พจนานุกรมหลักการอ่านออกเสียง เช่น - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ
	3. เลือก/ระบุภาพ หรือสัญลักษณ์ หรือ เครื่องหมายตรงตาม ความหมายของ ประโยคและข้อความ สั้นๆ ที่ฟัง หรืออ่าน	- การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยคกลุ่มคำ ประโยคเดียว สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และความหมาย เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขายและลมฟ้าอากาศ และเป็นวงคำศัพท์สะสมประมาณ 550-700 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

ตาราง 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	4. ตอบคำถามจากการฟังและอ่าน ประโยค บทสนทนา และนิทานง่ายๆ	ประโยค บทสนทนา นิทานที่มีภาพประกอบ คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน - Yes/No Question เช่น Is/Are/Can...? Yes,...is/are/can./ No,...isn't/aren't/can't. Do/Does/Can/Is/Are...? Yes/No... etc. - Wh-Question เช่น Who is/are...? He/She is.../They are... What...?/Where...? It is .../They are... What...doing? ...is/am/are... etc. - Or-Yes/No Question เช่น Is this/it a/an...or a/an...? It is a/an... etc.

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตาราง 2 แสดงตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ต 1.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล	บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ การพูดแทรกอย่างสุภาพ ประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ชิด และสำนวนการตอบรับ เช่น Hi/Hello/Good morning/Good afternoon/Good evening/I am sorry./How are you?/I'm fine. Thank you. And you?/Hello. I am... Hello,...I am... This is my sister. Her name is... Hello,.../Nice to see you. Nice to see you too./Goodbye./Bye./See you soon/later./Thanks./Thank you./Thank you very much./You're welcome./It's O.K. etc.
	2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และคำขออนุญาตง่ายๆ	คำสั่ง คำขอร้อง และคำขออนุญาตที่ใช้ในห้องเรียน

ตาราง 2 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	3. พูด/เขียนแสดงความต้องการของตนเอง และขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่ายๆ	คำศัพท์ จำนวน และประโยคที่ใช้แสดงความต้องการและขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่างๆ เช่น I want .../Please.../May...?/I need your help./Please help me./Help me! etc. How many...are there? There is a/an.../There are... Where is the...? It is in/on/under...etc.

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

ตาราง 3 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ต 1.3

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว	ประโยคและข้อความที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บุคคล สัตว์ และเรื่องใกล้ตัว เช่น ชื่อ อายุ รูปร่าง สี ขนาด รูปทรง สิ่งต่างๆ จำนวน ๑-๑๐๐ วัน เดือน ปี ฤดูกาล ที่อยู่ของสิ่งต่างๆ เครื่องหมายวรรคตอน
	2. พูด/วาดภาพแสดงความสัมพันธ์	คำ กลุ่มคำที่มีความหมายสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ
	3. ของสิ่งต่างๆ ใกล้ตัวตามที่ฟังหรืออ่าน	ใกล้ตัว เช่น การระบุ/เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของภาพกับคำ หรือกลุ่มคำ โดยใช้ภาพ แผนภูมิ แผนภาพ แผนผัง
	4. พูดแสดงความคิดเห็นง่ายๆ เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว	ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต. 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตาราง 4 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ต 2.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. พูดและทำท่าประกอบอย่างสุภาพ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	มารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทางประกอบ การพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
	2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกาย ฤดูกาล อาหาร เครื่องดื่ม	คำศัพท์และข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกาย ฤดูกาล อาหาร เครื่องดื่ม
	3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกมการร้องเพลง การเล่านิทานประกอบท่าทาง บทบาทสมมติ วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตาราง 5 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ต 2.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	ความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
	2. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาลและงานฉลอง ตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย	ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล และงานฉลองตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตาราง 6 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ต 3.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน	การค้นคว้า การรวบรวม และการนำเสนอ คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตาราง 7 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ต 4.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. ฟังและพูด/อ่านในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา	การใช้ภาษาในการฟังและพูด/อ่านในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตาราง 8 แสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐาน ต 4.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น และรวบรวมข้อมูลต่างๆ	การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ

จากตารางแสดงตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง ได้แสดงให้เห็นถึง สาระและ มาตรฐานการเรียนรู้ที่ครูผู้สอนจะต้องเลือกนำมาใช้ในการจัดกิจกรรม ซึ่งในการจัดการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัย ได้พิจารณาจากตัวชี้วัดที่สัมพันธ์กับทักษะการฟังพูดและครอบคลุมทุกสาระทั้ง 4 สาระ ได้แก่ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ

ปัจจุบันมีแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหลายแนวคิด แต่ละแนวคิดช่วยสร้างความคิดที่เป็นระบบให้แก่ครูผู้สอน ช่วยให้ทราบการวิเคราะห์ สังเคราะห์หรือกรอบในการพัฒนามโนทัศน์เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แนวคิดเหล่านี้ช่วยครูผู้สอนตัดสินใจวางแผนการจัดการเรียนการสอน การเลือกกิจกรรมประกอบการเรียนการสอน การเลือกสื่อการเรียนรู้ในที่น่าสนใจ แนวคิดในการสอนภาษาอังกฤษมาเสนอดังนี้

1. วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล (Grammar Translation) สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 40-42)

1.1 ที่มาและความหมาย

การเรียนการสอนแบบไวยากรณ์และแปลมีมานานแล้ว วิธีการสอนแบบนี้เรียกว่าวิธีการสอนแบบคลาสสิก (Classical Method) ไม่เน้นการฟังการพูดแต่จะเน้นการเรียนรู้ไวยากรณ์และการแปล เพื่อให้สามารถอ่านตำราและวรรณคดีได้ วิธีการสอนนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านและเห็นคุณค่าของบทประพันธ์ภาษาต่างประเทศ และเชื่อว่าการเรียนไวยากรณ์ของภาษาใหม่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจไวยากรณ์ของภาษาตนเองมากขึ้น ช่วยพูดและเขียนภาษาของตนเองได้ดีขึ้น

1.2 ความสำคัญ

จุดประสงค์พื้นฐานของการเรียนการสอนด้วยวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และการแปลคือ ผู้เรียนสามารถอ่านวรรณกรรมภาษาต่างประเทศที่เรียนได้ นอกจากนั้นผู้เรียนจะได้เรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาซึ่งปรากฏอยู่ในบทประพันธ์ วิธีเรียนใช้วิธีการท่องจำกฎเกณฑ์และคำศัพท์ตลอดจนคำแปลที่ใช้ในภาษาของตน ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการเรียนการสอนในชั้นเรียน ผู้ปฏิบัติทำตามคำสั่งของผู้สอน ความสามารถของผู้เรียนจะดูได้จากความเร็วและความแม่นยำในการทำแบบฝึกหัด

1.3 ลักษณะของวิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปลมีดังนี้

1.3.1 จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาต่างประเทศคือการเรียนภาษาเพื่ออ่านวรรณคดีของเจ้าของภาษานั้นๆ เป็นวิธีการเรียนภาษาโดยเน้นกฎเกณฑ์ทางภาษาและการแปลประโยคข้อความจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาของตนเอง ดังนั้นการเรียนภาษาต่างประเทศจึงหมายถึงการท่องจำกฎเกณฑ์ทางภาษาและทำความเข้าใจคำ วลี หรือประโยคมีความเชื่อว่าการรับรู้ภาษาที่สองมีความคล้ายคลึงกับการรับรู้ภาษาที่หนึ่ง

1.3.2 การอ่านและเขียนเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องเน้นไม่ให้ความสำคัญกับทักษะการพูดและฟัง

1.3.3 การเลือกคำศัพท์ที่จะเรียนเป็นคำศัพท์ที่อยู่ในข้อความที่อ่าน การสอนคำศัพท์ โดยใช้พจนานุกรมสองภาษาคือจากภาษาที่หนึ่ง แปลเป็นภาษาเป้าหมาย หรือจากภาษาเป้าหมาย แปลเป็นภาษาที่หนึ่ง และโดยการท่องจำคำศัพท์ โดยปกติแล้วตำราที่ยึดการสอนวิธีนี้จะมีแกรมม่าคำศัพท์ และคำแปลและแบบฝึกหัดที่เกี่ยวกับการแปล

1.3.4 ประโยคเป็นหน่วยพื้นฐานของการสอนและฝึกทักษะภาษาบทเรียนเกือบทั้งหมด จะเน้นการแปลประโยค วิธีการเรียนภาษาต่างประเทศในสมัยก่อนคิดว่าการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาที่ถูกต้องจะช่วยให้อ่านภาษาต่างประเทศได้ดี

1.3.5 เน้นความถูกต้อง (accuracy) ของการใช้ภาษามุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการแปลและการเขียนให้ได้ระดับมาตรฐาน

1.3.6 สอนแกรมม่าโดยวิธี deductive ตำราเรียนจะเน้นกฎเกณฑ์ทางภาษาและฝึกทำแบบฝึกหัด ที่เกี่ยวกับการแปล เวลาสอนครูจะอธิบายแกรมม่าในตำราแล้วนักเรียนจะทำแบบฝึกหัด

1.3.7 ใช้ภาษาของผู้เรียนในการดำเนินกิจกรรมการสอน เช่นการอธิบายกฎเกณฑ์ทางภาษา คำศัพท์ เนื้อเรื่อง เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจการใช้ภาษาต่างประเทศในการแปล และอ่านเขียน

1.4 ขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอน (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2539 : 41-42) วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปลจะประกอบไปด้วย บทเรียน และแบบฝึกหัด ในบทเรียนแต่ละบทจะประกอบไปด้วยบทความหรือข้อความให้นักเรียนอ่าน และอาจจะมีคำศัพท์และไวยากรณ์ที่ดึงออกมาให้เห็นชัดเจน ผู้สอนมักดำเนินการสอนตามขั้นตอน ดังนี้

1.4.1 สอนคำศัพท์ โดยบอกคำแปลเป็นภาษาผู้เรียน และให้ตัวอย่างประโยคที่มีคำศัพท์นั้นอยู่

1.4.2 สอนโครงสร้าง โดยอธิบายกฎไวยากรณ์และข้อยกเว้นต่างๆ ให้ผู้เรียนทราบ พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบแล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด หรือฝึกใช้ไวยากรณ์ที่เรียนนั้นในการสร้างประโยคต่างๆ เพื่อเข้าใจกฎต่างๆ ที่เรียนไปแล้วให้ฝึกแปลประโยคเป็นภาษาของตนเอง

1.4.3 สอนอ่าน โดยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วให้คำแปลเนื้อเรื่องเป็นภาษาของตนเอง เมื่อผู้เรียนมีปัญหาผู้สอนจะช่วยอธิบายเพิ่มเติมโดยใช้ภาษาของผู้เรียน หลังจากผู้เรียน แปลเรื่องที่อ่านจนเข้าใจแล้วผู้สอนจะให้ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านนั้น นอกจากนั้นก็จะตรวจคำตอบว่าถูกต้องหรือไม่ โดยให้ผู้เรียนอ่านคำตอบให้ทั้งชั้นฟัง ถ้าตอบผิดผู้สอนจะเรียกผู้เรียนอื่นตอบคำถามจนถูกต้อง หรือไม่เช่นนั้นผู้สอนก็จะให้คำตอบที่ถูกต้องเอง

1.4.4 ประเมินผลการเรียน ให้ผู้เรียนทำการบ้านโดยการทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือให้ท่องจำชนิดคำการกระจายคำกริยาต่างๆ และการเปลี่ยนแปลงรูปคำให้ท่องจำคำศัพท์แล้วนำไปแต่งประโยคแปลข้อความภาษาต่างประเทศ ให้เป็นภาษาของตนเองหรือแปลภาษาของตนเอง เป็นภาษาต่างประเทศที่เรียนโดยใช้พจนานุกรมที่มีคำสองภาษา

2. วิธีสอนแบบตรง (The Direct Method) สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 47-50)

2.1 ที่มาและความหมาย

วิธีการสอนแบบตรงนิยมใช้กันมานานแล้วในยุโรป และมักจะใช้ประปนกันกับวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปล การสอนแบบตรงนิยมมากในคนที่เริ่มสนใจใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการค้าระหว่างประเทศ การท่องเที่ยว ทำให้เห็นว่าวิธีการสอนแบบไวยากรณ์และแปลไม่ทำให้ใช้ภาษาได้ดี จึงหันมาใช้วิธีเรียนโดยให้เจ้าของภาษาเป็นผู้สอนภาษาซึ่งเน้นทักษะการพูด โดยไม่มีการแปล

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545 : 388) ให้คำจำกัดความว่า การสอนโดยตรงเป็นการสอนที่ เน้นกระบวนการสอนมากกว่าสาระการสอน เป็นการสอนที่เป็นระบบระเบียบและการฝึกปฏิบัติ การสอนโดยตรง เหมาะกับการสอนการอ่าน สอนเลขและสอนภาษา ต้องสอนกับเด็กกลุ่มที่ไม่ใหญ่นัก ประมาณ 4-10 คน ครูจะทำการแก้ไขข้อบกพร่องเมื่อทำผิดทันที (เช่น ออกเสียงผิด เขียน ไวยากรณ์ผิด)

จากการให้ความหมายของวิธีการสอนแบบตรง สรุปได้ว่าการสอนแบบตรงคือการสอนที่มุ่งช่วยให้ได้เรียนรู้ทั้งเนื้อหา สาระ รวมทั้งนักเรียนยังได้มีการได้ฝึกปฏิบัติ ทักษะต่างๆ จนสามารถทำได้ประสบผลสำเร็จได้ในเวลาที่จำกัดและเหมาะสมกับการสอนเด็กกลุ่มที่มีจำนวนคนไม่มาก ครูจะได้แก้ไขข้อบกพร่องได้ทันที

2.2 ความสำคัญ

วิธีการสอนแบบตรงมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ บทเรียนส่วนใหญ่จึงประกอบไปด้วยกิจกรรมที่เป็นบทสนทนา เพื่อเป็นโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาใน

สถานการณ์ที่เป็นจริง เช่น ภาษาที่ใช้ในการติดต่อกับธนาคาร ภาษาที่ใช้ในการจับจ่ายซื้อของ หรือคุยกันเกี่ยวกับสภาพอากาศ เป็นต้น ผู้เรียนจะถูกกระตุ้นให้พูดโต้ตอบด้วยภาษาต่างประเทศที่เรียนอยู่ตลอดเวลา โดยไม่มีการใช้ภาษาเดิมของผู้เรียนในห้องเรียนเลย เวลาสอนผู้สอนจะพยายามสร้างสภาพแวดล้อมในห้องเรียนให้เหมือนสภาพแวดล้อมที่ต้องใช้ภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจะใช้ภาษาต่างประเทศตลอดเวลา ไม่มีการเน้นไวยากรณ์ จะไม่มีการบอกกฎที่ชัดเจนแต่การเรียนรู้ไวยากรณ์ จะเป็นแบบการโน้มน้าวด้วยเหตุผลให้ผู้เรียนได้รู้จักตัวอย่างและสามารถสรุปเป็นกฎของตัวเอง การอธิบายเนื้อหาจะใช้วิธีการถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อหานั้นๆ ถึงแม้จะมีการฝึกทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน แต่การฝึกทักษะการพูดเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุด วิธีการสอนนี้มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถที่จะนำภาษาต่างประเทศที่เรียนไปใช้ในสังคมที่พูดภาษาต่างประเทศนั้นได้ วิธีการสอนแบบนี้เน้นการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา รวมทั้งข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของผู้พูดภาษานั้นๆ ด้วย จึงนิยมให้เจ้าของภาษาหรือผู้ที่มีความสามารถใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาเป็นผู้สอน

2.3 ขั้นตอนการสอน

การนำวิธีการสอนแบบทางตรงไปใช้สอนเด็กนั้น สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 49-50) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนการสอนด้วยวิธีแบบตรง มักจะประกอบด้วยข้อความให้อ่าน และสถานการณ์หรือเรื่องให้ฝึกพูด มีลำดับขั้นตอน 6 ขั้นตอน คือ

2.3.1 ให้ผู้เรียนฟังและอ่านข้อความในบทเรียน

2.3.2 ผู้สอนอธิบายคำศัพท์ และสำนวนที่ยากโดยใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนอยู่นั้นในการอธิบาย ใช้คำที่มีความหมายเหมือนกัน วาดภาพประกอบหรือมีการแสดงท่าทาง

2.3.3 ผู้สอนฝึกการออกเสียงคำให้ถูกต้อง

2.3.4 ผู้สอนถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านหรือฟังเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องยิ่งขึ้น และพยายามให้ผู้เรียนตอบคำถามแบบเต็มประโยค

2.3.5 ผู้สอนดัดแปลงไวยากรณ์จากเรื่องมาฝึกเพิ่มเติม โดยถามคำถามเกี่ยวกับตัวผู้เรียน และสภาพในห้องเรียน โดยแทรกโครงสร้างที่ต้องการเน้นเข้าไปด้วย แล้วให้นักเรียนถามตอบโดยใช้โครงสร้างดังกล่าว

2.3.6 ผู้สอนให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด เช่นการเติมคำที่หาไปในประโยค Joyce and Weil (1996 : 334) กล่าวว่า การสอนแบบตรง คือ รูปแบบการเรียนการสอนที่มุ่งช่วยให้ได้เรียนรู้ทั้งเนื้อหาสาระและมโนทัศน์ต่างๆ รวมทั้งได้ฝึกปฏิบัติทักษะต่างๆ จนสามารถทำได้ดีและประสบความสำเร็จได้ในเวลาที่จำกัดซึ่งมี 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1.1 ผู้สอนแจ้งวัตถุประสงค์ของบทเรียนและระดับการเรียนรู้หรือพฤติกรรมที่คาดหวังแก่ผู้เรียน

1.2 ผู้สอนชี้แจงสาระของบทเรียน และความสัมพันธ์กับความรู้และประสบการณ์เดิมอย่างคร่าวๆ

1.3 ผู้สอนชี้แจงกระบวนการเรียนรู้ และหน้าที่รับผิดชอบของผู้เรียนในแต่ละขั้นตอน

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอบทเรียน

2.1 หากเป็นการนำเสนอเนื้อหาสาระ ข้อความรู้ หรือโน้ตชน ผู้สอนควรกลั่นกรอง และสกัดคุณสมบัติเฉพาะของมโนทัศน์เหล่านั้น และนำเสนออย่างชัดเจนพร้อมทั้งอธิบายและ ยกตัวอย่างประกอบให้ผู้เรียนเข้าใจ ต่อไปจึงสรุปคานิยามของมโนทัศน์เหล่านั้น

2.2 ตรวจสอบว่าผู้เรียนมีความเข้าใจตรงตามวัตถุประสงค์ก่อนให้ผู้เรียนลงมือฝึกปฏิบัติหากผู้เรียนยังไม่เข้าใจ ต้องสอนซ่อมเสริมให้เข้าใจก่อน

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกปฏิบัติตามแบบ

ผู้สอนปฏิบัติให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่าง ผู้เรียนปฏิบัติตาม ผู้สอนให้ข้อมูลป้อนกลับให้ การเสริมแรงหรือแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกปฏิบัติภายใต้การกำกับของผู้ชี้แนะ

ผู้เรียนลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยผู้สอนคอยดูแลอยู่ห่างๆ ผู้สอนจะสามารถประเมิน การเรียนรู้และความสามารถของผู้เรียนได้จากความสำเร็จและความผิดพลาดของการปฏิบัติของ ผู้เรียน และช่วยเหลือผู้เรียน โดยให้ข้อมูลป้อนกลับเพื่อให้ผู้เรียนแก้ไขข้อผิดพลาดต่างๆ

ขั้นที่ 5 การฝึกปฏิบัติอย่างอิสระ

หลังจากที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามขั้นที่ 4 ได้ถูกต้องประมาณ 85-90 % แล้ว ผู้สอน ควรปล่อยให้ผู้เรียนปฏิบัติต่อไปอย่างอิสระ เพื่อช่วยให้เกิดความชำนาญและการเรียนรู้ยังคงทน ผู้สอนไม่จำเป็นต้องให้ข้อมูลป้อนกลับในทันที สามารถให้ภายหลังได้ การฝึกในขั้นนี้ไม่ควรทำติดต่อกันในครั้งเดียว ควรมีการฝึกเป็นระยะๆ เพื่อช่วยให้การเรียนรู้ยังคงทนขึ้น กระบวนการหรือวิธีการในการพัฒนาการเรียนรู้นั้นมีหลากหลายมากมาย ซึ่งต่างมี ผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงการเรียนรู้ของนักเรียนแตกต่างกันไป วิธีการสอนแบบตรงถือว่ามีประสิทธิภาพและช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ได้อย่างยั่งยืน เนื่องจากสามารถทำให้นักเรียนเกิดความรู้ ทักษะ และสามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดผลในทางปฏิบัติได้ ซึ่งเป็นเป้าหมาย ปลายทางที่มุ่งหวังให้เกิดขึ้น

3. วิธีการสอนแบบฟัง-พูด (The Audio-lingual Method)

3.1 ที่มาและความสำคัญ

การสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) ถูกพัฒนาขึ้นในระหว่างช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 จากความจำเป็นที่ทหารจะต้องเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้ได้อย่างรวดเร็ว เพื่อนำไปใช้ในช่องที่ทำการรบในต่างประเทศ วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปลที่ใช้แต่เดิมนั้นไม่สามารถช่วยให้พูดภาษาต่างประเทศได้ ในช่วงเวลานั้น นักจิตวิทยาในกลุ่มพฤติกรรมนิยมกำลังได้รับความสนใจ แนวคิดนี้นำไปสู่การสอนแบบฟัง-พูด ซึ่งมีชื่อเรียกต่างๆ กันในช่วง ค.ศ. 1980-1960 เรียกว่าวิธีสอนแบบนี้ว่า วิธีสอนแบบภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) หรือวิธีสอนแบบฟัง-พูด (Aural-oral Method) ต่อมาปี ค.ศ. 1964 Nelsen Brooks แห่งมหาวิทยาลัยเยล ได้เรียกวิธีสอนแบบนี้ว่า Audio-lingual Method) และเป็นที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 54-55)

วิธีสอนแบบฟัง-พูด เดิมเรียกว่า Aural-Oral Method แต่เนื่องจากคำว่า “aural”(เกี่ยวกับหู) และ Oral (เกี่ยวกับปาก) ออกเสียงคล้ายกันทำให้เกิดความสับสน จึงเรียกใหม่เป็น Audio-Lingual Method ซึ่งเป็นวิธีที่อยู่บนพื้นฐานของจิตวิทยาพฤติกรรมนิยม (Behavior

Phycology) ที่เชื่อว่าการเรียนรู้ทั้งหมดเป็นกระบวนการตอบสนองต่อสิ่งเร้า และถูกเสริมแรง จนกระทั่งกลายเป็นนิสัย การเรียนรู้ภาษาก็มิได้แตกต่างจากการเรียนรู้ด้านอื่นๆ คือถ้าจะให้เกิดขึ้น นิสัย หรือเกิดการเรียนรู้ต้องฝึกบ่อยๆ โดยการปฏิบัติซ้ำ ซึ่งเชื่อว่ารูปแบบทางภาษาศาสตร์ของผู้เรียน ที่ถูกต้องได้มาโดยการฝึกพูดรูปแบบประโยคซ้ำๆ จนกว่าจะสร้างรูปแบบภาษาแบบอื่นได้ บทบาทของ ครูผู้สอน คือการออกแบบ การฝึกพูด และบทบาทของผู้เรียนคือการจดจำและเรียนรู้ ซึ่งผู้เรียนต้อง ฝึกสนทนาซ้ำๆ โดยไม่สามารถแสดงความคิดเห็นได้ ทักษะเรียงลำดับจาก การฟัง พูด อ่าน และ การเขียน ผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จจะได้รับการเสริมแรง และผู้สอนต้องดูแลผู้เรียนอย่างดีเพื่อ ป้องกันความผิดพลาดในการใช้ภาษา

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 55-56) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายในการเรียนการสอน ภาษาตามวิธีการสอนแบบฟัง-พูด มีจุดประสงค์เพื่อเพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารโดยใช้ ภาษาต่างประเทศที่เรียนได้ ผู้เรียนจะต้องฝึกภาษาที่เรียนนั้นซ้ำๆ จนเป็นนิสัย สามารถพูดได้โดยไม่ต้องหยุดคิด ผู้สอนจะเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษาให้นักเรียนในการเลียนแบบ ส่วนผู้เรียนนั้น เป็นผู้ลอกเลียนแบบและปฏิบัติตามผู้สอน วิธีการสอนแบบฟัง-พูด เน้นให้นักเรียนใช้ใน ชีวิตประจำวัน ฉะนั้นผู้เรียนจะเริ่มเรียนจากภาษาที่ง่ายๆ ก่อน การฝึกโดยทั่วไปจะมีลำดับขั้นตอน ดังนี้ ฟัง พูด อ่านและเขียน ทักษะการพูด และทักษะการฟังจะได้รับความสนใจมากที่สุด

ลักษณะสำคัญของวิธีสอนการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) คือ

1. ทักษะพูดและทักษะฟัง เป็นทักษะที่ต้องพัฒนาก่อนทักษะอ่าน และ เขียน
2. ไม่สนับสนุนการใช้ภาษาที่หนึ่งในชั้นเรียน
3. ทักษะทางภาษาเป็นรูปแบบที่ตายตัวดังนั้นควรฝึก Pattern ของภาษา ที่เป็นรูปบทสนทนา (Dialogue) เกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้ใช้ภาษาได้โดยอัตโนมัติ
4. คำศัพท์ และรูปประโยคจะถูกสอนเป็นลำดับก่อนหลัง เน้นความ ถูกต้องของกฎเกณฑ์ภาษาและการออกเสียงทักษะเหล่านี้ทำได้โดยการฝึกซ้ำๆ โดยครูผู้สอนเป็นผู้ ควบคุมการฝึกทั้งหมดลักษณะการฝึกซ้ำๆ (drill)
5. เน้นการทำแบบฝึกหัด (Drill) และบทสนทนา (Dialogue) ในแต่ละ Dialogue จะประกอบไปด้วยหลักการไวยากรณ์และการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารวิธีเรียนคือท่องบท สนทนาจนขึ้นใจ เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาดในการใช้กฎเกณฑ์ของภาษา
6. วิธีการสอนแบบนี้ครูจะเป็นศูนย์กลางควบคุมกระบวนการเรียนการสอน แนะนำ และตรวจแก้การใช้ภาษาของนักเรียน ครูจะใช้สื่อในด้านการฟังช่วย เช่น เทปบันทึกเสียง และห้องปฏิบัติการทางภาษา โดยเฉพาะห้องปฏิบัติการทางภาษาจะช่วยให้ผู้เรียน มีโอกาสในการฝึก ภาษาด้วยตนเองได้

3.2 ขั้นตอนการสอน

การเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด มักจะประกอบด้วยบทสนทนาใน สถานการณ์ต่างๆ มาให้นักเรียนได้ฝึกและจำซึ่งผู้สอนมักจะดำเนินการเรียนการสอนตามขั้นตอน ต่อไปนี้ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 56-57)

1. ให้นักเรียนฝึกฟังบทสนทนาใหม่ที่นำมาอ่านให้ฟัง หรือฟังจากเทปบันทึกเสียงของผู้พูดที่เป็นแบบ
2. ให้นักเรียนทั้งชั้นฝึกพูดตามที่ละบรรทัด
3. ผู้สอนนำประโยคที่เป็นปัญหามาฝึกเป็นพิเศษ จนทำให้ผู้เรียนสามารถพูดประโยคนั้นได้ดีขึ้น

4. ผู้เรียนฝึกโต้ตอบสนทนากันทั้งชั้นเรียน เป็นกลุ่มเล็กและทีละคน

5. ให้ผู้เรียนฝึกสนทนาโดยดัดแปลงให้เข้ากับสถานการณ์ของนักเรียนเอง

เมื่อคุ้นกับบทสนทนาแล้ว ก็จะให้ฝึกออกเสียงและการสอนประโยคตามโครงสร้างในบทสนทนาด้วยปากเปล่า โดยอาจใช้รูปภาพ บัตรคำ และเกมต่างๆ เมื่อนักเรียนฝึกโต้ตอบกันคล่องแล้ว ให้นักเรียนฝึกอ่าน และเมื่อนักเรียนอ่านคล่องแล้วให้นักเรียนฝึกเขียน

4. วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total physical response method-TPR)

4.1 ที่มาและความหมาย

สมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 84-91) กล่าวถึงที่มาและความหมายของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ไว้ดังนี้

แนวความคิดเรื่องการเน้นทักษะฟังเพื่อความเข้าใจในช่วงการเรียนรู้ภาษาในระยะเริ่มแรกนั้นได้มาจากการสังเกตการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก เด็กทารกใช้เวลาหลายเดือนในการฟังคนรอบข้างพูดก่อนที่เด็กจะเริ่มพูดเอง ฉะนั้น เด็กจึงมีเวลาที่จะหาความหมายจากเสียงที่เขาได้ยิน นอกจากนี้ไม่มีใครบังคับให้เด็กพูด เด็กจะพูดเองเมื่อเขาพร้อม

ปัจจุบัน มีวิธีการสอนภาษาต่างประเทศหลายวิธีคล้ายคลึงกันในแง่ที่พยายามนำเอาความคิดที่ได้จากการสังเกตดังกล่าวข้างต้นมาใช้ แต่วิธีการสอนฟังในการเรียนช่วงแรกๆ นั้นแตกต่างกันไป ตัวอย่างเช่น “แนวทางการเรียนแบบธรรมชาติ” (The Natural Approach) ของ คราเชน (Krashen) และเทอร์เรล (Terrell) ใช้วิธีให้นักเรียนฟังครูใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารตั้งแต่การเรียนรู้ในช่วงแรกๆ และใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารในการเรียนการสอนโดยตลอด ครูใช้รูปภาพหรือคำบางคำในภาษาประจำชาติของนักเรียนเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่ครูพูดได้ง่ายขึ้นด้วย อันที่จริงแล้ว “แนวทางการเรียนแบบธรรมชาติ” นี้คล้ายกับการสอนแบบตรง (Direct Method) แต่มีข้อแตกต่างกัน คือ นักเรียนพูดตอบครูโดยใช้ภาษาประจำชาติควบคู่ไปกับภาษาต่างประเทศได้ ซึ่งช่วยให้นักเรียนอิสระมากขึ้นและมุ่งความสนใจไปยังการฟังได้มากขึ้นด้วย นอกจากนี้ครูจะไม่แก้ไขสิ่งที่นักเรียนพูดผิดในทันทีทันใดในระหว่างการฟัง-พูดนั้นอีกตัวอย่างหนึ่งคือ โครงการ “The Learnables” ของ แฮริส วินิตซ์ (Harris Winitz) ซึ่งใช้วิธีให้นักเรียนฟังคำ ข้อความ และประโยคจากเทป พร้อมทั้งครูประกอบไปด้วยซึ่งช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของสิ่งที่ฟังได้ง่ายขึ้น การใช้รูปภาพประกอบนี้ช่วยให้ผู้เรียนรู้ความหมายของสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ง่ายขึ้นด้วย วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (The Total Physical Response) ก็เป็นอีกหนึ่งตัวอย่างที่ใช้สอนตามแนวคิดนี้ ผู้บุกเบิกวิธีการสอนนี้ คือ เจมส์ อัชเชอร์ (James Asher) ศาสตราจารย์ด้านจิตวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ซึ่งได้นำแนวคิดที่เน้นความเข้าใจนี้มาทดลองใช้ในปี ค.ศ. 1969 ว่า การเรียนภาษาจะได้ผลช้าลง ถ้านักเรียนรีบร้อนที่จะพูดเร็วเกินไป เน้นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน นักเรียนควรได้รับการฝึกฟังให้เข้าใจก่อนที่จะฝึกให้พูดเพราะนักเรียนจะเริ่มพูดเมื่อพร้อมที่จะพูด

นักเรียนจะเรียนรู้ภาษาจากการสังเกตการกระทำของผู้อื่น และจากการฝึกปฏิบัติด้วยตนเองการที่นักเรียนรู้สึกกว่าตัวเองประสบความสำเร็จในการเรียนนั้น เป็นสิ่งสำคัญช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปได้ดียิ่งขึ้น การแก้ไขเมื่อผู้เรียนทำผิดจึงควรทำอย่างนุ่มนวล ไม่โจ่งแจ้ง โดยผู้สอนอาจจะพูดคำซ้ำหรือปฏิบัติให้ผู้เรียนดูเป็นตัวอย่าง การแก้ไขในรายละเอียดอาจจะต้องชะลอไว้ จนกว่าผู้เรียนจะอยู่ในระดับสูงขึ้น

สรุปว่า การสอนภาษาอังกฤษนั้นมากมายหลากหลายวิธีขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนและในปัจจุบันมีวิธีการสอนภาษาต่างประเทศหลายวิธีคล้ายคลึงกันซึ่งผู้วิจัยหลังจากได้ศึกษาการสอนภาษาอังกฤษได้นำเอาเทคนิคบางส่วนของแต่ละวิธีการสอนมาปรับใช้กับการจัดกิจกรรมต่อไป

4.2 ความสำคัญ

จุดมุ่งหมายของวิธีสอนแบบนี้มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสาร และกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ต่อไปหลังจากเรียนในระดับเริ่มต้นแล้ว ในระยะแรกของการเรียนการสอนผู้เรียนไม่ต้องพูดแต่ฟังและทำตามผู้สอน ผู้สอนเป็นผู้กำกับพฤติกรรมของผู้เรียนทั้งหมด ผู้เรียนเป็นผู้เลียนแบบการกระทำของผู้สอนโดยผู้สอนออกคำสั่งให้ผู้เรียน 2-3 คน ปฏิบัติตามผู้สอนปฏิบัติตามคำสั่งนั้นด้วย จากนั้นให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งต่างๆ ของผู้สอนหลังจากที่เรียนโดยปฏิบัติตามคำสั่งแล้วระยะหนึ่งเมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูดก็จะเป็นผู้ออกคำสั่งเอง แล้วจะเรียนอ่านและเขียนต่อไป ผู้สอนได้สื่อสารกับผู้เรียนทั้งชั้น และเป็นรายบุคคล ส่วนผู้เรียนได้เรียนรู้จากการสังเกตดูเพื่อนนักเรียนด้วยกัน ช่วยให้เข้าใจและจำได้ดี นอกจากนี้การให้ผู้เรียนพูด เมื่อพร้อมที่จะพูดช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียน ทำให้การเรียนภาษาเป็นเรื่องน่าสนใจ สนุกและง่ายขึ้น ภาษาที่นำมาใช้ในการเรียนการสอนเป็นภาษาพูด โดยเน้นโครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์มากกว่าด้านอื่นๆ โดยอิงอยู่กับประโยคคำสั่ง

ทั้งนี้เพราะภาษาพูดที่ใช้กับเด็กวัยเรียนรู้ภาษานั้น ส่วนใหญ่เป็นประโยคคำสั่ง ความเข้าใจคำพูดที่ได้รับฟัง ควรมาก่อนการแสดงออก ภาษาพูดจึงได้รับการเน้นมากกว่าภาษาเขียน ผู้สอนอาจใช้ภาษาของผู้เรียนอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจการเรียนแบบนี้ก่อน หลังจากนั้นแทบจะไม่ได้ใช้ภาษาของผู้เรียนเลย เพราะผู้เรียนจะเข้าใจความหมายได้ชัดเจนจากการแสดงท่าทางอยู่แล้ว ผู้สอนสามารถที่จะทราบได้ทันทีว่าผู้เรียนเข้าใจหรือไม่จากการสังเกตการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้เรียน ผู้สอนจะแก้ไขอย่างนุ่มนวล

4.3 ขั้นตอนการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

การเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางนี้มีขั้นตอนการสอนดังนี้

สมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 87-91)

1. ครูพูดคำสั่งเป็นภาษาต่างประเทศ แล้วปฏิบัติตามคำสั่งนั้นให้ดูเป็นตัวอย่าง พร้อมทั้งให้สัญญาณแก่นักเรียน 3-4 คน ที่เลือกมาเป็นตัวแทนให้ปฏิบัติตาม ทำเช่นนั้นหลายๆ ครั้ง โดยที่นักเรียนไม่ต้องพูดอะไรเลย จากนั้นครูจะออกคำสั่งใหม่ พร้อมทั้งปฏิบัติตามคำสั่งให้ดูเป็นตัวอย่างและให้นักเรียนที่เลือกมาปฏิบัติตามเป็นตัวอย่างพร้อมๆ กับครู ครูออกคำสั่งเหล่านี้โดยสลับคำสั่งไปมาต่อมาครูออกคำสั่งเหล่านั้นอีกครั้งแล้วให้นักเรียนที่ครูสุ่มมาปฏิบัติตามคำสั่ง เป็นกลุ่มและทีละคนจากนั้นครูออกคำสั่งให้นักเรียนทั้งชั้นปฏิบัติตาม

2. เมื่อเห็นว่านักเรียนเข้าใจคำสั่งที่สอนไปแล้ว ครูจะเริ่มคำสั่งใหม่ให้นักเรียนที่เป็นตัวแทนปฏิบัติตามไปพร้อมกับครู และฝึกปฏิบัติด้วยตนเองและพร้อมกับทั้งชั้น เช่นเดียวกับขั้นที่ 1

3. ครูออกคำสั่งให้นักเรียนที่เป็นตัวแทนปฏิบัติตามคำสั่งโดยครูไม่ได้แสดงท่าทางให้ดูเป็นตัวอย่าง ซึ่งเป็นคำสั่งที่ไม่เคยฝึกมาก่อนแต่มีคำศัพท์ที่เรียนรู้มาจากขั้นที่ 1 และ 2 บ้างแล้ว ซึ่งผู้เรียนก็ปฏิบัติตามได้

4. ครูเขียนคำสั่งต่างๆ บนกระดานดำ โดยในการเขียนคำสั่งแต่ละครั้งครูจะปฏิบัติตามคำสั่งนั้นๆ ให้นักเรียนดูด้วย ครูจดประโยคเหล่านั้นไว้ในสมุด

วิธีสอนแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching)

1. ที่มาและความหมาย

การสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียนจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจจดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 106-119) ได้นำเสนอวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า วิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้มีพื้นฐานจากแนวคิดที่ว่าภาษาคือ เครื่องมือในการสื่อสาร และเป้าหมายของการสอนภาษาคือเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสารซึ่ง เดลโฮมส์ ได้ให้ความหมายว่าเป็นความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ในสังคม โดยเป็นความสามารถที่จะรู้ได้ว่าเมื่อไหร่ควรพูด และควรพูดอะไรกับใคร เมื่อไหร่ ที่ไหน และอย่างไร ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป ในระยะต่อมา ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศหลายคนก็ได้เสนอองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ ซึ่งการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้นั้น ควรต้องสอนสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. ความรู้ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ (Linguistics or Grammatical Competence) ได้แก่ การใช้ทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน โดยมีองค์ประกอบทางภาษา คือ เสียง ศัพท์ โครงสร้างเป็นแกนในการสื่อความหมาย ในด้านทักษะฟังจะต้องเริ่มจากสามารถจำแนกเสียงได้ไปจนถึงฟังข้อความในระดับความเร็วปกติของเจ้าของภาษาได้ เข้าใจในด้านทักษะจะต้องออกเสียงได้ถูกต้องและสนทนาโต้ตอบด้วยสำเนียงและจังหวะที่เจ้าของภาษาพอที่จะเข้าใจได้ในด้านทักษะการอ่านจะต้องรู้จักกลไกของการอ่านจะสามารถอ่านเพื่อความเข้าใจได้ และในทักษะด้านการเขียนจะต้องรู้จักกลไกในการเขียนคือการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเรียบเรียงประโยคและใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความ (Discourse Markers) ตลอดจนการเขียนข้อเขียนในลักษณะต่างๆ ได้

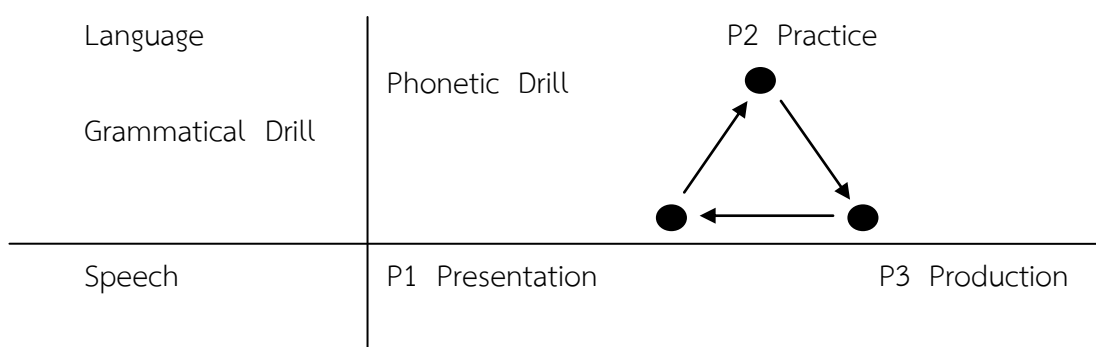
2. ความรู้ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามระเบียบปฏิบัติของสังคม โดยสามารถเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ต่างๆ ได้ เช่น รู้ว่าจะต้องใช้ภาษาที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) คือมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้อย่างถูกต้อง มีความเข้าใจและทำนายความข้างหน้าเกี่ยวกับรูปลักษณะของภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบท (Context) ได้ถูกต้อง

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic Competence) คือ มีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้กริยาท่าทาง สีหน้าและน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย การใช้กลวิธีนี้เป็นการแสดงออกทั้งในทางคำพูด (Verbal) และไม่ใช่คำพูด (Non-verbal) เช่น การขยายความด้วยคำศัพท์อื่นแทน คำศัพท์ที่ไม่รู้หรือนึกไม่ออกในขณะนั้นการพยายามอธิบายโดยใช้กริยาท่าทางประกอบ เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า ตามแนวคิดในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้สอนควรนำเสนอภาษาใหม่ในรูปแบบที่พบในสถานการณ์จริงเพื่อนำไปสู่การสอนคำศัพท์ โครงสร้างการออกเสียง และให้มีการฝึกจนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา โครงสร้าง จนสามารถใช้ได้ถูกต้องแล้วจึงนำความรู้ที่ได้ไปฝึกในสถานการณ์จริง นอกจากนี้ ฐปทอง กว้างสวัสดิ์ (2549 : 32) ได้ให้แนวคิดเพิ่มเติมอีกว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไม่ได้ละเลยโครงสร้างไวยากรณ์แต่ในการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ต้องเน้นการนำหลักไวยากรณ์เหล่านี้ไปใช้ เพื่อการสื่อความหมายหรือการสื่อสารซึ่งคนและสเวน (Canale and Swain) อธิบายไว้อย่างชัดเจนถึงความสำคัญของกฎเกณฑ์และโครงสร้างทางภาษาว่า ถ้าปราศจากกฎเกณฑ์และโครงสร้างแล้วความสามารถทางการสื่อสารของผู้เรียนจะถูกจำกัด ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) และความถูกต้องในการใช้ภาษา (Accuracy) มีความสำคัญเท่ากัน แนวคิดนี้จึงกลายเป็นขั้นตอนการสอนของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 ขั้นตอนการสอนของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2. ความสำคัญ

กลุ่มนักจิตวิทยาการเรียนรู้เชื่อว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดในการเรียน ผู้เรียนจะสามารถเรียนได้มากหรือน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความเข้าใจเป็นสำคัญ เขาจะเรียนได้ดีถ้าเข้าใจจุดประสงค์ของการเรียน เห็นประโยชน์ในการนำสิ่งที่เรียนไปใช้ โดยสามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนไปแล้วให้เข้ากับสิ่งที่กำลังเรียนอยู่ และสิ่งที่จะช่วยให้เรียนภาษาต่างประเทศได้ดี นอกเหนือจากสองเรื่องที่กล่าวมาแล้วก็คือ ต้องเข้าใจหลักภาษาที่ใช้ในการวางรูปแบบประโยคด้วยการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน ได้

หันมายึดแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้น มีการจัดกิจกรรมที่เน้น ผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย ได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีโอกาสพบได้จริงในชีวิตประจำวัน โดยยังคงให้ความสำคัญกับโครงสร้างไวยากรณ์ ตามที่ปรากฏอยู่ในเนื้อหาที่ใช้สื่อความหมาย ดังที่ Littlewood (1983 : 20-21) กล่าวไว้ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวการสอนที่ไม่จำกัดความสามารถของผู้เรียนไว้เพียงแค่ความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น แต่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทุกทักษะ โดยสัมพันธ์ความสามารถทางไวยากรณ์เข้ากับยุทธศาสตร์การสื่อสารด้วยวิธีการที่ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ ในชีวิตจริงผู้เรียนต้องสัมผัสกับการสื่อสารซึ่งเป็นการใช้ภาษาในรูปแบบต่างๆ มากมาย ดังนั้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรสอนให้ผู้เรียนคุ้นกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน และนำภาษาที่คุ้นเคยนั้นไปใช้ได้คำกล่าวนี้อาจสอดคล้องกับความเห็นของ Widdowson (1979 : 59-60) ที่ว่า ความสามารถในการเรียบเรียงประโยคมิใช่เป็นความสามารถในการสื่อสาร การสื่อสารจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเราสามารถใช้ประโยคได้หลายชนิดในโอกาสต่างๆ กันเช่น การอธิบาย การแนะนำ การถาม-ตอบ การขอร้อง การออกคำสั่ง เป็นต้นความรู้ในการแต่งประโยคเป็นสิ่งที่เราเรียกว่า ความรู้ความเข้าใจภาษา เท่านั้น ซึ่งอาจจะเป็นประโยชน์อยู่บ้าง แต่ถ้าจะให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ก็ต้องสามารถนำความรู้ในการใช้ประโยคไปใช้ให้เป็นปกติวิสัยได้ตามโอกาสต่างๆ ของการสื่อสาร

3. แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามคำจำกัดความที่ H.Douglas Brown (1987 : 213) เสนอไว้ มีลักษณะ 4 ประการ ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กันดังนี้

3.1 เป้าหมายของการสอนเน้นไปที่องค์ประกอบทั้งหมดของทักษะการสื่อสาร และไม่จำกัดอยู่ภายในกรอบของเนื้อหาภาษาหรือไวยากรณ์

3.2 เทคนิคทางภาษาได้รับการออกแบบมา เพื่อนำผู้เรียนไปสู่การใช้ภาษาอย่างแท้จริงตามหน้าที่ภาษา และปฏิบัติจริงโดยมีจุดมุ่งหมายในการพูดรูปแบบโครงสร้างภาษามีใช้เป้าหมายหลักแต่ตัวรูปแบบเฉพาะของภาษาต่างหากที่ทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารจนสำเร็จตามเป้าหมาย

3.3 ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง เป็นหลักการเสริมที่อยู่ภายใต้เทคนิคการสื่อสาร มีหลายครั้งที่ความคล่องแคล่วอาจมีความสำคัญมากกว่าความถูกต้อง เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ได้อย่างมีความหมาย

3.4 ในการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในตอนท้ายสุด ผู้เรียนต้องใช้ภาษาอย่างเข้าใจและสร้างสรรค์ ภายในบริบทที่ไม่เคยฝึกมาก่อนจากแนวการสอนต่างๆ ดังได้กล่าวมาแล้ว ทำให้เกิดแนวคิดในการสอนภาษาว่าควรนำเสนอภาษาใหม่ในรูปแบบภาษาที่พบในสถานการณ์จริง เพื่อนำไปสู่การสอนคำศัพท์ โครงสร้าง การออกเสียง มีการฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจในเนื้อหา โครงสร้างสามารถใช้ได้ถูกต้อง แล้วจึงนำความรู้ที่ได้ไปฝึกในสถานการณ์จริง แนวคิดนี้จึงกลายเป็นขั้นตอนของการสอนของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

4. ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จากแนวคิดในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบนี้เอง จึงทำให้เกิดขั้นตอนการสอนต่างๆ 3 ขั้นตอน ที่ใช้จัดการสอนกันไปทั้งหมดในขณะนี้ขึ้น และขั้นตอนการสอนนี้ มีผลเชื่อมโยงต่อไปถึงสถานการณ์การสอน เทคนิคการสอน สื่ออุปกรณ์ และหน่วยการสอนด้วย ครูผู้สอนจึงควรทำความเข้าใจให้ชัดเจน เพื่อจะได้จัดการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพขั้นตอนการสอนทั้ง 3 ขั้นนี้ จะพบว่า มีปรากฏอยู่ในวิธีการนำเสนอเนื้อหาในแบบเรียนต่างๆ ที่ผู้เขียนแบบเรียนมีความรู้ด้านภาษาศาสตร์และแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นอย่างดี

และปรากฏอยู่ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างชัดเจนทั้ง 3 ขั้นตอน วิธีการดำเนินการในแต่ละขั้นตอนมีดังต่อไปนี้

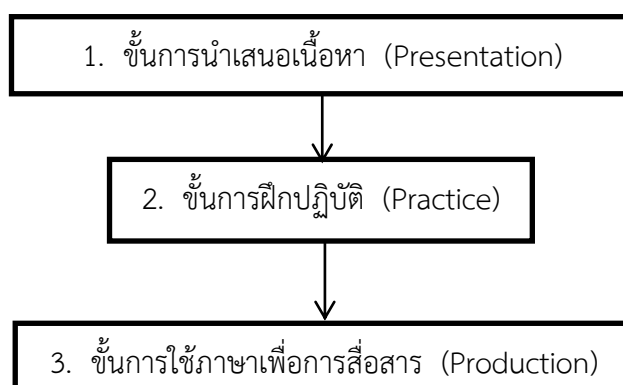
4.1 ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การนำเสนอเนื้อหาใหม่ จัดเป็นขั้นการสอนที่สำคัญขั้นหนึ่ง ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งนับเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่ โดยจะมุ่งเน้นการให้ผู้เรียนได้รับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงโดยทั่วไป รวมทั้งวิธีการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์

4.2 ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งจะเรียนรู้ใหม่จากขั้นการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะของการฝึกแบบควบคุมหรือชี้นำ (Controlled Practice/Directed Activities) โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึกไปสู่การฝึกแบบค่อยๆ ปล่อยให้ทำเองมากขึ้น เป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi-Controlled) การฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก แต่ก็มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้นๆ ด้วยเช่นกัน ในการฝึกนั้น ครูผู้สอนจะเริ่มจากการฝึกปากเปล่า (Oral) ซึ่งเป็นการพูดตามแบบง่ายๆ ก่อน จนได้รูปแบบภาษา แล้วค่อยเปลี่ยนสถานการณ์ไป สถานการณ์เหล่านี้จะเป็นสถานการณ์ที่สร้างขึ้นภายในห้องเรียน เพื่อฝึกการใช้โครงสร้างประโยคตามบทเรียน ทั้งนี้ครูผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับด้วย เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่า ตนใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้อาจตรวจสอบความเข้าใจด้านความหมายได้(ไม่ควรใช้เวลามากนัก) ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกด้วยการเขียน (Written) เพื่อเป็นการฝึกความแม่นยำในการใช้

4.3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นับเป็นขั้นที่สุดขั้นหนึ่ง เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนการถ่ายโอนการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์ในชั้นเรียนไปสู่การนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไป มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริง หรือที่เป็นสถานการณ์จริง ด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้ทั้งครูผู้สอนและผู้เรียนได้รู้ว่า ผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงใด สามารถนำไปปรับใช้ตามความต้องการของตนเองแค่ไหน ซึ่งการที่จะถือว่าผู้เรียนได้เรียนรู้แล้วอย่างแท้จริงคือ การที่ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองอย่างอิสระ ภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่จะพบในชีวิตจริงนอกจากนี้ผู้เรียนจะมีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนมาแล้วมาใช้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ในการฝึกในขั้นตอนนี้อีกด้วย เพราะผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนดังกรฝึกในขั้นการฝึก และการได้เลือกใช้ภาษาเองนี้ช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี วิธีการฝึกมักฝึกในรูปของการทำกิจกรรมแบบต่างๆ โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดภาระงาน หรือสถานการณ์ต่างๆ ให้ผู้เรียน ดังภาพขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ต่อไปนี้

ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

นอกจากนั้น รูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2549 : 32-33) ได้สรุปบทบาทของผู้เรียน บทบาทของครูและบทบาทของสื่อการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. บทบาทของผู้เรียน (Learner Role) ผู้เรียน คือ ผู้ปรึกษา (Negotiator) การเรียนรู้เกิดจากการปรึกษาหารือ ในกลุ่มผู้เรียน โดยผู้สอน จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ จุดมุ่งหมายหลักในการทำกิจกรรมกลุ่ม คือมุ่งให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักการให้พอๆ กับการรับ

2. บทบาทของครู (Teacher Roles) ครูมีบทบาทที่สำคัญ 3 บทบาท คือ ผู้ดำเนินการ (Organization, Facilitator) เตรียมและดำเนินการจัดกิจกรรม ผู้แนะนำหรือแนะแนว (Guide) ขั้นตอนและกิจกรรมต่างๆ และผู้วิจัยและผู้เรียน (Researcher, Learner) เรียนรู้พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนแต่ละคนนอกจากนั้นครูอาจมีบทบาทอื่นๆ เช่น ผู้ให้คำปรึกษา (Counselor) ผู้จัดการกระบวนการกลุ่ม (Group Process Manager) ครูตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นครูที่เป็นศูนย์กลางน้อยที่สุด คือ ครูมีหน้าที่ในการดำเนินการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารและในช่วงที่นักเรียนทำกิจกรรมครูจะกระตุ้นให้กำลังใจช่วยเหลือให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ได้ความหมายและถูกต้องตามหลักและความสามารถทางด้านสื่อสาร (Communicative Competence) ของผู้เรียน

3. บทบาทของสื่อการเรียนการสอน (The Role of Instruction Material) การสอนตามแนว CLT จำเป็นที่ต้องใช้สื่อที่หลากหลาย เพราะสื่อมีความสำคัญต่อการเรียนแบบปฏิสัมพันธ์หรือการเรียนแบบร่วมมือและการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สื่อที่สำคัญ 3 อย่าง ที่ใช้สำหรับการสอนตามแนว CLT ได้แก่ เนื้อหา (Text-Based) งาน/กิจกรรม (Task-Based) ของจริง (Real)

3.1 เนื้อหา (Text-based Material) ในปัจจุบันมีตำราเรียนจำนวนมากมายที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนตามแนว CLT ซึ่งการออกแบบตำราเรียน มีกิจกรรมและเนื้อหาแตกต่างจากตำราที่แต่งขึ้นมาเพื่อสอนไวยากรณ์ ยกตัวอย่างแบบเรียน CLT จะมีแบบฝึกหัด (Drill) หรือโครงสร้างประโยค โดยส่วนมากแบบที่เรียนเน้น CLT จะประกอบไปด้วยข้อมูลในรูปแบบต่างๆ เช่น

การจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ หรือกิจกรรมคู่ หรือ อาจกำหนดเรื่อง (Theme) ที่เรียนแล้วมีกิจกรรมที่ออกแบบขึ้นมาเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องนั้นๆ

3.2 งานหรือกิจกรรม (Task-based Material) เกมต่างๆ บทบาทสมมุติการเลียนแบบและกิจกรรมอื่นๆ เช่น กิจกรรมการสอบถามแลกเปลี่ยนข้อมูล (Gap Conversation) กิจกรรม Jigsaw ที่เน้นให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทำงานเป็นกลุ่มร่วมมือกัน

3.3 สื่อที่เป็นของจริง (Real) CLT เน้นการใช้สื่อที่เป็นสภาพจริง (Authentic Material) เช่น ป้ายประกาศโฆษณา หนังสือพิมพ์ รูปภาพ แผนที่ เป็นต้น

สรุปว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น ได้มุ่งเน้นที่จะพัฒนาความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความคล่องแคล่วและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างถูกต้อง โดยผู้สอนจะต้องคำนึงถึงการพัฒนาพฤติกรรมของผู้เรียนในหลายๆ ด้านโดยใช้เครื่องมือในการวัดที่หลากหลายเพื่อให้ครอบคลุมจุดมุ่งหมายในการเรียน

ความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการฟัง

ความหมายของการฟัง

การฟังเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่งในการเรียนรู้ภาษามักเป็นทักษะแรก การฟังเป็นทักษะการรับสาร ซึ่งมีผู้ให้ความหมายไว้มากมาย เพื่ออธิบายว่า การฟังเป็นการรับรู้ ข้อมูลโดยกระบวนการรับข่าวสารที่ได้ยิน ทำความเข้าใจ แล้วพร้อมที่จะแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบ จากการให้ความหมายดังต่อไปนี้อาจทำให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับการฟังมากขึ้น

เมอร์ฟี เจ. เควิน. (2538 : 1) ได้กล่าวถึงการฟังว่า หมายถึง กระบวนการที่เคลื่อนไหวไม่รู้จักหยุดโดยเริ่มจากการที่คนหนึ่งได้ยิน หรือสังเกตในสิ่งที่อีกคนหนึ่งกล่าว จากนั้นก็มี การเก็บและลำดับข้อมูล แล้วเริ่มต้นใหม่ เมื่ออีกคนได้ตอบออกมา

ชูเกียรติ จารัตน์ (2535 : 11) ให้ความหมายของการฟัง หมายถึง กระบวนการรับข่าวสาร (message) ที่มากระทบโสตสัมผัสแล้วสร้างความสำคัญ หรือความหมายของข่าวสารที่ได้ยิน ผู้ฟังจะต้องมีความสามารถเข้าใจคำพูดที่ผู้พูดพูดออกมา ซึ่งต้องพิจารณาถึงจุดประสงค์ของผู้พูด ความสัมพันธ์ของประโยคที่ได้ยินกับข่าวสารของผู้พูดตลอดจนพิจารณาถึงวัฒนธรรมผู้พูดด้วย

วาที ศรีแปะบัว (2538 : 22) ให้ความหมายของการฟังว่า หมายถึง การให้ข้อมูลที่มีความหมาย ซึ่งอาจใช้อุปกรณ์ประกอบเพื่อช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจดียิ่งขึ้น และเพื่อให้เป็นประโยชน์สูงสุด ผู้ฟังจะต้องเข้าใจความหมายของข้อมูลให้ชัดเจน และให้เกิดการสร้างสรรค์ และจะประสบความสำเร็จมากขึ้นถ้าผู้ฟังคุ้นเคยกับภาษาและวัฒนธรรมที่รับรู้มาก่อน

Rivers (1980 : 16-19) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะที่เกิดจากการสร้างสรรค์ การที่จะเข้าใจสิ่งที่ได้ยินนั้นผู้ฟังต้องรู้ที่มาของคำ การจัดรูปคำและเสียงที่ขึ้นสูงและลงต่ำ องค์ประกอบเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญนอกจากนั้น ความรู้สีก็นึกคิด ประสบการณ์ วัฒนธรรมของผู้พูดก็มีส่วนสำคัญต่อการฟัง

การฟังเป็นทักษะที่สำคัญเนื่องจากเป็นทักษะแรกที่น่าข้อมูลเข้ามาเพื่อประมวลผล ผู้ฟังจะต้องเข้าใจความหมายของข้อมูลให้ชัดเจน โดยเข้าใจสิ่งที่ได้ยินนั้นผู้ฟังต้องรู้ที่มาของคำ การจัดรูปคำและเสียงที่ขึ้นสูงและลงต่ำ และจะประสบผลสำเร็จมากขึ้นถ้าผู้ฟังคุ้นเคยกับภาษาและวัฒนธรรมที่รับรู้มาก่อน

การพัฒนาการฟัง

นักวิชาการได้กล่าวถึงพฤติกรรมและลักษณะการฟังไว้คล้ายคลึงกัน ดังนี้

Mackey (1965 : 559) ได้แบ่งพฤติกรรมการฟังไว้เป็นสองระดับ

1. ระดับความจำ (Reception Level) ผู้ฟังสามารถแยกเสียงที่ได้ยินว่าแตกต่างจากเสียงอื่นอย่างไร เช่น stress, intonation
2. ระดับความเข้าใจ (Comprehension Level) ผู้ฟังต้องมีทักษะสูงพอที่จะสื่อความหมายได้ทันทีและเข้าใจความหมายของทุกส่วนในข้อความหนึ่งๆ

Reivers (1982 : 14 -23) ได้ให้แก่ความคิดเห็นใกล้เคียงกับ Mackey แบ่งทักษะการฟังออกเป็น 2 ระดับ คือ

1. ระดับความคุ้นเคยหรือระดับการรับรู้ (Reception Level) เกี่ยวกับการแยกแยะ(Identification) คำ วลี โครงสร้าง ลำดับเวลา คำที่เป็นเหตุผลและคำขยายของวลีที่ซับซ้อน
2. ระดับการเลือก (Selection Level) ฟังเพียงจับใจความสำคัญของสิ่งที่ได้ยินและรู้ถึงจุดมุ่งหมายของผู้พูด

Valette (1972 : 88) ได้จำแนกพฤติกรรมการฟังไว้ละเอียดถึง 5 ระดับด้วยกัน คือ

1. การสำเนียง (Perception) ผู้ฟังสังเกตความแตกต่างของภาษาเกี่ยวกับคำการเน้น (Stress) และระดับเสียงขึ้น (Intonation) ของข้อความ
2. การจำ (Recognition) ผู้ฟังเข้าใจความหมายของข้อความสั้นๆ ที่ได้ยิน
3. การรับความคิด (Perception) ผู้ฟังเข้าใจสัญลักษณ์ทางไวยากรณ์ คำศัพท์บางประโยคและบทความสั้นๆ
4. ความเข้าใจ (Comprehension) ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำอธิบาย คำสอน รู้จักจับใจความของข้อความที่ได้ยินความหมายแทรกอยู่และสามารถฟังข้อความที่พูดได้อย่างรวดเร็วได้
5. การวิเคราะห์ (Analysis) ผู้ฟังสามารถเข้าใจและแยกแยะประเภทของข้อความที่ฟังตลอดจนเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึกและความมุ่งหมายของผู้พูดจากน้ำหนักรูปคำและน้ำเสียงสามารถประเมินได้ว่า ภาษาที่รับฟังนั้นเป็นภาษาที่เหมาะสมหรือไม่ในการสื่อความคิด

เป้าหมายของการพัฒนาทักษะการฟังภาษาต่างประเทศ คือ ความเข้าใจภาษาพูดของเจ้าของภาษาในลักษณะปกติ หมายถึงด้วยอัตราเร็วในการพูดปกติในสถานการณ์ต่างๆ การพัฒนาทักษะการฟังจะเป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่การพัฒนาการพูดที่ถูกต้อง ผู้สอนย่อมมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือและให้กำลังใจผู้เรียน ผู้สอนควรหากิจกรรมที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฟังเสียง การสนทนา หรือข้อความของเจ้าของภาษาเพื่อฝึกจับใจความสำคัญและควรกระทำเป็นขั้นตอนจากง่ายไปสู่ยากขึ้น ซึ่งอาจกระทำได้นี้

1. ให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำเดี่ยวๆ ได้ ควรปฏิบัติดังนี้ คือ เริ่มเข้าใจตัวเลขเป็นภาษาต่างประเทศ เข้าใจศัพท์ใหม่ๆ การใช้คำคู่ที่คล้ายคลึงกัน เป็นต้น
2. การให้ผู้เรียนเข้าใจประโยค เป็นภาษาต่างประเทศโดยอาศัยกลวิธีดังนี้
 - 2.1 ให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่ง
 - 2.2 ให้การแนะแนวทางโดยการใช้ไวยากรณ์ต่างๆ เช่น บัตรคำรูปภาพ แผ่นภาพ
 - 2.3 ให้ความหมายของภาษาแม่ เพื่อเปรียบเทียบสำหรับประโยคหรือคำศัพท์ที่ค่อนข้างยากและสับสน
3. การฟังเสียงที่ไม่เคยชินกับสื่อต่างๆ ได้แก่ การฝึกให้ฟังนิทาน ฟังข่าวสารต่างๆ
4. ฝึกความเข้าใจจากบทความสั้นๆ เพื่อจะได้รู้จักรวบรวมคำศัพท์และโครงสร้างที่เข้าใจกันดีแล้วในโอกาสต่างๆ ได้
5. ให้ฝึกฟังข้อความที่บันทึกเสียง
6. ฝึกความเข้าใจการฟังคำพูดบทสนทนาโดยทั่วไป เช่น ให้ฟังเสียงการสัมภาษณ์ เป็นต้น

7. ฉายภาพยนตร์ต่างประเทศ หรือ สไลด์

8. การฝึกความเข้าใจข้อความต่างๆ ในระดับมีมากขึ้น สำหรับผู้เรียนในระดับสูง โดยให้แสดงความคิดเห็น วิจารณ์ เตรียมคำถามเพื่ออภิปรายหรือจดบันทึกข้อความที่ฟัง

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 74) กล่าวว่า ทักษะการฟังมีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่งในการฟังภาษาต่างประเทศ และการฟังให้เข้าใจเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในสมองของผู้ฟัง ดังนั้น ถ้าต้องการให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือความหมายได้นั้น ต้องเข้าใจว่าการสอนฟังมีองค์ประกอบที่ควรจะต้องสอน 2 ประการคือ

1. การรู้จักแยกเสียง
2. ให้เข้าใจความหมายของหน่วยเสียง

การฝึกหัดให้นักเรียนแยกเสียงต่างๆ ในภาษานั้น ผู้สอนต้องเลือกวิธีสอนที่ทำให้ นักเรียนสามารถแยกเสียงและออกเสียงให้ถูกต้อง วิธีสอนที่ได้ผลดีควรจะเป็นวิธีสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะของภาษาด้านอื่นด้วย นอกจากนี้ ควรจะสอนให้นักเรียนวิเคราะห์ถึงระดับของภาษาที่ใช้ เช่น ภาษาตลาด ภาษาราชการ ตลอดจนรู้ถึงอารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูด เช่น ตื่นเต้น เสียใจ เป็นต้น ในการพัฒนาการฟัง จนถึงขั้นเกิดความเข้าใจและวิเคราะห์ได้นั้น ผู้ฟังต้องผ่านขั้นตอนการจดจำเสียง จำแนกเสียงหรือคำของกลุ่มคำนั้นๆ ได้ ทราบตำแหน่งของคำที่ใช้ในประโยคและฝึกมาแล้วอย่างเพียงพอจึงสามารถคัดเลือกองค์ประกอบทางภาษาที่จำเป็นมาสัมพันธ์กับความรู้นี้เดิมและแปลความได้ และแปลความที่ถูกต้องจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมขณะที่ฟัง

2. เอกสารเกี่ยวกับการพูด

ทางการพูดเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ภาษา เป็นทักษะที่สำคัญในการติดต่อสื่อสาร มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับการพูดไว้หลายท่าน ดังนี้

Nunan (1991 : 3) ได้ให้ความหมายของการพูดว่า การพูดนั้นนับเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ที่สำคัญในการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและความรู้สึกของผู้พูดให้กับผู้ฟังได้รับรู้และ

เข้าใจ จุดมุ่งหมายของตน อีกทั้งความสามารถในการพูดยังเป็นการแสดงถึงสำคัญในการเรียนภาษา อีกด้วย

Paulston and Bruder (1976 : 56-57) ได้ให้ความเห็นว่าการพูดสื่อสาร คือ ปฏิสัมพันธ์ทางภาษา ที่ผู้พูดจะต้องใช้ภาษาตามกาลเทศะ และ กฎเกณฑ์ของสังคมด้วยการพูดสื่อสารเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวกับบุคคลตั้งแต่ 2 ขึ้นไป มีการโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน ผู้ร่วมสนทนาจะเข้าใจถึงความหมายของสิ่งที่ได้ยิน เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ทาง ภาษา

Vallette (1977 : 120) กล่าวว่า การพูดมิได้เป็นเพียงการออกเสียงคำพูดและการออกเสียงสูงต่ำในประโยคเท่านั้น แต่ในด้านหน้าที่การพูดเป็นการทำให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดและถ้าจะให้ดีขึ้นการพูดจะต้องมีการเลือกใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วยและยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า การพูดสื่อสารที่ได้นั้น ลักษณะท่าทางประกอบมีความสำคัญพอๆ กับความรู้เกี่ยวกับภาษา

Byrne (1986 : 36) ให้ความหมายของ การพูดสื่อสารว่าเป็นกระบวนการสองทิศทางที่เกี่ยวข้องกับทักษะการรับรู้ (Reception Skill) ของผู้ฟังและทักษะการผลิตภาษา (Productive Skill) ของผู้พูด โดยผู้พูดจะทำหน้าที่ส่งรหัส (Encode) เพื่อสื่อเจตนาหรือความต้องการ ในขณะที่ผู้ฟังจะถอดรหัส (Decode) หรือตีความสารนั้น โดยอาศัย ความซ้ำซ้อน (Redundancy) ของภาษาพูด ความรู้เรื่องระบบภาษา เช่น เสียงหนักเบาในประโยค ภาษาท่าทาง ซึ่งปัจจัยดังกล่าวมีส่วนช่วยในการตีความในสารนั้นให้ตรงตามเจตนาของผู้พูด

นอกจากนั้น สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 53-54) ได้ให้ ความหมายของความสามารถในการพูดว่า หมายถึงความสามารถ ที่ใช้ในการผลิตภาษาและเป็นกระบวนการสื่อความหมายโดยผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาเป็นรหัสภาษาหรือเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ นอกจากจะใช้ในการเน้นคำและระดับ เสียงสูงต่ำในประโยคเพื่อการสื่อความหมายแล้วผู้พูดยังแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมและสภาพของ ผู้พูดคือแสดงจุดมุ่งหมายว่าต้องการอะไร พูดกับใคร ที่ไหน พูดอย่างไร ฯลฯ ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การพูดเป็นการสื่อสารในรูปแบบพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดถือเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารเพื่อใช้แลกเปลี่ยนข้อมูล โดยที่ผู้พูดจะต้องเข้าใจในสิ่งที่ตนพูดและต้องใช้สำนวนภาษาที่ถูกต้อง ไม่ใช่แค่เป็นการออกเสียงสูงต่ำเท่านั้น

การพัฒนาการพูด

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2524 : 122) กล่าวว่า จากสมมติฐานเกี่ยวกับปัจจัยป้อน (The Input Hypothesis) นั้นกล่าวถึงความเข้าใจในการฟังว่าเป็นสิ่งจำเป็นอันดับแรกต่อความสามารถในการพูด การพูดอย่างคล่องแคล่วในภาษาที่สองไม่ได้เกิดจากการสอนโดยตรงแต่ความสามารถในการพูดจะปรากฏออกมาเองหลังจากการสร้างสมรรถภาพโดยผ่านปัจจัยป้อน (Comprehensible Input) ทางการฟังมาแล้วอย่างเพียงพอที่จะทำให้ผู้เรียนมีระยะเวลาปรับตัว (Silent Period) เสียก่อนซึ่งอาจจะใช้เวลาเป็นชั่วโมง เป็นเดือนทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และอายุผลที่ได้ในตอนแรกอาจมีข้อบกพร่องและไม่มีความถูกต้องมากนักอาจเป็นเพียงคำวลีสั้นๆ เมื่อได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมาย ซึ่งรวมถึงโครงสร้างด้วย ก็จะได้ความสมบูรณ์ในการพูดมากขึ้น ในการฟังภาษาที่มีโครงสร้างและความหมายที่ยากกว่าเดิม ผู้รับภาษาสามารถมีความเข้าใจได้โดยผ่านเนื้อหาที่

นอกเหนือจากการพูด (Extra Linguistic Information) ซึ่งใช้โสตทัศนูปกรณ์เข้าช่วยในการรับรู้ภาษาสิ่งที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูด มีดังนี้

1. ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในด้านการออกเสียง การเลือกความหมายและกฎไวยากรณ์ของภาษาและสามารถนำสิ่งที่เรียนมาไปใช้ในสถานการณ์จริง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีทักษะทางภาษาและมีทักษะทางการสื่อสาร
2. ผู้สอนควรเลือกเนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น ควรเน้นบทสนทนาที่ไม่เป็นทางการก่อนบทสนทนาที่เป็นทางการ ควรเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาจริง ในชีวิตประจำวัน โดยสามารถชี้ให้เห็นกฎการพูดได้คือ รู้จักว่าบทสนทนานี้ใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไรที่ไหน อย่างไร
3. บรรยากาศในการสอนควรเป็นบรรยากาศที่ไม่เครียด ผู้เรียนมีความสบายใจและไม่กระดากอายที่จะพูด

การพัฒนาทักษะการพูด หลังจากผู้เรียนมีประสบการณ์ในการฟังมากพอ ผู้สอนควรพยายามหากิจกรรมต่างๆ ที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูดจริงๆ ในชั้นเรียน ซึ่งอาจจะเป็นการพูดตามอย่างที่เคยได้ยินหรือพูดอย่างอิสระ ผู้เรียนควรได้รับการสนับสนุนให้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนออกมาเป็นคำพูดและควรพูดเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้เรียนได้ฟังมาก่อนเพราะจะทำให้ผู้เรียนพูดได้อย่างมั่นใจและเป็นธรรมชาติ ความคิดรวบยอด ทางภาษาที่ผู้เรียนพัฒนามาจากผู้ฟัง พร้อมทั้งเสียงต่างๆ ที่ได้ยินเมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด ผู้เรียนย่อมพูดได้อย่างเข้าใจความหมายและสื่อความหมายได้ถูกต้อง

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 77) กล่าวว่า หน้าที่ของผู้สอนในการช่วยผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดมี 2 ประการ คือ

1. ผู้สอนจะเป็นผู้ตัดสินใจและแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาของผู้เรียน
2. ผู้สอนจะทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยสนับสนุนและทบทวนการพูดของผู้เรียนและมีส่วนร่วมในการพูดของนักเรียนเสมอ

จากที่กล่าวมาเห็นได้ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น มีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ตามความเหมาะสมแก่วัยและนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ได้ การจัดการสอนต้องจัดให้สัมพันธ์กันทั้งสี่ทักษะ แต่ทักษะการฟังและการพูดเป็นทักษะพื้นฐานที่จะนำไปสู่ทักษะอื่นๆ ครูจึงควรให้ความสนใจฝึกทักษะทั้งสองให้กับนักเรียนอย่างจริงจัง โดยจัดกิจกรรมสอดคล้องกับการฝึกกิจกรรมการฟังและการพูดให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาปฏิสัมพันธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนทุกคน

การวัดและการประเมินผลทักษะการฟัง และการพูด

ความสำเร็จของทักษะการฟังขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ คือ ครูผู้สอน เทคนิควิธีสอนความรู้พื้นฐานของผู้เรียน แรงจูงใจ สื่อการเรียนการสอน แต่ครูจะมีบทบาทมากที่สุดที่จะช่วยในการสอนทักษะการฟังประสบความสำเร็จ Mary Finocchairo และ Sydney Sago (สมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 214-215 ; อ้างอิงมาจาก Mary Finocchairo and Sydney Sago. 1983 : 139-143) และสุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 135) ได้กล่าวถึงการวัดและการประเมินผลว่าผู้สอนต้องคำนึงถึงความสามารถทางการสื่อสารของผู้เรียน คือ สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามแบบแผนของภาษา (Formal Correctness) และมีความถูกต้องทางสังคมภาษา (Socio-

Linguistic) คือพูดสิ่งที่ถูกต้องในสถานการณ์ที่ถูกต้องและตรงกับจุดประสงค์ที่ตนต้องการจะสื่อความหมายดังนั้นการวัดและประเมินผลทักษะการฟังพูด สามารถที่จะวัดควบคู่กันไปทั้งสองทักษะหรือจะแยกวัดทักษะใดทักษะหนึ่งก็ได้

การวัดและการประเมินผลทักษะการฟัง

Hubbard และคณะ (สมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 ; อ้างอิงจาก Peter Hubbard and Others. 1983 : 263-265) ได้จำแนกการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. การฟังที่แท้จริง (Pure Listening Tests) เป็นการทดสอบการฟังเสียงและการจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน เช่น
 - 1.1 การทดสอบการจำแนกเสียง โดยใช้คู่เทียบเสียงทั้งที่เป็นคำและเป็นประโยค
 - 1.2 การทดสอบการจำแนกเสียง โดยวัดความสามารถในการฟังเสียงเน้นหนักในคำ (Word Stress) และประโยค (Sentence Stress) การทดสอบการฟังระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค เช่น ให้ฟังประโยคแล้วบอกได้ว่าท้ายประโยคเสียงสูงขึ้นหรือต่ำลง
2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง (Listening Comprehension Test) เป็นการทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง เช่น ฟังเสียงแล้วตอบคำถามหรือการลากเส้นแสดงทิศทางการเดินทางลงในแผนที่ตามข้อความหรือคำสั่งที่ได้ยิน ตัวอย่างการทดสอบความเข้าใจในการฟัง อาจสรุปได้ดังนี้
 - 2.1 ฟังข้อความทั้งหมด 1 ครั้งจบแล้วให้ฟังประโยคที่อ่านครั้งเดียวแล้วให้ผู้เรียนบอกว่าถูกหรือผิดจากข้อความที่ฟัง
 - 2.2 ฟังข้อความ 1 ครั้ง จบแล้วจะมีคำถามพร้อมคำตอบที่เป็นตัวเลือก นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด
 - 2.3 ฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับข้อความนั้นๆ สำหรับผู้เริ่มเรียนคำถามอาจเป็นภาษาแม่
 - 2.4 แจกแผนที่ของสถานที่ เช่น ถนน เมือง หรือ รถไฟใต้ดินพร้อมกับบอกจุดเริ่มต้นในแผนที่ให้กับผู้เรียน ผู้เรียนฟังการบอกวิธีไปให้ถึงจุดหมายปลายทางแล้วให้ผู้เรียนทำเครื่องหมายว่าจุดมุ่งหมายปลายทางคือที่ไหนในแผนที่
 - 2.5 ฟังข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เช่น อุณหภูมิของอากาศ ในแต่ละภาค หรือ หมายเลขของผู้เล่นในทีมเบสบอลหรืออื่นๆ แล้วกรอกข้อมูลหรือทำเครื่องหมายลงในตาราง
 - 2.6 สมมติให้ผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์แล้วสรุปข้อความจากสิ่งที่ได้ยิน เช่น รถไฟขบวนใดที่ผู้เรียนจะพลาด เป็นต้น
 - 2.7. การจดโน้ต สามารถใช้กับผู้เรียนในระดับสูงได้
 - 2.8. การเขียนตามคำบอก (Dictation) การเขียนตามคำบอกนี้เดิมใช้กับภาษาแม่เพื่อดูว่าสะกดและใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้องหรือไม่และการบอกให้เขียนจะพูดประโยคอย่างช้าๆ ไม่เป็นธรรมชาติ แต่การใช้การเขียนตามคำบอกกับผู้เรียนที่เขียนเป็นแล้ว จำนวนคำที่บอกให้เขียนจะยาวขึ้นเป็นประมาณ 7-10 คำ ตรงข้ามกับแบบเดิมซึ่งเป็น 2-3 คำเท่านั้น การอ่านจะกระทำด้วยความเร็วปกติ

Cross (เหมวรรณ ชันมณี. 2543 : 32 ; อ้างอิงมาจาก Cross. 1992 : 191-209) ให้ความเห็นเกี่ยวกับลักษณะของการทดสอบการฟังว่าอาจทำได้ดังนี้

1. การฟังข้อความแล้ววาดภาพตามคำสั่ง (Listen and Draw)
2. การเขียนตามคำบอกแบบระบุคำที่ต้องการ (Focused Dictation) เช่น ให้ฟังข้อความแล้วเขียนคำที่ระบุไว้ เช่น เขียนคำคุณศัพท์หรือคำกริยา เป็นต้น
3. การฟังข้อความแล้วตอบคำถามแบบมีตัวเลือกให้โดยมีคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว ในแต่ละคำถามข้อความที่ฟังอาจเป็นบทสนทนาสั้นๆ หรือเรื่องสั้นคำถามที่ใช้ทดสอบครอบคลุมความสามารถดังต่อไปนี้

3.1 การจำแนกคำพูดที่ฟังแล้วบอกเป็นคำหรือวลีที่มีความหมายและรู้จักประเภทของคำต่างๆ

3.2 การเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้ฟังกับความรู้เดิมของตนเอง

3.3 มีความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่เป็นสำนวนและไวยากรณ์ขอข้อความที่ฟัง

4. การแปลความหมายของจังหวะ การเน้นคำและระดับเสียง เพื่อบอกจุดเน้นของข้อความและลีลาอารมณ์ของเรื่องที่ฟัง

5. การสรุปข้อความที่จำเป็นหรือข้อความที่สำคัญจากเรื่องที่ฟังโดยไม่ต้องเข้าใจข้อความทุกคำ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539 : 316) กล่าวว่า ทักษะการฟังต้องอาศัยความสามารถทางภาษา 3 ด้าน คือ การฟังด้วยความเข้าใจส่วนประกอบของข้อความ ความเข้าใจเนื้อความที่ต่อเนื่องทั้งหมดและการคาดเดากับการตีความ

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นสรุปได้ว่า ทักษะการฟังต้องอาศัยความสามารถทางด้านภาษา 3 ด้าน คือ การฟังด้วยความเข้าใจส่วนประกอบของข้อความ ความเข้าใจเนื้อความที่ต่อเนื่องทั้งหมดและการคาดเดากับการตีความ โดยจำแนกการทดสอบการฟังได้ดังต่อไปนี้

1. การทดสอบการฟังที่แท้จริง เป็นการทดสอบการฟังเสียงและการจำแนกเสียงที่ได้ยิน

2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง ซึ่งผู้ฟังจะต้องจับประเด็นสำคัญของสิ่งที่ฟังตลอดจนสามารถคาดเดาและตีความสิ่งที่ฟังได้

การวัดและการประเมินผลทักษะการพูด

Mary Finocchairo และ Sydney Sago (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2537 : 214-215 ; อ้างอิงมาจาก Mary Finocchairo and Sydney Sago. 1983 : 139-143) ได้เสนอวิธีการทดสอบทักษะการพูดดังนี้

1. ให้พูดประโยคสั้นๆ ตามผู้สอนหรือตามที่ได้ยินจากเทปบันทึกเสียง
2. ให้อ่านออกเสียงประโยคต่างๆ
3. ให้ผู้เรียนบรรยายวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน ถ้าเป็นผู้เรียนระดับกลางวัตถุนั้นอาจจะไม่สลับซับซ้อนมากนัก แต่ถ้าเป็นระดับสูงขึ้นก็อาจเป็นสิ่งที่ซับซ้อนขึ้นได้
4. ให้ผู้เรียนพูดบรรยายเหตุการณ์ ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียนอาจใช้คำสั่งเป็นภาษาแม่

5. ให้ผู้เรียนพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ผู้สอนควรกำหนดหัวข้อให้หลายๆ ข้อ เพราะผู้เรียนอาจจะคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่งก็เป็นได้

6. ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์และพยายามหาข้อมูลให้มากที่สุด จากผู้ถูกสัมภาษณ์แล้วจดบันทึกไว้

Weir (1993 : 44) ได้เสนอตัวอย่างกิจกรรมการทดสอบการพูดดังนี้

1. การพูดทวนประโยคที่ได้ยิน
2. การพูดแต่งเรื่องจากภาพ
3. การพูดเพื่อขอข้อมูลในส่วนที่ขาดหายไปจากคู่สนทนา
4. การเติมข้อความในบทสนทนา
5. การสัมภาษณ์
6. บทบาทสมมติ

วาสนา โกวิทยา (2525 : 175-176) กล่าวถึงการทดสอบการพูดว่าสามารถทดสอบได้ทั้งทางตรงและทางอ้อมดังนี้

1. การทดสอบการพูดโดยทางตรง เป็นการให้นักเรียนพูดในสภาพที่เป็นจริง หรือในสถานการณ์จำลองที่สมจริง เช่น การพูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ การสัมภาษณ์ การถามข้อมูล จากเหตุการณ์ในภาพ การใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

2. การทดสอบการพูดโดยทางอ้อม เป็นการทดสอบโดยใช้วิธีสัมพันธ์กับทักษะ การพูดโดยตรง เช่น การระลึกได้ (Recognition) ลักษณะการทดสอบมีดังนี้

2.1 การอ่านบทสนทนาที่มีบางตอนขาดหายไป แล้วเลือกคำตอบที่กำหนดไว้มาเติมให้สมบูรณ์ โดยให้คะแนนสำหรับคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

2.2 การเขียนวงกลมล้อมรอบพยางค์ที่เน้นหนักในคำที่กำหนดให้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544 : 78-83) ได้เสนอรูปแบบของการทดสอบทักษะการพูด 3 รูปแบบ คือ

1. การพูดเดี่ยวเพียงคนเดียว เช่น การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่า เรื่องการให้คำแนะนำ การกล่าวแสดงความคิดเห็นหรือการวิพากษ์วิจารณ์

2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนาซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคล 2 คน โดยฝ่ายหนึ่งเป็นครูหรือผู้ดำเนินการสอบเป็นผู้ป้อนตัวกระตุ้นซึ่งมักเป็นคำถามให้ผู้เรียนได้แสดงทักษะของตนเรื่องที่มุ่งทดสอบอาจเป็นเรื่องทั่วไปตามบทบาทสมมติที่กำหนดให้ผู้เรียน เช่น การถามทิศทางการสั่งอาหารหรือการพูดออกความคิดเห็น เป็นต้น

3. การอภิปรายหรือการโต้เถียงที่มีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่มโดยมีกรรมการให้คะแนนผู้เรียนเป็นรายบุคคล แต่เนื่องจากการพูดเป็นกลุ่มนี้มีการพูดของผู้อื่นเป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อความสามารถการพูดของแต่ละคน ผู้เรียนจะต้องแสดงความสามารถในการพูดทั้งที่ได้เตรียมมาล่วงหน้าและที่คิดขึ้นในสถานการณ์อย่างฉับไวโดยไม่ได้เตรียมมาล่วงหน้า ความสามารถที่วัดได้จึงเป็นทั้งด้านความคิดเห็น การให้ข้อมูลข่าวสารและมารยาททางสังคมที่ช่วยให้การพูดเป็นไปอย่างราบรื่นด้วย

สรุปว่าการพูดเป็นทักษะที่สามารถวัดและประเมินผลได้ โดยรูปแบบต่างๆ ทั้งการวัดทางตรงและทางอ้อม รวมไปถึงการทดสอบแบบเดี่ยว การสัมภาษณ์ และการอภิปรายหรือโต้แย้งที่

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้การทดสอบแบบเดียวกันนั้นคือการออกมาพูดหน้าชั้นในสถานการณ์ต่างๆ และการสนทนาแบบเป็นคู่เพื่อให้เกิดการวัดที่หลากหลาย

ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของความมั่นใจ

ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ คือ ความมั่นใจที่จะใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 อย่าง นั่นคือ ฟัง พูด อ่าน ไต่มีผู้อธิบายความหมายและลักษณะของความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษไว้ต่างๆ กัน ดังนี้

จรวยพร ธรินทร์ (2552 : 119) อธิบายว่า คนที่ไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมักเป็นผู้ที่ไม่ประสบผลสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่สำคัญความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารยังเป็นพื้นฐานของการกล้าตัดสินใจที่จะ ฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาอังกฤษ ความมั่นใจจะเกิดขึ้นได้ต้องเริ่มจากการมีองค์ความรู้ที่ดี มีฐานข้อมูลเดิมและมีผู้รู้มาช่วยแนะนำยิ่งถ้าผู้ใดมีประสบการณ์จากความสำเร็จในการใช้ภาษาด้วยแล้ว ก็จะมี ความมั่นใจมากยิ่งขึ้นและความสำเร็จจะเป็นตัวทำให้ยิ่งเพิ่มและกล้าแสดงออกในอนาคต

เบลท์ (Belt. 1969 : 47) อธิบายว่าความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นลักษณะของสภาวะทางจิตใจของบุคคลที่มีความรู้สึกมั่นใจที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง การฟัง พูด อ่าน เขียน กับผู้อื่นรอบตัวและการที่บุคคลจะมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้นั้น ต้องเกิดจากประสบการณ์การใช้ภาษาที่ผ่านมาซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างพฤติกรรมนี้

เซตาน (Saetan. 1991 : 8) อธิบายว่าการที่นักเรียนมีความมั่นใจที่จะเลือกวิธีการตรวจสอบความเข้าใจและทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษของตนด้วยตัวของนักเรียนเองบ่งบอกว่า นักเรียนคนนั้นเป็นคนที่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารส่วนผู้ที่ไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเลือกที่จะให้บุคคลอื่นมาช่วยตรวจสอบความเข้าใจในการใช้ภาษาอังกฤษของตนเองให้

แกนเดอร์ (Gander. 2006 : 13-14) อธิบายว่าบุคคลที่จะแสดงออกว่าเป็นคนที่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและประสบผลสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษได้นั้นก็ต่อเมื่อ บุคคลนั้นอย่างน้อยได้รับอิสระหรือความชำนาญในระดับดี นั่นคือระดับการมีความรู้สึกมั่นใจในการใช้ภาษาของตนเอง

เอสโจเบิร์ก (Sjoberg. 2006 : 53) อธิบายว่านักเรียนที่ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหรือนักเรียนที่ไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสามารถส่งเสริมได้ โดยการส่งเสริมให้นักเรียนเหล่านั้นมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มากที่สุดโดยครูเป็นผู้คอยเสริมแรงจนสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียนเหล่านั้นให้กลายเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้

สงศิริ มณฑา (Songsiri Montha. 2007 : 28) อธิบายว่าความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยเฉพาะทักษะการพูดอันเป็นทักษะสำคัญที่จะช่วยนำพานักเรียนไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ได้และยังพบอีกว่า เมื่อนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแล้ว

ยังส่งผลถึงความกล้าที่จะดำเนินกิจกรรมการทำงานต่อไปได้ แม้จะมีอุปสรรคก็ตาม หรือหากว่านักเรียนได้รับการส่งเสริมจากครูจนสามารถบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ได้นักเรียนก็เริ่มที่จะเพิ่มความมั่นใจขึ้นเรื่อยๆ

สรุปได้ว่า ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ คือ ความแน่ใจ ความกล้าที่จะตัดสินใจฟัง พูด อ่าน และเขียนออกมาถึงแม้ว่าจะมีอุปสรรคก็ตาม ความมั่นใจนี้จะมาจากการเสริมแรงของครู และเพื่อนที่ร่วมกิจกรรมด้วยกัน ปัจจัยที่ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คือ ประสบการณ์การใช้ภาษาที่ผ่านมา ถ้านักเรียนได้รับแรงเสริม หรือกำลังใจก็จะส่งผลให้มีความมั่นใจ มีความกล้าที่จะใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น

2. ความสำคัญของความมั่นใจ

กิตตินภา พละวัตร (2539 : 32) กล่าวว่า ความมั่นใจในตนเองมีความสำคัญต่อบุคคลเป็นอย่างยิ่ง เป็นบุคลิกภาพอย่างหนึ่ง que ควรเสริมสร้างให้เกิดขึ้นกับทุกคน เพราะจะทำให้บุคคลนั้นเป็นตัวของตัวเอง มีความคิดก้าวหน้า มองโลกในแง่ดี กล้าแสดงออกในสิ่งที่ถูกต้อง มีความรับผิดชอบในสิ่งที่ถูกต้อง มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน สามารถประสบความสำเร็จในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมและยังช่วยให้บุคคลสามารถทำงานร่วมกับคนอื่นได้ ตลอดจนสามารถตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิภาวรรณ เหล่าศรีรงค์ (2549 : 17) กล่าวว่า ความมั่นใจในตนเองมีความสำคัญต่อบุคคล เป็นบุคลิกภาพที่ควรเสริมสร้างให้เกิดกับทุกคน เพราะจะทำให้บุคคลนั้นเป็นตัวของตัวเอง มีความคิดก้าวหน้า กล้าแสดงออกในสิ่งที่เหมาะสม มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และผู้อื่น สามารถประสบผลสำเร็จในการอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคม ตลอดจนสามารถตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า ความมั่นใจในตนเองมีความสำคัญต่อบุคคลเป็นอย่างยิ่ง เป็นตัวกำหนดแนวทางในการดำเนินชีวิต ช่วยสร้างให้บุคคลมีบุคลิกภาพที่ดี กล้าคิด กล้าพูด กล้าแสดงออก มีความมั่นใจในการทำงาน ตลอดจนช่วยส่งเสริมให้การท างานของบุคคลมีประสิทธิภาพและทำงานร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างสงบสุข ความมั่นใจในตนเองมีทั้งคุณและโทษ ดังนั้น จะต้องเป็นความมั่นใจในตนเองที่ไม่ทำให้บุคคลอื่นเดือดร้อน และความมั่นใจในตนเองสามารถเสริมสร้างให้เกิดขึ้นในตัวบุคคลได้

3. ลักษณะของคนที่มีความมั่นใจ

กิตตินภา พละวัตร (2539 : 28) กล่าวว่า ลักษณะของบุคคลที่มีความมั่นใจในตนเองมี ดังนี้ คือ มีความกล้าในทางที่ถูกต้อง เหมาะสม จิตมั่นคง ไม่คล้อยตามผู้อื่นโดยไม่มีเหตุผล

เรือนแก้ว เฟื่องพุ่ม (2540 : 25) กล่าวว่า บุคคลที่มีความมั่นใจในตนเอง มีลักษณะ ดังนี้ กล้าคิด กล้าแสดงออก กล้าตัดสินใจ สามารถพึ่งตนเองได้ มีความคิดสร้างสรรค์ เป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบ สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ และสามารถเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ๆ โดยไม่วิตกกังวล

สรุปได้ว่า บุคคลที่มีความมั่นใจในตนเองมีลักษณะ กล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก สามารถแสดงความคิดเห็นหรือปรากฏตัวต่อสาธารณชนอย่างมั่นคงโดยไม่หวั่นไหว สามารถพึ่งตนเองได้ และสามารถเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ๆ โดยไม่วิตกกังวล

การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการจัดการการเรียนรู้

บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 113-115) การวิจัยบางครั้งนี้จะใช้นักวิจัยจะใช้เทคโนโลยีหรือนวัตกรรมทางการศึกษาเป็นเครื่องมือในการทำวิจัย เช่น แผนการจัดการเรียนรู้ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ชุดสื่อผสม เป็นต้น ดังนั้นต้องหาคุณภาพของสื่อดังกล่าวด้วย ซึ่งมีขั้นตอนคล้ายกับการหาคุณภาพของแบบทดสอบหรือเครื่องมือชนิดอื่นๆ คือวิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา กำหนดเนื้อหาสาระเป็นรายบท แล้ววิเคราะห์เนื้อหาสาระเป็นรายบทในรูปของตารางความสัมพันธ์ ระหว่างชื่อเรื่องย่อย ความคิดรวบยอด และจุดประสงค์การเรียนรู้ ขึ้นต่อไปดำเนินการดังนี้

1. ตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) มักอาศัยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งควรให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาพิจารณาตารางความสัมพันธ์

2. สร้างแผนการสอนหรือสื่อต่างๆ แล้วให้ผู้เชี่ยวชาญช่วยพิจารณาความถูกต้องจากนั้นนำไปทดลองกับนักเรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งนิยมใช้กับนักเรียนระดับการเรียนรู้ ปานกลาง อ่อน อย่างละ 1 คน เพื่อพิจารณาเรื่องการออกแบบสื่อ คำอธิบายการใช้สื่อ การสื่อความ หรืออาจจะทดลองใช้แผนการสอนเป็นรายกลุ่ม เพียง 1-2 แผน เพื่อดูเรื่องเวลาที่ใช้จัดกิจกรรม บรรยายภาคการเรียนการสอนส่วนการหาประสิทธิภาพของสื่อ (E_1/E_2) เป็นขั้นตอนทำการทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้แล้ว

1. ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการจัดการเรียนรู้ นั้นสามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องหรือไม่ภายใต้สถานการณ์และกิจกรรมที่กำหนดให้ โดยมีการเก็บข้อมูลผลการเรียนรู้ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการและความงอกงามของผู้เรียนได้ โดยทั่วไปมักจะคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบย่อย หรือคะแนนจากพฤติกรรม การเรียนหรือคะแนนจากกิจกรรมการเข้ากลุ่ม เป็นต้น (ไม่ใช่คะแนนการทำแบบฝึกหัดหรือแบบฝึกทักษะ) ในระหว่างที่ผู้เรียนกำลังเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$E_1 = \frac{\sum X}{n} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน สื่อประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทุกส่วน
 n แทน จำนวนผู้เรียน
 A แทน คะแนนเต็มของทั้งหมด

2. ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการจัดการเรียนรู้ นั้นสามารถส่งผลให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ผลได้หรือไม่ บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้มากน้อยเพียงใดซึ่งคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ทดสอบหลังเรียน) ของผู้เรียนทุกคน ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$E_2 = \frac{\sum y}{n} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน สื่อประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum y$ แทน ผลรวมของคะแนนทุกส่วน
 n แทน จำนวนผู้เรียน
 B แทน คะแนนเต็มของทั้งหมด

สูตรการหาค่า E_1/E_2 เป็นการหาประสิทธิภาพของสื่อการสอน หรือประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ไม่ใช่การหาค่าสถิติ จากที่กล่าวมาสามารถคำนวณได้ค่าตัวเลขที่บอกถึงประสิทธิภาพของสื่อหรือแผนการจัดการเรียนรู้ แต่การที่จะสรุปว่าสื่อหรือแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นนั้นมีประสิทธิภาพหรือไม่จะต้องมีกำหนดเกณฑ์เพื่อใช้ในการพิจารณา โดยเกณฑ์ดังกล่าวนิยมใช้หลักการเรียนแบบรอบรู้ (Mastering Learning) คือตั้งเกณฑ์ไว้ที่ ร้อยละ 80 และยอมรับความผิดพลาดได้ไม่เกินร้อยละ 2.5 ดังนั้นต้องมีประสิทธิภาพไม่ต่ำกว่า $80 - 2.5 = 77.5$ ส่วนการกำหนดเกณฑ์ความผิดพลาดที่ยอมรับได้ คือไม่ควรเกินร้อยละ 5 การเลือกเกณฑ์เพื่อกำหนดค่าประสิทธิภาพของสื่อการสอนหรือนวัตกรรม ควรพิจารณาจากหลายปัจจัย เช่น ประเภทของสื่อนวัตกรรม สถิติปัญหาของกลุ่มผู้เรียน วุฒิภาวะของผู้เรียนและวัตถุประสงค์ของการเรียน เป็นต้น โดยทั่วไปนวัตกรรมหรือสื่อการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะมักจะกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพต่ำกว่าการพัฒนาความรู้ ทั้งนี้เนื่องจากการพัฒนาทักษะต้องใช้เวลามากกว่า ยกตัวอย่างเช่น สื่อหรือนวัตกรรมที่เน้นการพัฒนาความรู้อาจกำหนด E_1/E_2 เท่ากับ 80/80 ส่วนสื่อหรือนวัตกรรมที่เน้นการพัฒนาทักษะต่างๆ อาจกำหนด E_1/E_2 ที่ 75/75

ดัชนีประสิทธิผล

เผชิญ กิจระการ (2546 : 1-6) ได้เสนอแนวทางในการหาประสิทธิผลของแผนการเรียนรู้หรือสื่อที่สร้างขึ้น โดยให้พิจารณาจากพัฒนาการของนักเรียนจากก่อนเรียนและหลังเรียนว่ามีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ หรือเพิ่มขึ้นเท่าใดซึ่งอาจพิจารณาได้จากการคำนวณค่า t-test แบบ Dependent Samples หรือหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I) มีรายละเอียด ดังนี้

1. การหาค่าพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของผู้เรียนโดยอาศัยการหาค่า t-test (แบบ Dependent Samples) เป็นการพิจารณาว่านักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ โดยทำการทดสอบนักเรียนทุกคนก่อน (Pretest) และหลังเรียน (Posttest) แล้วนำมาหาค่า t-test แบบ Dependent Samples หากมีนัยสำคัญทางสถิติ ก็ถือได้ว่า นักเรียนกลุ่มนั้นมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้

2. การหาพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นของนักเรียนโดยอาศัยการหาค่าดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index : E.I) มีสูตรดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}$$

การหาค่า E.I เป็นการพิจารณาพัฒนาการในลักษณะที่ว่าเพิ่มขึ้นเท่าไร ไม่ได้ทดสอบว่าเพิ่มขึ้นอย่างเชื่อถือได้หรือไม่ วิธีการอาจแปลงคะแนนให้อยู่ในรูปของร้อยละก็ได้ ดังนี้

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนหลังเรียน} - \text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนก่อนเรียน}}{(100) - \text{ร้อยละของผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}$$

ข้อสังเกตบางประการที่เกี่ยวกับค่า E.I.

1. E.I. เป็นเรื่องของอัตราส่วนของผลต่าง จะมีค่าสูงสุดเป็น 1.00 ส่วนค่าต่ำสุดไม่สามารถกำหนดได้เพราะค่าต่ำกว่า -1.00 และถ้าเป็นค่าลบแสดงว่า ผลคะแนนสอบก่อนเรียนมากกว่าหลังเรียน ซึ่งหมายความว่าระบบการเรียนการสอนหรือสื่อที่สร้างขึ้นไม่มีคุณภาพ

2. การแปลผล E.I. ในตาราง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ 4 ของงานวิจัย มักจะใช้ข้อความไม่เหมาะสม ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของ E.I. ผิดจากความเป็นจริง เช่น ค่า E.I. เท่ากับ 0.6240 ก็มักจะกล่าวว่า “ค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6340 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 62.40 ซึ่งในความเป็นจริงค่า E.I. เท่ากับ 0.6240 เพราะคิดเทียบจาก E.I. สูงสุดเป็น 1.00 ดังนั้น ถ้าคิดเทียบเป็นร้อยละ ก็คือ คิดเทียบจากค่าสูงสุดเป็น 100 E.I. จะมีค่าเป็น 62.40 จึงควรใช้ข้อความว่า “ค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.6240 แสดงว่านักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น 0.6240 หรือคิดเป็นร้อยละ 62.40”

3. ถ้าค่าของ E_1/E_2 ของแผนการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และเมื่อหา E.I. ด้วยพบว่า มีพัฒนาการเพิ่มขึ้นถึงระดับหนึ่งที่ผู้วิจัยพอใจ หากคำนวณค่าความคงทนด้วยโดยใช้สูตร t-test แบบ Dependent Samples ก็ไม่ได้แปลว่าจะไม่นัยสำคัญ (เพราะผู้วิจัยคาดหวังว่าหากสื่อหรือแผนการเรียนรู้มีคุณภาพ ผลการเรียนหลังสอนเมื่อผ่านไประยะหนึ่ง เช่น ผ่านไป 2 สัปดาห์ กับผลการเรียนจบจะต้องไม่แตกต่างกัน) ลักษณะเช่นนี้มักพบในงานวิจัยของนิสิตบ่อยๆ คือ แผนการเรียนรู้ หรือสื่อมีค่า E_1/E_2 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ค่า E.I. ก็สูง แต่ผลการทดสอบความคงทนมีนัยสำคัญทางสถิติ ปัญหานี้ น่าจะมาจากนักเรียนไม่ได้ตั้งใจหรือเบื่อหน่ายในการทำข้อสอบอย่างจริงจัง แม้ว่าผู้วิจัยจะมีความรู้สึกที่สื่อหรือแผนที่ใช้จะมีคุณภาพ ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่เรียนมาก หรือมีความตั้งใจตรงใจต่อบทเรียนมากเท่าไรก็ตาม

ความพึงพอใจ

จากการศึกษาค้นคว้างานเอกสารและแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ และมีผู้วิจัยหลายท่าน ได้ให้ความหมายแนวคิดและทฤษฎี ไว้ดังนี้

1. ความหมาย

ความหมายความพึงพอใจ ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 588-600) ได้ให้ความหมายว่า พอใจ หมายถึง สมใจ ชอบใจ เหมาะสมใจ หมายถึง พอใจ ชอบใจ

กิติมา ปรีดีติลล (2524 : 278) ได้รวบรวมความหมายของความพึงพอใจในการทำงาน ดังนี้

1. ความพึงพอใจในการทำงานตามแนวคิดของเบนจาบิน หมายถึงความรู้สึกถึงความสุขเมื่อได้รับผลสำเร็จ ตามความมุ่งหมาย ความต้องการ หรือแรงจูงใจ

2. ความพึงพอใจในการทำงานตามแนวคิดของเอร์เนสท์ (Ernest) และโจเซฟ (Joseph) หมายถึง สภาพความต้องการต่างๆ ที่เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่การงานและได้รับการตอบสนอง

นิธินา คงสวัสดิ์ (2544 : 11) ให้นิยามความพึงพอใจว่า เป็นผลของความสนใจเอาใจใส่ในเรื่องนั้นๆ เป็นความรู้สึกที่ดี มีความสุข มีความพอใจของบุคคลที่มีต่อปัจจัยต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำงานหรือการเรียน เกิดความรู้สึก เต็มใจ และสามารถปฏิบัติงานให้บรรลุผลหรือเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากความหมายที่กล่าวมาทั้งหมด สรุปความหมายของความพึงพอใจได้ว่า เป็นความรู้สึกของบุคคลในทางบวก ความชอบ ความสบายใจ ความสุขใจต่อสภาพแวดล้อมในด้านต่างๆ หรือเป็นความรู้สึกที่พอใจต่อสิ่งทำให้เกิดความชอบ ความสบายใจ และเป็นความรู้สึกที่บรรลุถึงความต้องการ

2. องค์ประกอบของความพึงพอใจ

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบต่างๆ โดยนำมาพิจารณาไว้ ดังนี้

Gilmer (1967 : 350-384) สรุปองค์ประกอบต่างๆ โดยอาจนำมาพิจารณาไว้ได้แก่

1. ลักษณะทางสังคม (Social Aspects) ได้แก่ การมีความสัมพันธ์ที่เกิดความพึงพอใจ
2. ลักษณะของกิจกรรมที่ทำ (Intrinsic Aspects) ได้แก่ การมีความสัมพันธ์ที่ดีที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ
3. ลักษณะของกิจกรรมที่ตรงกับความรู้ความสามารถความมั่นคง (Security) ได้แก่ ความมั่นคงของกิจกรรม
4. การติดต่อสื่อสาร ได้แก่ การสื่อสารเพื่ออำนวยความสะดวกในการดำเนินกิจกรรมเป็นไปอย่างราบรื่น
5. สภาพการทำงาน ได้แก่ สภาพแวดล้อม แสง เสียง อากาศ เป็นต้น

Gilmer (1967 : 390) ได้สรุปองค์ประกอบของความพึงพอใจได้แก่ ลักษณะทางสังคม (Social Aspects) การมีสัมพันธ์ที่ดีก่อให้เกิดความพึงพอใจในลักษณะกิจกรรมที่ตรงกับความรู้ ความสามารถ ความมั่นคงปลอดภัย (Security) การติดต่อสื่อสาร (Communication)

สรุปว่า องค์ประกอบของความพึงพอใจนั้นจะขึ้นอยู่กับหลายปัจจัยเช่น ลักษณะทางสังคม ลักษณะของกิจกรรมที่ทำ ลักษณะของกิจกรรมที่ตรงกับความรู้ความสามารถของตนเอง การติดต่อสื่อสาร และสภาพของการทำงาน ซึ่งความพึงพอใจเป็นทฤษฎีที่สามารถวัดได้

3. แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

วิชัย เหลืองธรรมชาติ (2531 : 15) กล่าวว่า แนวคิดความพึงพอใจ มีส่วนเกี่ยวข้องกับความต้องการของมนุษย์ กล่าวคือ ความพึงพอใจจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อความต้องการของมนุษย์ได้รับการตอบสนอง ซึ่งมนุษย์ไม่ว่าอยู่ในที่ใดย่อมมีความต้องการขั้นพื้นฐานไม่ต่างกัน

พิทักษ์ ตรุษทิม (2538 : 22) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นปฏิกิริยาด้านความรู้สึกต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นที่แสดงผลออกมาในลักษณะของผลลัพธ์สุดท้ายของกระบวนการประเมิน โดยบ่งบอกทิศทางของผลการประเมินว่าเป็นไปในลักษณะทิศทางบวกหรือทิศทางลบหรือไม่มีปฏิกิริยา คือเฉยๆ ต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งที่มากระตุ้น

สุเทพ พานิชพันธุ์ (2541 : 23) ได้สรุปว่า สิ่งจูงใจที่ใช้เป็นเครื่องมือกระตุ้นให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ มีด้วยกัน 4 ประการ คือ

1. สิ่งจูงใจที่เป็นวัตถุ (Material Inducement) ได้แก่ เงิน สิ่งของ หรือสถานะทางกายที่ให้แก่ผู้ประกอบกิจกรรมต่างๆ
2. สภาพทางกายที่พึงปรารถนา (Desirable Physical Condition) คือ สิ่งแวดล้อมในการประกอบกิจกรรมต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งอันก่อให้เกิดความสุขทางกาย
3. ผลประโยชน์ทางอุดมคติ (Ideal Benefaction) หมายถึง สิ่งต่างๆ ที่สนองความต้องการของบุคคล
4. ผลประโยชน์ทางสังคม (Association Attractiveness) หมายถึง ความสัมพันธ์อันดีมิตรกับผู้ร่วมกิจกรรม อันจะทำให้เกิดความผูกพัน ความพึงพอใจและสภาพการร่วมกัน อันเป็นความพึงพอใจของบุคคลในด้านสังคมหรือความมั่นคงในสังคม ซึ่งจะทำให้รู้สึกมีหลักประกันและมีความมั่นคงในการประกอบกิจกรรม

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 145-152) ได้มีการสรุปว่า ปัจจัยหรือองค์ประกอบที่ใช้เป็นเครื่องมือบ่งชี้ถึงปัญหาที่เกี่ยวกับความพึงพอใจในการทำงานนั้นมี 3 ประการ คือ

1. ปัจจัยด้านบุคคล (Personal Factors) หมายถึง คุณลักษณะส่วนตัวของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับงาน ได้แก่ ประสบการณ์ในการทำงาน เพศ จำนวนสมาชิกในความรับผิดชอบ อายุ เวลาในการทำงาน การศึกษา เงินเดือน ความสนใจ เป็นต้น
2. ปัจจัยด้านงาน (Factor in the Job) ได้แก่ ลักษณะของงาน ทักษะในการทำงาน ฐานะทางวิชาชีพ ขนาดของหน่วยงาน ความห่างไกลของบ้านและที่ทำงาน สภาพทางภูมิศาสตร์ เป็นต้น
3. ปัจจัยด้านการจัดการ (Factors Controllable by Management) ได้แก่ ความมั่นคงในงานรายรับ ผลประโยชน์ โอกาสก้าวหน้า อำนาจตามตำแหน่งหน้าที่ สภาพการทำงาน

เพื่อนร่วมงาน ความรับผิดชอบ การสื่อสารกับผู้บังคับบัญชา ความศรัทธาในตัวผู้บริหาร การนิเทศงาน เป็นต้น

จากแนวคิดข้างบนสามารถสรุปตามความเข้าใจของตัวเองได้ว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกสองแบบของมนุษย์ คือ ความรู้สึกทางบวกและความรู้สึกทางลบ โดยความรู้สึกทางบวกจะเกิดขึ้นเมื่อเรามีความรู้สึกความสุข สนุกกับสิ่งที่ทำอยู่ สิ่งจูงใจที่ใช้เป็นเครื่องมือกระตุ้นให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ 1) สิ่งจูงใจที่เป็นวัตถุ 2) สภาพทางกายที่พึงปรารถนา 3) ผลประโยชน์ทางอุดมคติ และ 4) ผลประโยชน์ทางสังคม (Association Attractiveness)

4. ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

Kotler และ Armstrong (2001 : 100-101) รายงานว่า พฤติกรรมของมนุษย์เกิดขึ้นต้องมีสิ่งจูงใจ (Motive) หรือแรงขับเคลื่อน (Drive) เป็นความต้องการที่กดดันจนมากพอที่จะจูงใจให้บุคคลเกิดพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งความต้องการของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ความต้องการบางอย่างเป็นความต้องการทางชีววิทยา (Biological) เกิดขึ้นจากสภาวะตึงเครียด เช่น ความหิวกระหายหรือความลำบากบางอย่าง เป็นความต้องการทางจิตวิทยา (Psychological) เกิดจากความต้องการการยอมรับ (Recognition) การยกย่อง (Esteem) หรือการเป็นเจ้าของทรัพย์สิน (Belonging) ความต้องการส่วนใหญ่อาจไม่มากพอที่จะจูงใจให้บุคคลกระทำในช่วงเวลานั้น ความต้องการกลายเป็นสิ่งจูงใจ เมื่อได้รับการกระตุ้นอย่างเพียงพอจนเกิดความตึงเครียด โดยทฤษฎีที่ได้รับความนิยมมากที่สุด มี 2 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีของอับราฮัม มาสโลว์ และทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์

1. ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ (Maslow's theory Motivation) อับราฮัม มาสโลว์ (A.H. Maslow) ค้นหาวิธีที่จะอธิบายว่าทำไมคนจึงถูกผลักดันโดยความต้องการบางอย่าง ณ เวลาหนึ่ง ทำไมคนหนึ่งจึงทุ่มเทเวลาและพลังงานอย่างมากเพื่อให้ได้มาซึ่งความปลอดภัยของตนเองแต่อีกคนหนึ่งกลับทำสิ่งเหล่านั้น เพื่อให้ได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น คำตอบของมาสโลว์ คือ ความต้องการของมนุษย์จะถูกเรียงตามลำดับจากสิ่งที่กดดันมากที่สุดไปถึงน้อยที่สุด ทฤษฎีของมาสโลว์ได้จัดลำดับความต้องการตามความสำคัญ คือ

1.1 ความต้องการทางกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐาน คือ อาหาร ที่พัก อากาศ ยารักษาโรค

1.2 ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) เป็นความต้องการที่เหนือกว่า ความต้องการเพื่อความอยู่รอด เป็นความต้องการในด้านความปลอดภัยจากอันตราย

1.3 ความต้องการทางสังคม (Social Needs) เป็นการต้องการการยอมรับจากเพื่อน

1.4 ความต้องการการยกย่อง (Esteem Needs) เป็นความต้องการการยกย่องส่วนตัว ความนับถือและสถานะทางสังคม

1.5 ความต้องการให้ตนประสบความสำเร็จ (Self-actualization Needs) เป็นความต้องการสูงสุดของแต่ละบุคคล ความต้องการทำทุกสิ่งทุกอย่างได้สำเร็จ

บุคคลพยายามที่สร้างความพึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดเป็นอันดับแรกก่อนเมื่อความต้องการนั้นได้รับความพึงพอใจ ความต้องการนั้นก็จะหมดลงและเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลพยายามสร้างความพึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดลำดับต่อไป ตัวอย่าง เช่น คนที่อดอยาก

(ความต้องการทางกาย) จะไม่สนใจต่องานศิลปะชิ้นล่าสุด (ความต้องการสูงสุด) หรือไม่ต้องการยกย่องจากผู้อื่น หรือไม่ต้องการแม้แต่อากาศที่บริสุทธิ์ (ความปลอดภัย) แต่เมื่อความต้องการแต่ละขั้นได้รับความพึงพอใจแล้วก็就会有ความต้องการในขั้นลำดับต่อไป

5. การวัดความพึงพอใจ

หทัยรัตน์ ประทุมสูตร (2542 : 14) กล่าวว่า การวัดความพึงพอใจเป็นเรื่องที่เปรียบเทียบได้กับความเข้าใจทั่วๆ ไป ซึ่งปกติจะวัดได้โดยการสอบถามจากบุคคลที่ต้องการจะถามมีเครื่องมือที่ต้องการจะใช้ในการวิจัยหลายๆ อย่าง อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจะมีการวัดอยู่หลายแนวทางแต่การศึกษาความพึงพอใจอาจแยกตามแนวทางวัดได้ 2 แนวคิดตามความคิดเห็นของ ซาลิซินิคส์ คริสเทนส์ กล่าวคือ

1. วัดจากสภาพทั้งหมดของแต่ละบุคคล เช่น ที่ทำงาน ที่บ้านและทุกๆ อย่างที่เกี่ยวข้องกับชีวิตการศึกษาตามแนวทางนี้จะได้อะไรที่สมบูรณ์ แต่ทำให้เกิดความยุ่งยากกับการที่จะวัดและเปรียบเทียบ

2. วัดได้โดยแยกออกเป็นองค์ประกอบ เช่น องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับงาน การนิเทศงานที่เกี่ยวข้องกับนายจ้าง

อารีย์ พันธมณี (2542 : 149-150) กล่าวว่าความพึงพอใจในการเรียนรู้นั้นมีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้นักเรียนที่ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมที่ส่งผลต่อการเรียนรู้โดยสร้างความพึงพอใจให้เกิดแก่นักเรียน

นิธิตา คงสวัสดิ์ (2544 : 11) ให้คำนิยามความพึงพอใจว่า เป็นผลของความสนใจเอาใจใส่ในเรื่องนั้นๆ เป็นความรู้สึกที่ดี มีความสุข มีความพอใจของบุคคลที่มีต่อปัจจัยต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำงานหรือการเรียน เกิดความรู้ เต็มใจ และสามารถปฏิบัติงานให้บรรลุผลหรือเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กาญจนา อรุณสุขจุฑา (2546 : 5) กล่าวว่า ความพึงพอใจของมนุษย์ เป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปร่างได้ การที่เราจะทราบว่าบุคคลมีความพึงพอใจหรือไม่ สามารถสังเกตโดยการแสดงออกที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน และต้องมีสิ่งที่ตรงต่อความต้องการของบุคคล จึงจะทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ ดังนั้นการสร้างสิ่งเร้าจึงเป็นแรงจูงใจของบุคคลนั้นให้เกิดความพึงพอใจในงานนั้น

ระพีพร โพธิ์ศรี (2549 : 38) ได้ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจคือความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบของบุคคลแต่ละคนที่มีต่อสิ่งแวดล้อมต่างๆ เป็นความรู้สึกที่อาจดำรงอยู่ได้นานพอสมควรและอาจมากหรือน้อยก็ได้

ชาโรณี เดชจินดา (2535 : 38) ได้เสนอทฤษฎีการแสวงหาความพึงพอใจไว้ว่า บุคคลพอใจจะกระทำการใดๆ ที่มีความสุขและจะหลีกเลี่ยงไม่กระทำในสิ่งที่เขาจะได้รับความทุกข์หรือความยากลำบาก โดยอาจแบ่งประเภทความพอใจกรณีนี้ได้ 3 ประเภท คือ

1. ความพอใจด้านจิตวิทยา (Psychological Hedonism) เป็นทฤษฎีของความพึงพอใจว่ามนุษย์โดยธรรมชาติจะมีความสุขแสวงหาความสุขส่วนตัวหรือหลีกเลี่ยงจากความทุกข์ใดๆ

2. ความพอใจเกี่ยวกับตนเอง (Egoistic Hedonism) เป็นทฤษฎีของความพึงพอใจว่ามนุษย์จะพยายามแสวงหาความสุขส่วนตัว แต่ไม่จำเป็นว่าการแสวงหาความสุขต้องเป็นธรรมชาติของมนุษย์เสมอไป

3. ความพอใจเกี่ยวกับจริยธรรม (Ethical Hedonism) ทรรศนะนี้ถือว่ามนุษย์แสวงหาความสุขเพื่อผลประโยชน์ของมวลมนุษย์หรือสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่และเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์ผู้หนึ่งด้วย

ภณิดา ชัยปัญญา (2541 : 11) ได้กล่าวไว้ว่า การวัดความพึงพอใจนั้น สามารถทำได้หลายวิธีดังต่อไปนี้

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้ออกแบบสอบถาม ต้องการทราบความคิดเห็นซึ่งสามารถกระทำได้ในลักษณะกำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าว อาจถามความพอใจในด้านต่างๆ เพื่อให้ผู้ตอบทุกคนมาเป็นแบบแผนเดียวกัน มักใช้ในกรณีที่ต้องการข้อมูลกลุ่มตัวอย่างมากๆ วิธีนี้นับเป็นวิธีที่นิยมใช้กันมากที่สุดในการวัดทัศนคติ รูปแบบของแบบสอบถามจะใช้มาตราวัดทัศนคติ ซึ่งที่นิยมใช้ในปัจจุบันวิธีหนึ่ง คือ มาตราส่วนแบบลิเคิร์ท ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งที่มีคำตอบที่แสดงถึงระดับความรู้สึก 5 คำตอบ เช่น มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการที่ผู้วิจัยจะต้องออกไปสอบถามโดยการพูดคุย โดยมีการเตรียมแผนงานล่วงหน้า เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงมากที่สุด

3. การสังเกต เป็นวิธีวัดความพึงพอใจ โดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคล เป้าหมายไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูดจา กริยา ท่าทาง วิธีนี้ต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจัง และสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน วิธีนี้เป็นวิธีการศึกษาที่เก่าแก่ และยังเป็นที่ยอมรับใช้อย่างแพร่หลายจนถึงปัจจุบัน

จากการศึกษาการวัดความพึงพอใจ สรุปได้ว่าการวัดความพึงพอใจเป็นการบอกถึงความชอบของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งสามารถวัดได้หลายวิธี การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม ความคิดเห็น การใช้แบบสำรวจความรู้สึก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

การศึกษางานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจ ดังนี้

1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

ปาริชาติ เตชะ (2553 : 43-66) ได้พัฒนาทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้บทบาทสมมุติ มีความมุ่งหมาย เพื่อสร้างและใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้บทบาทสมมุติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้บทบาทสมมุติ เครื่องมือที่ใช้คือ แผนการเรียนรู้ ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินทักษะปฏิบัติการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลปรากฏว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้

สุรัชฎา ศรีพิทักษ์ (2553 : 1-73) ได้พัฒนาหน่วยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับวิธีการสอนแบบฟัง-พูด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และศึกษาผลการใช้หน่วยการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 โรงเรียนทิววิรัตน์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จำนวน 30 คน โดยใช้การสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ คือ หน่วยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับวิธีการสอนแบบฟัง-พูด และแบบทดสอบหลังเรียน ได้แก่ ทักษะการฟัง จำนวน 3 ชุด ทักษะการพูดจำนวน 3 ชุด ทักษะการอ่านจำนวน 3 ชุด และทักษะการเขียน จำนวน 1 ชุด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า หลังจากใช้หน่วยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษคะแนนทักษะการฟัง การพูดอยู่ในระดับดีมากและเป็นไปตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ คะแนนทักษะการอ่าน การเขียนอยู่ในระดับดีและไม่เป็นไปตามที่เกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ ความพึงพอใจของนักเรียนจากการเรียนหน่วยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

ศศิกันต์ ปักสังคะเนย์ (2553 : 45-55) ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องผลการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธี Top-down ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาและหาข้อดีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธี Top-down ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 7 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบทดสอบทักษะการฟังชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ผลปรากฏว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธี Top-down สามารถพัฒนาทักษะการฟังของนักเรียนได้อย่างน่าพอใจ นอกจากนี้นักเรียนยังเกิด ความสนุกสนาน และมีความกระตือรือร้นในการเรียน ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรใช้กลวิธี Top-down ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน

วาสนา สิงห์ทองลา (2555 : 83-85) ได้พัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 2) เพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยให้นักเรียนมีคะแนนทักษะการฟังภาษาอังกฤษเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนชุมชนบ้านผาง อำเภอผาง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการเรียนของนักเรียน แบบสัมภาษณ์นักเรียนเป็นแบบปลายเปิด แบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 3 ชุด ชุดละ 10 ข้อ แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะการฟังภาษาอังกฤษเฉลี่ย 24.40 คิดเป็นร้อยละ 80.67 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด นักเรียนมีความพึง

พอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 4.33

วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์ (2556 : 66-102) ได้พัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการฟังและพูดให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 2) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา ก่อนและหลังโดยใช้ชุดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังและการพูด 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติ เพื่อฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา ประชาชนที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยาที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 35 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1) แบบสัมภาษณ์ 2) แผนการจัดการเรียนรู้ 3) ชุดกิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 5) แบบประเมินการฟัง 6) แบบประเมินการพูด 7) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรม สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 90.27/94.95 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมมีค่าดัชนีประสิทธิผลความก้าวหน้าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับร้อยละ 33 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด $\bar{X} = 4.96$

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สมสมัย วัชรินทร์รัตน์ (2550 : 1-51) ได้พัฒนากิจกรรมทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/5 โรงเรียนอนุบาลนครราชสีมา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 50 คน ได้มาโดยการเลือกแบบง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีจับฉลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 14 แผน แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ จำนวน 4 ชุด และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 50 ฉบับ ฉบับละ 30 ข้อ ใช้เวลาในการทดลอง 14 ชั่วโมง สอน 14 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมงสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมุติฐานโดยใช้ t-test แบบ Dependent Samples ผลปรากฏว่า กิจกรรมทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.33/84.07 ซึ่งเป็นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ และนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วัชรารณ หนูหล้า (2553 : 1-81) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการใช้กิจกรรมภาระงานเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหัวช้าง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 25 คน ได้จากการสุ่มแบบเจาะจง รูปแบบการ

วิจัยคือ แบบกลุ่มเดียวสอบก่อนและหลังเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมภาระงานเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่สถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมภาระงานเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับค่อนข้างดี

กฤษฎา เมืองโคตร (2554 : 1-48) ได้ศึกษาการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งมีวัตถุประสงค์คือ เพื่อสร้างแผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มเป้าหมายของการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนบ้านใหม่สามัคคี อำเภอสามเงา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตาก เขต 1 จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ จำนวน 10 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ 4 ฉบับ ได้แก่ แบบทดสอบด้านทักษะฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ยร้อยละ นำเสนอข้อมูลโดยใช้ตารางประกอบคำบรรยาย ผลการศึกษาค้นคว้า ได้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้ และนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้คะแนนร้อยละ 76.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 65

ธมลวรรณ ทาจน (2555 : 37-57) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนบ้านนาข่ม อำเภอสร้างคอม ปีการศึกษา 2554 พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพเท่ากับ 77.93/76.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้ ดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.5982 ซึ่งหมายความว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนคิดเป็นร้อยละ 59.82 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยรวมอยู่ในระดับมาก สรุปว่า การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เอื้อต่อการพัฒนาประสิทธิภาพการเรียนรู้ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงควรส่งเสริมสนับสนุนให้ครูผู้เกี่ยวข้องนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มีคุณภาพและเหมาะสมยิ่งขึ้น

วิมลรัตน์ สารบุตร (2555 : 1-128) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมที่มีผลต่อทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการคิดแก่นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการบูรณาการทักษะการคิดแก่นในชั้นเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแก่นระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแก่นระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เพื่อเปรียบเทียบหาความแตกต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อน

เรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย และ 4) เพื่อเปรียบเทียบทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะที่บูรณาการทักษะการคิดแทน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารเป็นภาษาลาวและภาษาส่วย กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองเพดาน กลุ่มพัฒนาคุณภาพการศึกษาสมอ-โพธิ์ศรีสังข์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษเขต 3 จำนวนนักเรียน 28 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 13 คน ใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษาลาวในการสื่อสาร กลุ่มที่ 2 จำนวน 15 คน ใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษาส่วยในการสื่อสาร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่บูรณาการทักษะการคิดแทน ชั้นประถมศึกษา 5 และแบบทดสอบวัดทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ ที่บูรณาการทักษะการคิดแทน ของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ สอนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานใช้ t-test (Dependent Samples) และ t-test (Independent Samples)

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมั่นใจ

วรารณ อุปทอง (2554 : 1-76) ได้วิจัยเรื่องการเปรียบเทียบการออกเสียงภาษาอังกฤษ ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดกิจกรรมโดยใช้คาราโอเกะและสื่อผสม โดยมีความมุ่งหมายคือเพื่อพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของการอ่านออกเสียงโดยใช้คาราโอเกะและสื่อผสม ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 หาดัชนีประสิทธิผล เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงระหว่างก่อนเรียน หลังเรียน และระหว่างการจัดกิจกรรมโดยใช้คาราโอเกะ เพื่อเปรียบเทียบความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการอ่านออกเสียงระหว่างการจัดกิจกรรมโดยใช้คาราโอเกะและสื่อผสม กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคอนสวรรค์สินเจริญ จำนวน 15 คน จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้คาราโอเกะ และ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหม้อ จำนวน 19 คน โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยสื่อผสม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยคาราโอเกะและเรียนรู้ด้วยสื่อผสม อย่างละ 6 แผน แบบทดสอบการวัดทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบประเมินความมั่นใจต่อการใช้ภาษาอังกฤษและแบบวัดเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่า การใช้คาราโอเกะ สามารถพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพเหมาะสม

ศรีพร สังฆะคุณ (2554 : 1-149) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และความมั่นใจในตนเองของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้กับแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน โดยมีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ และแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน วิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษา 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้และแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและความมั่นใจในตนเองของนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้และแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการคิดอย่างมีวิจารณญาณและความมั่นใจในตนเองหลังเรียน

ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้และแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพนาพร้าว อำเภอสรีเชียงใหม่ สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 21 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 2 ห้อง จำนวน 57 คน ได้แก่ ห้องมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 จำนวน 29 คน เรียนแบบสืบเสาะหาความรู้ ห้องมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 จำนวน 28 คน เรียนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการ เรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้และแผนการจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน แบบทดสอบวัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก แบบวัดความคิดอย่างมีวิจารณญาณชนิดปรนัย 4 ตัวเลือก และแบบวัดความมั่นใจในตนเองเป็นแบบส่วนประเมินค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยใช้ F-test (One-way MANOVA) ผลปรากฏว่า แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แบบสืบ เสาะหาความรู้และแบบใช้ปัญหาเป็นฐานมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.20/85.00 และ 80.59/81.43 แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้และ แบบใช้ปัญหาเป็นฐานมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.8165 และ 0.7521 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการคิดอย่าง วิचारณญาณและความมั่นใจในตนเองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐานมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณและความมั่นใจในตนเองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ($p < .05$) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้และแบบใช้ ปัญหาเป็นฐานมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการ เรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้มีการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณและความมั่นใจในตนเองสูงกว่ากลุ่มที่จัดการ เรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ($p < .05$)

พัชรินาถ นันทะกุล (2555 63-109) ได้วิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน การคิดวิเคราะห์ และความมั่นใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการเรียนรู้แบบ 4MAT และการเรียนรู้แบบ 5E โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้แบบ 4MAT และการเรียนรู้แบบ 5E ตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อหาดัชนีประสิทธิผลของ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4MAT และการเรียนรู้แบบ 5E เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้าน การอ่าน การคิดวิเคราะห์ และความมั่นใจในตนเอง ในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4MAT และแบบ 5E กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2554 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม กลุ่มทดลอง ที่ 1 เป็นนักเรียนโรงเรียนบ้านชำเจียง-ดงป่าเปลือย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 23 คนโดยการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 4MAT กลุ่มทดลองที่ 2 เป็นนักเรียนโรงเรียนบ้านจัวชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 จำนวน 16 คนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ 5E เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผน จัดการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนรู้แบบ 4MAT แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ ทางการอ่าน ชนิดเลือกตอบ 4 แบบวัดการคิดวิเคราะห์ ชนิดเลือกตอบ 4 และแบบวัดความมั่นใจ ในตนเอง แบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบสมมติฐานด้วย Hotelling T^2

ทัศนีย์ กันทะใจ (2556 : 64-109) ได้วิจัยผลการใช้กิจกรรมเล่าเรื่อง ระหว่างเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติตามเรื่อง และเทคนิคการแสดงด้วยหุ่นเชิด ที่มีผลต่อการฟัง การพูด ภาษาอังกฤษ และความมั่นใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องด้วยเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติตามเรื่อง และกิจกรรมการเล่าเรื่องด้วยเทคนิคการแสดงตามเรื่องด้วยหุ่นเชิด ตามเกณฑ์ 70/70 หาค่าดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ เปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ระหว่างการสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องด้วยเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติตามเรื่องและเทคนิคการแสดงตามเรื่องด้วยหุ่นเชิดเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างการสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องด้วยเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติตามเรื่องและเทคนิคการแสดงตามเรื่องด้วยหุ่นเชิดและศึกษาความมั่นใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการสอนตามกิจกรรมการเล่าเรื่องด้วยเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติตามเรื่องและเทคนิคการแสดงตามเรื่องด้วยหุ่นเชิด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 64 คน จาก 2 ห้องเรียน โรงเรียนน้ำพอง อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาขอนแก่น เขต 4 ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) กลุ่มทดลองที่ 1 คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/1 จำนวนนักเรียน 32 คน สอนโดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่อง ด้วยเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติตามเรื่อง กลุ่มทดลองที่ 2 คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/3 จำนวนนักเรียน 32 คน สอนโดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่อง ด้วยเทคนิคการแสดงตามเรื่องด้วยหุ่นเชิดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรมการพัฒนาทักษะการฟังการพูดภาษาอังกฤษ และความมั่นใจในตนเอง โดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องด้วยเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติตามเรื่องชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 8 แผน แผนการจัดกิจกรรมการพัฒนาทักษะการฟังการพูดภาษาอังกฤษ และความมั่นใจในตนเอง โดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องด้วยเทคนิคการแสดงตามเรื่องด้วยหุ่นเชิดชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 8 แบบทดสอบทักษะการฟัง และแบบประเมินความมั่นใจในตนเอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละและการทดสอบสมมติฐานใช้ t-test (Independent Samples) สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องโดยใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติตามเรื่อง และเทคนิคการแสดงตามเรื่องด้วยหุ่นเชิด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตนเองได้เป็นอย่างดี ผลปรากฏว่า แผนการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT และการเรียนรู้แบบ 5E มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.44/84.93 และ 81.06/82.7 แผนการจัดการเรียนรู้แบบ 4MAT และการเรียนรู้แบบ 5E มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.7292 และ 0.6828 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้แบบ 4 MAT และการเรียนรู้แบบ 5E มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน การคิดวิเคราะห์ หลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความมั่นใจในตนเอง หลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อัญชลี โพธิ์เทนชัย (2556 : 60-90) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้บทบาทสมมติ มีจุดมุ่งหมายเพื่อ หาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้บทบาทสมมติตามเกณฑ์ 75/75 เพื่อ

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการสื่อสารและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างก่อนและหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาลวัดกลาง จำนวน 30 คน ที่ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 5 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อและ แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง จำนวน 10 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมุติฐานด้วย t-test (Dependent Samples) ผลปรากฏว่า แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 78.032/76.11 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความเชื่อมั่นในตนเองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.4 งานวิจัยเกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

ธิดาพร วิริยมานุวงศ์ (2551 : 1-65) ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษและความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนโดยใช้เทคนิค Jigsaw กับเทคนิคการสอนอ่านตามปกติ เพื่อศึกษาการอ่านโดยใช้เทคนิค Jigsaw โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับการเกณฑ์ร้อยละ 70 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการสอนโดยใช้เทคนิค Jigsaw และการสอนอ่านแบบปกติ และศึกษาความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 โรงเรียนระดมวิทยานุสรณ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 4 จำนวน 105 คนแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 35 คน จำนวน 3 ห้องเรียน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) กลุ่มที่ 1 ได้รับการสอนแบบใช้เทคนิค Jigsaw อีก 2 กลุ่มได้รับการสอนแบบการอ่านปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ใช้เทคนิค Jigsaw และ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนอ่านตามปกติ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษและแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนโดยใช้เทคนิค Jigsaw กับเทคนิคการสอนอ่านตามปกติ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที (t-test for one sample, t-test for dependent และ t-test for independent) ผลปรากฏว่า การสอนโดยใช้เทคนิค Jigsaw และการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนอ่านตามปกติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านไม่แตกต่างกัน เมื่อกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เทคนิค Jigsaw และการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนอ่านตามปกติมีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 เมื่อกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก

วัลภา ตั้งชีพชูชัย (2552 : 73-108) ได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และความพึงพอใจในการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวการสอนแบบองค์รวมร่วมกับการใช้แผนผังความคิด เพื่อเปรียบเทียบความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แนวการสอนแบบองค์รวมร่วมกับการใช้แผนผังความคิด เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวการสอนแบบองค์รวมร่วมกับการใช้แผนผังความคิดกับเกณฑ์ร้อยละ 75 และเพื่อศึกษาความพึงพอใจ

ในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนคลองทุเรียน อำเภอน้ำเขียว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 3 จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนเชิงสร้างสรรค์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ใช้แนวการสอนแบบองค์รวมร่วมกับการใช้แผนผังความคิดแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Nonparametric ผลปรากฏว่า ความสามารถก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แนวการสอนแบบองค์รวมร่วมกับการใช้แผนผังความคิดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวการสอนแบบองค์รวมร่วมกับการใช้แผนผังความคิดหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความพึงพอใจในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวการสอนแบบองค์รวมร่วมกับการใช้แผนผังความคิดในภาพรวมพบว่าอยู่ในระดับมากที่สุด

อินทร์ สีหะวงษ์ (2553 : 63-67) ได้วิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 มีความมุ่งหมาย คือ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความตรงของโมเดลของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 1 จำนวน 900 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดความพึงพอใจในการเรียนรู้ ผลปรากฏว่า ปัจจัยหลายประการ เช่น สัมพันธภาพในครอบครัวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ความสนใจเรียนบรรยากาศการเรียนรู้ความภาคภูมิใจในตนเองล้วนเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในการเรียนรู้ทั้งสิ้นซึ่งในแต่ละปัจจัยนั้นมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุด ได้แก่ คุณภาพการสอน ดังนั้นผู้เกี่ยวข้อง เช่น ผู้บริหาร ครูผู้สอน ผู้ปกครองและตัวนักเรียนเอง

ลดาวลย์ ศรีประดิษฐ์ (2556 : 84-90) ได้วิจัยเกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง “Village” โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านดอนชัย ตำบลสะเอียบ อำเภอสอง จังหวัดแพร่ โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ เพื่อสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง “My Village” โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านดอนชัย ตำบลสะเอียบ อำเภอสอง จังหวัดแพร่ เพื่อวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง “My Village” โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านดอนชัย ตำบลสะเอียบ อำเภอสอง จังหวัดแพร่ เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง “My Village” โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านดอนชัย ตำบลสะเอียบ อำเภอสอง จังหวัดแพร่ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านดอนชัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 20 คน

ได้มาจากวิธีการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง “My Village” โดยใช้การบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านดอนชัย ตำบลสะเอียบ อำเภอสอง จังหวัดแพร่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบวัดความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรม สถิติที่ใช้คือ การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที ผลปรากฏว่า ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.50/80.33 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมาก

อรุณี วงศ์จันทร์แสง (2557 : 75-79) ได้วิจัยเกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการพูดโดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เรื่อง Welcome to Nan สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์ได้แก่ เพื่อสร้าง หาประสิทธิภาพ และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้ชุดกิจกรรมกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการพูดโดยใช้ทักษะการพูดโดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ร่วมมือ เรื่อง Welcome to Nan สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการพูด เรื่อง Welcome to Nan จำนวน 4 ชุด รวมเป็นเวลา 16 ชั่วโมง แบบสัมฤทธิ์ แบบวัดความพึงพอใจของชุดกิจกรรม สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการพูดมีประสิทธิภาพโดยเฉลี่ยร้อยละ 77.23/78.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70/70 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการพูด อยู่ในระดับมาก

2. งานวิจัยต่างประเทศ

การศึกษางานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจ ดังนี้

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

Al-Yami (2008 : Web Site) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของกิจกรรมโต้ตอบแบบ scaffolding ในการพัฒนาความเข้าใจด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ Jedda วัดดูประสงค์ของวิจัยนี้คือ เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของกิจกรรมโต้ตอบแบบ scaffolding ในการพัฒนาความเข้าใจด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ Jedda กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 50 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 25 คน และกลุ่มทดลอง 25 คน ผลสรุปว่ากิจกรรมโต้ตอบแบบ Scaffolding มีประสิทธิภาพมากในการพัฒนาความเข้าใจด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

Mona (2013 : 115-120) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลเสียต่อทักษะการพูดที่วิทยาลัยชาอูดี สำหรับนักเรียนหญิงในภาคใต้ โดยมีความมุ่งหมายคือ เพื่อสำรวจปัจจัยที่มีผลเสียต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนหญิงที่วิทยาลัยชาอูดีในภาคใต้ในแง่ของ 1.การสอน 2.นักเรียน 3.หลักสูตรและหนังสือ 4. วิธีการสอนภาษาอังกฤษและแบบฝึกหัด 5. สิ่งแวดล้อมในการ

จัดการเรียนการสอน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียน 150 คนจาก 2 วิทยาลัย ได้แก่ Mhayael Collage และ Almajardah Collage และ ครู 10 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถาม และการสัมภาษณ์ ผลวิจัยปรากฏว่า 1) การใช้ภาษาอาหรับมีความสามารถของนักเรียน 2) นักเรียนกลัวการพูดภาษาอังกฤษในที่สาธารณะและไม่สามารถสนทนาทางโทรศัพท์หรือรายงานหน้าชั้นเรียนเป็นภาษาอังกฤษได้เมื่อปราศจากการใช้ภาษาอาหรับ 3) หลักสูตรการฟังและการพูดไม่ได้มีการฝึกฝนทักษะการพูดอย่างเพียงพอ 4) การสอนไม่ได้มีการใช้กลวิธีที่พัฒนาในเรื่องทักษะการพูดเช่น การแสดงละคร ไดวาที หรือ รายงานหน้าชั้น 5) ใช้เวลาไปกับการฟังมากกว่าการพูด 6) ไม่ได้ใช้ห้อง Labs ในการสอนการฟังและการพูด 7) ไม่ค่อยใช้ CD ในการสอน 8) นักเรียนมากกว่า 30 คนที่พูดและฟังภาษาอังกฤษได้ในชั้นเรียน

Andi (2015 : 112-115) ได้ทำการวิจัยเรื่องการดำเนินการสื่อผสมสำหรับการเรียนรู้แบบโต้ตอบในการเรียนทักษะการฟังโดยมีจุดประสงค์เพื่อดำเนินการใช้งานและประเมินสื่อผสมสำหรับการเรียนรู้แบบโต้ตอบโดยใช้โปรแกรม Wondershare QuizCreator และวัสดุเสียงในการสอน ภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษโรงเรียนสามัญศึกษาจำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 36 คน ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ทางสถิติแสดงให้เห็นว่าไม่มีความแตกต่างระหว่าง ผลที่ได้จาก ก่อนการทดลองของทั้งสองกลุ่ม แต่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างผลการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สรุปได้ว่าสื่อผสมสำหรับการเรียนรู้แบบโต้ตอบโดยใช้โปรแกรม Wondershare QuizCreator มีประสิทธิภาพในการสอนทักษะการฟัง

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

Abdullah (2011 : 85-109) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติของครูในตุรกี โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเจตคติของครูที่มีต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยวิธีการสอนด้วยกิจกรรมคู่ กิจกรรมกลุ่ม ความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว การแก้ไขข้อผิดพลาด รวมถึงบทบาทของครู กลุ่มตัวอย่างคือ ครูผู้สอน ภาษาอังกฤษในประเทศตุรกีจำนวน 2 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามปลายเปิด แบบสังเกต พฤติกรรมแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นการทดลองเชิงคุณภาพ ผลปรากฏว่าครูทั้งสองคนให้ความคิดเห็นว่า ขนาดของชั้นเรียน การสอนไวยากรณ์แบบเดิมๆ เวลาที่เตรียมสื่อการสอน นั้นมีผลต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

Alaba (2013 : 257-269) ได้เปรียบเทียบการสอนโดยใช้คลิกเกอร์และการสอนแบบบรรยายเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนจำนวน 90 คน จาก 3 โรงเรียน ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างความสามารถในการสื่อสาร ก่อนการทดสอบและคะแนนหลังการทดสอบ ของนักเรียนในแต่ละกลุ่ม นอกจากนั้นมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในระหว่างคะแนนก่อนสอบและหลังสอบของความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนบนพื้นฐานของกลวิธีในการสอน ทักษะการพูดเป็นทักษะที่มีประสิทธิภาพในขณะที่เพศไม่ได้ช่วยเหลือนักเรียนในการใช้ความสามารถในการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียน

Ming (2011 : unpagged) ได้สนับสนุนเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการสื่อสารของภาษาที่สอง การศึกษามีมุ่งเป้าคือ การตรวจสอบทัศนคติของครูชาวไต้หวัน ที่วิทยาลัย ที่มีต่อ CLT และเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังทัศนคติของครูที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบ

CLT กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มจำนวน 55 คน จากผลจากการศึกษาปรากฏว่า ครูมีทัศนคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมของ CLT นอกจากนี้ครูชาวไต้หวันเชื่อว่า CLT สามารถทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพและมีความหมาย

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความมั่นใจ

Marium (2014 : 171-183) การศึกษาครั้งนี้มุ่งเน้นไปที่การศึกษาปัจจัยทางจิตวิทยาเกี่ยวกับการขาดความมั่นใจ วัตถุประสงค์ของการศึกษา คือการหาแนวทางแก้ปัญหาการจัดการกับ สาเหตุและผลกระทบของหลายเรื่องที่จะช่วยให้นักศึกษาเอาชนะกับการขาดความมั่นใจในการพูดสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักศึกษาจำนวน 83 คนในภาคเรียนที่ 2 จาก university of Khulna Division เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ โดยสรุปได้ว่าเมื่อนักศึกษามีความเชี่ยวชาญมากพอในการพูดภาษาอังกฤษพวกเขาจะได้รับการกระตุ้นโดยอัตโนมัติ และสามารถเผชิญกับโลกการแข่งขันได้ ครูมีบทบาทในการอำนวยความสะดวก และนักศึกษามีส่วนร่วมกับการเรียนการสอนที่เหมาะสมและ สภาพแวดล้อม การเรียนรู้ อัตราความสำเร็จของ นักศึกษาในทักษะการพูดเพื่อสื่อสารจะเพิ่มขึ้นอย่างแท้จริง

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

Rivers (1980 : 16-19) ได้ทำวิจัยสำรวจความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยกระบวนการสอนเป็นทีมโดยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสังเกต การสัมภาษณ์ และการประเมินนักเรียนว่าการสอนด้วยกระบวนการสอนเป็นทีมจะให้นักเรียนได้รับประโยชน์สิ่งใดบ้างด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 มิติคือ กลุ่มครูที่ร่วมกันสอน และกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยกระบวนการสอนเป็นทีมดังกล่าวซึ่งมีการสัมภาษณ์ของผู้วิจัยที่ดำเนินการสัมภาษณ์กับนักเรียนทั้งหมด 8 ข้อ ดังนี้

1. นักเรียนคาดหวังสิ่งใดสิ่งหนึ่งในห้องเรียนนั้น
2. นักเรียนคิดว่าห้องเรียนนี้แตกต่างจากห้องเรียนอื่นๆ อย่างไร
3. นักเรียนคิดอย่างไรที่ได้เรียน 2 วิชาในช่วงเวลาเดียวกัน
4. นักเรียนได้เรียนรู้อะไรจากการทำแฟ้มสะสมงาน
5. นักเรียนต้องการให้มีการจัดการเรียนการสอนลักษณะนี้ในห้องเรียนอื่นๆ

หรือไม่

6. นักเรียนประทับใจหรือชอบอะไรมากที่สุดจากการเรียนลักษณะนี้
7. นักเรียนไม่ชอบสิ่งใดมากที่สุดจากการเรียนในห้องเรียน
8. ถ้านักเรียนต้องการปรับปรุงการเรียนการสอนลักษณะนี้จะปรับปรุงสิ่งใด

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งวิจัยในประเทศและวิจัยต่างประเทศ ข้างต้น สรุปได้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารทำให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น เมื่อนักเรียนมีความชำนาญในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษแล้วนั้น จะส่งเสริมให้นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาเพิ่มขึ้น รวมทั้งในการจัดทำกิจกรรมนี้ยังมีการประเมินความพึงพอใจของการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ด้วย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ห้องเรียน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุบาลกิตติยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 1 จำนวน 4 ห้อง ห้องละ 40 คน แต่ละห้องจัดนักเรียนที่มีความสามารถคละ ทั้งเก่ง ปานกลาง อ่อน รวมมีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 160 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนอนุบาลกิตติยา จำนวน 40 คน ได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) จำนวน 4 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง โดยเนื้อหาของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีดังนี้

Unit 1 : My Daily Life จำนวน 1 แผน ใช้เวลาทั้งหมด 4 ชั่วโมง

Topic : Daily Routine

Unit 2 : My Occupation จำนวน 1 แผน ใช้เวลาทั้งหมด 4 ชั่วโมง

Topic : Occupation

Unit 3 : Place and City จำนวน 1 แผน ใช้เวลาทั้งหมด 4 ชั่วโมง

Topic : Places and Prepositions

Unit 4 : I Like Pizza จำนวน 1 แผน ใช้เวลาทั้งหมด 4 ชั่วโมง

Topic : Food and Drinks

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังอังกฤษก่อนเรียน-หลังเรียน โดยลักษณะเป็นปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ
3. แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบวัดภาคปฏิบัติ ชนิด Rubric Score จำนวน 5 ข้อ
4. แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ
5. แบบประเมินความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตัวชี้วัดและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และแนวทางการวัดและประเมินผลในชั้นเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.2 ศึกษาเนื้อหาที่จะใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้ในการทำวิจัย แล้วทำการวิเคราะห์เป็นหน่วยย่อยๆ เพื่อจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.3 สร้างแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 4 แผน เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดตามตัวชี้วัด สาระสำคัญ เนื้อหา การจัดกิจกรรม การวัดและประเมินผล ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

1.4 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอต่อที่อาจารย์ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของกระบวนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้ ความครอบคลุมเนื้อหาความถูกต้องสมบูรณ์และความเป็นไปได้ในการนำไปใช้

1.5 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยได้มีการปรับชื่อหน่วยการเรียนรู้ การกำหนดเวลาที่ชัดเจน ความถูกต้องของภาพประกอบกับเนื้อหา

1.6 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จัดไว้เป็นชุด แต่ละชุดประกอบด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ใบความรู้ ใบงาน แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน รวมทั้งสื่อการเรียนรู้ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจพิจารณาความสอดคล้องของผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เนื้อหา กิจกรรม และการใช้ภาษา ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านประกอบด้วย

1.6.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สังคม ภูมิพันธ์ ตำแหน่งผู้ช่วยอธิการบดี ฝ่ายบริหารมหาวิทยาลัยนครพนม วุฒิทางการศึกษา Ph.D. (Industrial Education) เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อการสอนและเทคโนโลยี

1.6.2 อาจารย์วัลภา แก้วกียูร ตำแหน่งหัวหน้างานแนะแนวการศึกษา โรงเรียนผดุงนารี วุฒิต่างการศึกษาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาการศึกษา

1.6.3 อาจารย์กฤติกา อนุแสน ตำแหน่งอาจารย์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ฝ่ายประถม วุฒิต่างการศึกษาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวัดและประเมินผล เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล

1.6.4 อาจารย์ศิริพรรณ พรหมเวียง ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนบ้านแคน (วันครู2503) วุฒิต่างการศึกษา ครุศาสตรบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ

1.6.5 อาจารย์สมควร พระจันทร์ลา ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนปทุมรัตน์พิทยาคม วุฒิต่างการศึกษามหาบัณฑิตสาขาหลักสูตรและการสอน จากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน

1.7 นำผลการประเมินคุณภาพและความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและตัดสินคุณภาพ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ กำหนดเกณฑ์ให้คะแนนและแปลความหมายดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 7)

การกำหนดค่าระดับของข้อคำถามในการประเมิน มีดังนี้

ระดับเหมาะสมมากที่สุด	ให้ 5 คะแนน
ระดับเหมาะสมมาก	ให้ 4 คะแนน
ระดับเหมาะสมปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
ระดับเหมาะสมน้อย	ให้ 2 คะแนน
ระดับเหมาะสมน้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน

การแปลความหมายของแบบประเมินใช้คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลมา โดยให้ค่าเฉลี่ยดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00	หมายถึง ความเหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50	หมายถึง ความเหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50	หมายถึง ความเหมาะสมปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	หมายถึง ความเหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50	หมายถึง ความเหมาะสมน้อยที่สุด

จากการนำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินผลการประเมินอยู่ในเกณฑ์ เหมาะสมมากที่สุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.54 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.15

1.8 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4/2 โรงเรียนอนุบาลกิตติยา จำนวน 40 คน โดยผู้วิจัย ดำเนินการจัดกิจกรรมตั้งแต่แผนแรกจนถึงแผนสุดท้ายเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำไปใช้และหาข้อบกพร่อง

1.9 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มาปรับปรุงตามข้อบกพร่องที่พบ

1.10 จัดพิมพ์แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตัวชี้วัดและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และแนวทางการวัดและประเมินผลในชั้นเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินและการสร้างข้อสอบเกี่ยวกับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ

2.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษก่อนเรียน-หลังเรียน มีลักษณะเป็นปรนัย 4 ตัวเลือก ออกข้อสอบ 45 ข้อ ใช้จริง 30 ข้อ

2.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมและขอบเขตของเนื้อหาที่จะประเมิน

2.5 จากนั้นนำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษกลับไปแก้ไขตามคำแนะนำ ดังนี้ ปรับปรุงรูปภาพให้เข้ากับเนื้อหาเพื่อความถูกต้อง ปรับปรุงรูปแบบและการจัดวาง จากนั้นนำไปเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบจำนวน 3 ท่านประกอบด้วย

2.5.1 อาจารย์กฤติกา อนุแสน ตำแหน่งอาจารย์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ฝ่ายประถม วุฒิทางการศึกษาศึกษามหาบัณฑิต สาขาวัดและประเมินผล เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล

2.5.2 อาจารย์ศิริพรรณ พรหมเวียง ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนบ้านแคน (วันครู2503) วุฒิทางการศึกษา ครุศาสตรบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ

2.5.3 อาจารย์สมควร พระจันทร์ลา ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนปทุมรัตน์พิทยาคม วุฒิทางการศึกษามหาบัณฑิตสาขาหลักสูตรและการสอน จากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล ผู้วิจัยคัดเลือกข้อที่มีความเหมาะสมที่สุดมา 30 ข้อ

ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงและครอบคลุมเชิงเนื้อหา (Content validity) ความชัดเจนและความเหมาะสม (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 115-116) จากนั้นหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ถ้าค่า IOC มีค่าตั้งแต่ 0.20-1.00 แสดงว่าข้อสอบนั้นใช้ได้ การประเมินในครั้งนี้ข้อสอบที่เข้าเกณฑ์ทั้งหมด 45 ข้อ มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.20-1.00

2.6 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงและแก้ไขไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4/2 จำนวน 40 คน เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ

2.7 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ 30 ข้อที่ได้ ไปหาค่าความยาก (P) และหาค่าอำนาจจำแนก (B) โดยใช้สูตรของ เบรนแนน (Brennan) (สมบัติ ท้ายเรือคำ. 2551 : 89) ถ้าได้ค่าอำนาจจำแนกข้อตั้งแต่ 0.20-1.00 ถือว่าใช้ได้ พบว่า ข้อสอบที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 40 ข้อ คัดเลือกไว้ 30 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20-0.45

2.8 วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ทั้งฉบับ ตามวิธีของครอนบาค โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) บุญชม ศรีสะอาด (2545 : 96) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.82

2.9 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษที่ผ่านการหาคุณภาพทุก ขั้นตอนแล้วไปจัดพิมพ์ เพื่อใช้ในการวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ เป็นแบบวัดภาคปฏิบัติ จำนวน 5 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

3.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตัวชี้วัดและ มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ หลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และแนวทางการวัด และประเมินผลในชั้นเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

3.2 สร้างแบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ภาคปฏิบัติ จำนวน 5 ข้อ 1 ฉบับ โดยจัดทำเป็นแบบวัดภาคปฏิบัติ 5 ด้าน ได้แก่ ความถูกต้อง ความคล่องและต่อเนื่อง การ ออกเสียง การใช้ภาษา การแสดงท่าทางและน้ำเสียง ให้คะแนนเต็ม 20 คะแนน โดยผู้วิจัยได้ กำหนดสถานการณ์ขึ้นในการสนทนาที่สอดคล้องกับเนื้อหาของแผนการสอน

3.3 สร้างเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดแบบรูบริก (Rubric Score) โดยดัดแปลงหลักเกณฑ์การให้คะแนนภาคปฏิบัติในการวัดความสามารถด้านการพูดของ The Foreign Service Oral Interview (FSI) Language Testing Service (ELTS) อัจฉรา วงศ์โสธร (2538 : 84-100)

3.4 นำแบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นไปเสนอต่ออาจารย์ที่ ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมและขอบเขตของเนื้อหาที่จะประเมิน

3.5 นำแบบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษกลับไปแก้ไขตามคำแนะนำแล้ว นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านประกอบด้วย

3.5.1 อาจารย์กฤติกา อนุแสน ตำแหน่งอาจารย์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย มหาสารคาม ฝ่ายประถม วุฒิทางการศึกษาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวัดและประเมินผล เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล

3.5.2 อาจารย์ศิริพรรณ พรหมเวียง ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนบ้านแคน (วันครู2503) วุฒิทางการศึกษา ครุศาสตร์ บัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ

3.5.3 อาจารย์สมควร พระจันทร์ลา ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนปทุมรัตน์พิทยาคม วุฒิทางการศึกษามหาบัณฑิตสาขา หลักสูตรและการสอน จากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล

เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงและครอบคลุมเชิงเนื้อหา (Content validity) ความ ชัดเจนและความเหมาะสม (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543 : 115-116) จากนั้นหาค่าดัชนีความ สอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) ใช้ได้ตั้งแต่ 0.80-1.00

3.6 นำแบบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษมาแก้ไขตามคำชี้แนะแล้วไปจัดพิมพ์ เพื่อใช้ในการวัดความสามารถทางการฟัง การพูดภาษาอังกฤษกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

4. แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

4.1 วิเคราะห์ความมุ่งหมายของการวิจัยและมาตรฐานการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

4.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบประเมินจากหนังสือการวิจัยเบื้องต้น (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 66-72) และตารางการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กรมวิชาการ. 2545 : 57) เพื่อกำหนดรูปแบบของแบบประเมิน

4.3 สร้างแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 20 ข้อใช้เกณฑ์การแปลความหมายค่าเฉลี่ย ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 103)

มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ กำหนดเกณฑ์ให้คะแนนและแปลความหมายดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 7)

การกำหนดค่าระดับของข้อคำถามในการประเมิน มีดังนี้

ระดับเหมาะสมมากที่สุด ให้ 5 คะแนน

ระดับเหมาะสมมาก ให้ 4 คะแนน

ระดับเหมาะสมปานกลาง ให้ 3 คะแนน

ระดับเหมาะสมน้อย ให้ 2 คะแนน

ระดับเหมาะสมน้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

การแปลความหมายของแบบวัดใช้คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลมา โดยให้ค่าเฉลี่ยดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง ความเหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง ความเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง ความเหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง ความเหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง ความเหมาะสมน้อยที่สุด

4.4 นำแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและให้คำแนะนำในการสร้างแบบประเมิน

4.5 นำแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษที่ผ่านการแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้ จัดหมวดหมู่ของแบบวัดให้อยู่ในเรื่องเดียวกัน ปรับคำบางคำให้เข้าใจง่ายขึ้น จากนั้นนำไปเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านประกอบด้วย

4.5.1 อาจารย์กฤติกา อนุแสน ตำแหน่งอาจารย์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ฝ่ายประถม วุฒิทางการศึกษาศึกษามหาบัณฑิต สาขาวัดและประเมินผล เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล

4.5.2 อาจารย์ศิริพรรณ พรหมเวียง ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนบ้านแคน (วันครู2503) วุฒิทางการศึกษา ครุศาสตรบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ

4.5.3 อาจารย์สมควร พระจันทร์ลา ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนปทุมรัตน์พิทยาคม วุฒิทางการศึกษามหาบัณฑิตสาขาหลักสูตรและการสอน จากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอนเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล

เพื่อพิจารณาดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามหรือค่า IOC ตั้งแต่ .50-1.00 ใช้ได้ ซึ่งมีค่า IOC ตั้งแต่ .60-1.00

4.6 นำแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 จำนวน 40 ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวที่ใช้กับการทดลองแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

4.7 นำแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ r_{xy} (Item Total Correlation) มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ที่ .20-.85

4.8 นำแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาทั้งฉบับ (α -Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น .81

4.9 จัดพิมพ์แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

5. แบบประเมินความพึงพอใจของการกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

5.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ รวมไปถึงการกำหนดขอบเขตเนื้อหาการประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนโดยได้เป็นเป็น 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านสื่อและอุปกรณ์การสอน ด้านการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผล

5.2 ศึกษาจุดประสงค์ของการเรียนรู้

5.3 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยกำหนดรายการประเมินซึ่งมีลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 20 ข้อ มีเกณฑ์ 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 103) ดังนี้

ระดับความพึงพอใจมากที่สุด ให้คะแนน 5 คะแนน

ระดับความพึงพอใจมาก ให้คะแนน 4 คะแนน

ระดับความพึงพอใจปานกลาง ให้คะแนน 3 คะแนน

ระดับความพึงพอใจน้อย ให้คะแนน 2 คะแนน

ระดับความพึงพอใจน้อยมาก ให้คะแนน 1 คะแนน

การแปลความหมายของแบบประเมินใช้คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลมา โดยให้ค่าเฉลี่ยดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง ความเหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง ความเหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง ความเหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง ความเหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง ความเหมาะสมน้อยที่สุด

5.4 นำแบบประเมินความพึงพอใจของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาความถูกต้องและความเหมาะสม อาจารย์ที่ปรึกษาเสนอแนะ ดังนี้ จัดหมวดหมู่ของแบบประเมินให้อยู่ในเรื่องเดียวกัน ปรับคำบางคำให้เข้าใจง่ายขึ้น

5.5 นำแบบประเมินความพึงพอใจของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ได้รับการปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา ไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

5.5.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สังคม ภูมิพันธ์ ตำแหน่งผู้ช่วยอธิการบดี ฝ่ายบริหาร มหาวิทยาลัยนครพนม วุฒิทางการศึกษา Ph.D. (Industrial Education) เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อการสอนและเทคโนโลยี

5.5.2 อาจารย์วัลภา แก้วกียร ตำแหน่งหัวหน้างานแนะแนวการศึกษา โรงเรียนผดุงนารี วุฒิทางการศึกษาศิลปะศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาการศึกษา

5.5.3 อาจารย์กฤติกา อนุแสน ตำแหน่งอาจารย์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ฝ่ายประถม วุฒิทางการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวัดและประเมินผล เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผล

เพื่อพิจารณาดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามหรือค่า IOC ตั้งแต่ .50-1.00 ใช้ได้ ซึ่งมีค่า IOC ตั้งแต่ .60-1.00

5.6 นำแบบประเมินความพึงพอใจของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมาแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้อง แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 จำนวน 40 คน ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวที่ใช้กับการทดลองแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ภายหลังจากที่เรียนโดยกิจกรรมการเรียนรู้ได้วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น r_{xy} ตามวิธีการของครอนบาค มีค่าเท่ากับ .83

5.7 จัดพิมพ์นำแบบประเมินความพึงพอใจของการกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กระบวนการวิจัยแบบแผนการทดลองแบบกลุ่มทดลองกลุ่มเดียว วัดผลก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest-posttest Design) (บุญชม ศรีสะอาด. 2545 : 39)

ตาราง 9 แบบแผนการทดลองแบบ One group pretest posttest design

Pre-test	Treatment	Post-test
T_1	X	T_2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

- T_1 แทน การทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง และวัดความสามารถด้านการพูดก่อนเรียน (Pre-test)
- X แทน กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT)
- T_2 แทน การทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง และวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน (Post-test)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทดลองด้วยตัวเอง โดยผู้วิจัยทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 (พฤศจิกายน 2559) ใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 1 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง ทั้งหมด 16 ชั่วโมง ดังนี้

1. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง ภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ
2. ทดสอบการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนด้วยแบบวัดความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษ
3. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แผนที่ 1-4 จำนวน 16 ชั่วโมง
4. ทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง ภาษาอังกฤษจำนวน 30 แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษจำนวน 20 ข้อ และแบบ ประเมินความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม จำนวน 20 ข้อ
5. ทดสอบการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยแบบวัดความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษ
6. หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
7. เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ตามเกณฑ์ 75/75 โดยใช้ สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์หาดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)
3. เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT) ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ t-test (Dependent Samples)
4. วิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

5. วิเคราะห์หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ค่าเฉลี่ย ของคะแนนความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยการเรียนการสอนเรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) แล้วนำมาเปรียบเทียบเกณฑ์

6. วิเคราะห์หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ค่าเฉลี่ย ของคะแนนความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แล้วนำมาเปรียบเทียบเกณฑ์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ซึ่งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยกิจกรรม English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง IOC (สมนึก ภัทธิยธนี. 2546 : 103)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหา
หรือระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

1.2 การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังและการพูด โดยใช้สูตรของ เบรนแนน (Brennan) ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 89)

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

เมื่อ B แทน ค่าอำนาจจำแนก

U แทน จำนวนผู้เข้าสอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก

L แทน จำนวนผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก

n_1 แทน จำนวนผู้สอบผ่านเกณฑ์

n_2 แทน จำนวนผู้สอบไม่ผ่านเกณฑ์

1.3 การหาค่าความเชื่อมั่น ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังและการพูด โดยวิธีของ โลเวท (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 106) ดังนี้

$$r_{cc} = \frac{k \sum x_1 - (\sum x_1)^2}{(k-1) \sum (x_1 - c)^2}$$

เมื่อ	r_{cc}	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	k	แทน	จำนวนข้อสอบ
	X_1	แทน	คะแนนสอบแต่ละคน
	C	แทน	คะแนนเกณฑ์หรือจุดตัดของแบบทดสอบ

1.4 การหาประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนด้านการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (E_1/E_2)

1.4.1 การหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)

75 ตัวแรก (E_1) ประสิทธิภาพกระบวนการ เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการจัดการเรียนรู้นั้นสามารถพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องหรือไม่ ภายใต้สถานการณ์และ กิจกรรมที่กำหนดให้ โดยมีการเก็บข้อมูลของผลการเรียนรู้ ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการ และความงอกงามของผู้เรียนได้ มาจากคะแนนที่ได้จากพฤติกรรมการเรียน และ จากกิจกรรม ในระหว่างที่ผู้เรียนกำลังเรียนตามแผนการจัดการเรียนรู้ได้คะแนน ร้อยละ 75 ถือเป็นประสิทธิภาพ ซึ่งคำนวณสูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 113-118)

$$E_1 = \frac{\sum x}{n} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทุกส่วน
	n	แทน	จำนวนผู้เรียน
	A	แทน	คะแนนเต็มของทั้งหมด

1.4.2 การหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E₂)

75 ตัวที่หลัง (E₂) คือ เป็นค่าที่บ่งบอกว่าแผนการจัดการเรียนรู้สามารถส่งผลให้ผู้เรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลได้หรือไม่ บรรลุประสงค์หรือเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้น้อยเพียงใด คำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบความสามารถทางการฟัง การพูดภาษาอังกฤษตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ของผู้เรียนทุกคน ด้วยรูปแบบที่พัฒนาขึ้นคิดเป็น ร้อยละ 75 ขึ้นไป (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 113-118)

$$E_2 = \frac{\sum y}{n} \times 100$$

เมื่อ	E ₂	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum y$	แทน	ผลรวมของคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังและพูด
	n	แทน	จำนวนผู้เรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังและพูด

1.5. หาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง English in Daily Life ตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้ดัชนีประสิทธิผล (E.I.) (สมนึก ภัทธิยธนี. 2546 : 117)

$$\text{ดัชนีประสิทธิผล} = \frac{\text{ผลรวมของคะแนนหลังเรียนทุกคน} - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}{(\text{จำนวนนักเรียน} \times \text{คะแนนเต็ม}) - \text{ผลรวมของคะแนนก่อนเรียนทุกคน}}$$

1.6 หาค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาทั้งฉบับ (α) ของแบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษตามวิธีของ Cronbach ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 99)

2. สถิติพื้นฐานเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

2.1 ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตรดังนี้

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

f แทน จำนวนของสิ่งที่ต้องการเปรียบเทียบ

n แทน จำนวนเต็มของสิ่งที่ต้องการเปรียบเทียบ

2.2 ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) ของคะแนนโดยใช้สูตร (ประวิต เอรารวรรณ์ และคณะ. 2553 : 29) ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทน จำนวนสมาชิกในกลุ่มตัวอย่าง

2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตร (ประวิต เอรารวรรณ์ และคณะ. 2553 : 45) ดังนี้

$$S = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน คะแนนแต่ละตัว

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัว

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและพูด ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ทฤษฎีตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เป็นการเก็บข้อมูล 2 ครั้ง Pretest-Posttest ใช้สูตร t-test Dependent (บุญชม ศรีสะอาด. 2553 : 74-75)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}} \quad df = n-1$$

เมื่อ D แทน ความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่
 n แทน จำนวนคู่
 df แทน ความเป็นอิสระมีค่าเท่ากับ n-1

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเพื่อการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้นำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอและแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน (mean)
S.D	แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)
t	แทน ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบสมมุติฐาน (t-test)
E ₁	แทน ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนการสอนระหว่างเรียนทั้งหมด
E ₂	แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

ตอนที่ 2 วิเคราะห์หาดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

ตอนที่ 3 วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษ ระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

ตอนที่ 5 วิเคราะห์ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ตอนที่ 6 วิเคราะห์ความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปรากฏผลตามตารางที่ 10 ดังนี้

ตาราง 10 ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

คะแนน	รวมใบงานหน่วยการเรียนรู้ที่ 1-4 (480)	การพูดหน่วยการเรียนรู้ที่ 1-4 (40)	ผลงานหน่วยการเรียนรู้ที่ 1-4 (40)	แบบฝึกหัดท้ายบทหน่วยการเรียนรู้ที่ 1-4 (80)	คะแนนรวม (640)
รวม	15,425	1,204	1,281	2,525	20,435
$\bar{X}$	385.63	30.10	32.03	63.13	510.88
S.D.	23.58	2.62	2.21	6.89	31.96
ร้อยละ	73.45	75.25	80.06	78.91	79.82

จากตาราง 10 พบว่านักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำใบงาน ประเมิน ความสามารถ ด้านการพูด ผลงาน และแบบฝึกหัดท้ายบท ระหว่างเรียนกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 510.88 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 31.96 จากคะแนนเต็ม 640 คะแนน คิด เป็นร้อยละ 79.82 นั่นคือกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร (CLT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 79.82

ตาราง 11 ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) ของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

คะแนน	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
แบบทดสอบวัดความสามารถทาง การฟัง	1,200	933	23.33	3.62	77.75

จากตาราง 11 พบว่านักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้าน การฟัง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 23.33 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.62 จากคะแนนเต็ม 30

คะแนน คิดเป็นร้อยละ 77.75 นั่นคือ กิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E₂) เท่ากับ 77.75

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์หาค่าดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ดังตาราง 11

ตาราง 12 ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้ของการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

N	จำนวนเต็ม	ผลรวมของคะแนนทดสอบ		ดัชนีประสิทธิผล
		ก่อนเรียน	หลังเรียน	
40	1,200	612	933	0.5459

จากตาราง 12 พบว่า ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เท่ากับ 0.5459 แสดงว่า นักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนคิดเป็นร้อยละ 54.59

ตอนที่ 3 ผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบความสามารถทางการฟังก่อนเรียนและหลังเรียน ดังตาราง 13

ตาราง 13 คะแนนวัดความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน

การประเมิน	คะแนนเต็ม	N	$\bar{X}$	S.D.	t	P
ก่อนเรียน	30	40	15.30	3.22	21.039*	.000
หลังเรียน	30	40	23.33	3.62		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 พบว่าคะแนนความสามารถทางการฟังหลังเรียนสูงกว่าคะแนนความสามารถทางการฟังก่อนเรียนอย่างแท้จริง ซึ่งกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถช่วยให้นักเรียนมีความสามารถทางการฟังสูงขึ้นแตกต่างกันโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

ตาราง 14 คะแนนวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน

คะแนน	N	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
ความสามารถทางการพูด	40	20	631	15.78	2.18	78.88

* นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 มีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 70

จากตาราง 14 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ร้อยละ 70 ได้คะแนนเฉลี่ยจากการวัดความสามารถทางการพูด มีคะแนนรวมเท่ากับ 631 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 15.78 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.18 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 78.88 ซึ่งผู้วิจัยตั้งเกณฑ์การผ่านร้อยละ 75 นั่นคือ คะแนนความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จากการเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ผ่านเกณฑ์การประเมิน

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์การศึกษความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ดังนี้

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

ข้อ	รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความมั่นใจ
1.	ความมั่นใจด้านการฟัง ฉันชอบฟังเพลง/ดูภาพยนตร์เป็นภาษาอังกฤษ	4.00	0.71	มาก
2.	ฉันพยายามฟังภาษาอังกฤษเพื่อให้ตัวเองชินกับภาษาอังกฤษ	4.30	0.68	มาก
3.	ฉันทุกครั้งที่ได้ยินภาษาอังกฤษ ฉันจะตั้งใจและพยายามทำความเข้าใจ	4.08	0.79	มาก
4.	ฉันชอบฟังภาษาอังกฤษจากชาวต่างชาติ	4.20	0.71	มาก
รวมความมั่นใจด้านการฟัง		4.15	0.11	มาก
5.	ความมั่นใจด้านการพูด ทุกครั้งก่อนสอบพูด ฉันจะเตรียมตัวเป็นอย่างดีเพื่อให้ตัวเองชำนาญ	4.30	0.68	มาก
6.	ฉันกล้าพูดภาษาอังกฤษเมื่ออยู่ต่อหน้าคนที่เก่งกว่าฉัน	4.20	0.68	มาก
7.	ฉันพยายามออกเสียง/พูดภาษาอังกฤษให้คล่องปาก	4.30	0.68	มาก
8.	ฉันรู้สึกเป็นธรรมชาติในขณะที่พูดภาษาอังกฤษ	4.28	0.63	มาก
รวมความมั่นใจด้านการพูด		4.27	0.04	มาก

ตาราง 15 (ต่อ)

ข้อ	รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความมั่นใจ
9.	ความมั่นใจด้านการอ่าน ฉันรู้สึกมีความมั่นใจทุกครั้งที่ได้อ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ	4.35	0.57	มาก
10.	ฉันอ่านภาษาอังกฤษได้ดีแต่บางครั้งก็ไม่รู้ความหมาย	4.35	0.69	มาก
11.	ฉันไม่รู้สึกลำบากเพื่อน ๆ เมื่อตัวเองออกเสียงหรืออ่านภาษาอังกฤษผิด	4.38	0.62	มาก
12.	เวลารว้างฉันชอบอ่านคำศัพท์และประโยคเรื่อง อาหาร	4.38	0.70	มาก
รวมความมั่นใจด้านการอ่าน		4.37	0.02	มาก
13.	ความมั่นใจด้านการเขียน ฉันชอบเขียนภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาไทย	4.20	0.68	มาก
14.	ฉันรู้สึกรว่าการเขียนภาษาอังกฤษง่ายกว่าการเขียนภาษาไทย	4.40	0.62	มาก
15.	เวลาทำงานฉันสามารถเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้เลยโดยไม่ต้องดูตามหนังสือ	4.08	0.79	มาก
16.	ฉันเขียนภาษาอังกฤษได้เร็วและถูกต้องเสมอ	4.28	0.55	มาก
รวมความมั่นใจด้านการเขียน		4.24	0.12	มาก
17.	ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ฉันไม่รู้สึกกังวลเมื่อมีคนมาวิจารณ์การใช้ภาษาอังกฤษของฉัน	4.30	0.71	มาก
18.	ฉันรู้สึกกลัวที่จะถามเพื่อนหรือครูเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ	4.35	0.65	มาก
19.	ทุกครั้งที่ฉันมองเห็นสิ่งต่างๆฉันสามารถคิดหรือพูดคำศัพท์ออกมาเป็นภาษาอังกฤษได้เลยทันที	4.43	0.54	มาก
20.	ฉันเชื่อว่าตัวเองสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษได้	4.60	0.49	มากที่สุด
รวมมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ		4.42	0.11	มาก
รวมทั้งค่าเฉลี่ย 5 ด้าน		4.29	0.07	มาก

จากตาราง 15 พบว่าผลการประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในภาพรวมทั้ง 5 ด้านมีระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.29$) ซึ่งแยกตามด้านดังนี้ ด้านการฟัง มีระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.15$) ด้านการพูดมีระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.27$) ด้านการอ่านมีระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.37$) ด้านการเขียนมีระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.24$) และด้านสุดท้ายคือด้านความมั่นใจในการใช้ภาษา อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.42$)

ตอนที่ 6 ผลการประเมินความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ดังตาราง 16

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ข้อ	รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1.	ด้านเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้มีเนื้อหาเข้าใจง่าย	4.13	0.71	มาก
2.	กิจกรรมการเรียนรู้มีเนื้อหาที่น่าสนใจ	4.23	0.69	มาก
3.	กิจกรรมการเรียนรู้มีเนื้อหาที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.43	0.74	มาก
รวมด้านเนื้อหา		4.26	0.12	มาก
4.	ด้านการจัดกิจกรรม ฉันมีความเพลิดเพลินในขณะที่ทำกิจกรรม	4.18	0.77	มาก
5.	กิจกรรมช่วยให้ฉันจำการใช้ประโยคได้มากขึ้นได้ดียิ่งขึ้น	4.33	0.79	มาก
6.	กิจกรรมทำให้ฉันได้ฝึกฟัง พูดภาษาอังกฤษ	4.30	0.68	มาก
7.	การที่ฉันได้ฝึกกิจกรรมด้วยตัวเองทำให้ฉันจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.33	0.69	มาก
8.	ฉันรู้สึกพอใจกับคะแนนการทำกิจกรรมของตัวเอง	4.28	0.77	มาก
9.	ฉันชอบทำกิจกรรมในวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าเมื่อก่อน	4.43	0.63	มาก
10.	การร่วมกิจกรรมทำให้ฉันชอบภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น	4.23	0.72	มาก
รวมด้านการจัดกิจกรรม		4.30	0.07	มาก
11.	ด้านสื่อการสอน สื่อที่ครูใช้ทำให้ฉันรู้สึกสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.38	0.73	มาก
12.	สื่อที่ครูใช้มีสีสันสวยงาม	4.28	0.77	มาก
13.	สื่อที่ครูใช้ทำให้ฉันเรียนรู้เร็วขึ้น	4.30	0.71	มาก
14.	สื่อที่ครูใช้มีรูปภาพสวยงาม	4.30	0.75	มาก
15.	สื่อที่ครูใช้ทำให้ฉันไม่รู้สึกเบื่อ	4.30	0.68	มาก
รวมด้านสื่อการสอน		4.31	0.03	มาก
16.	ด้านแบบฝึกหัด แบบฝึกหัดเข้าใจง่าย	4.33	0.65	มาก
17.	แบบฝึกหัดช่วยให้ฉันเข้าใจในหลักไวยากรณ์ยิ่งขึ้น	4.18	0.74	มาก
18.	แบบฝึกหัดช่วยให้ฉันเก่งภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.40	0.62	มาก
19.	แบบฝึกหัดช่วยให้ฉันจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้เร็วขึ้น	4.25	0.73	มาก
20.	ฉันรู้สึกพอใจกับคะแนนการทำแบบฝึกหัดของฉัน	4.45	0.63	มาก
รวมด้านแบบฝึกหัด		4.32	0.10	มาก
รวมทั้งค่าเฉลี่ย 4 ด้าน		4.30	0.05	มาก

จากตาราง 16 พบว่า ผลการประเมินความพึงพอใจในการใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 4 โดยรวมทั้ง 4 ด้านมีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.30$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านเนื้อหาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.26$) ด้านการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.30$) ด้านสื่อการสอนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.31$) และด้านสุดท้ายคือด้านแบบฝึกหัดอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.32$)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สรุปผล
6. อภิปรายผล
7. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษ ระหว่างก่อนและหลังเรียน เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
4. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ขึ้นไป
5. เพื่อศึกษาความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)
6. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนว ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT) จำนวน 4 แผนแผนละ 4 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษก่อนเรียน-หลังเรียน โดยลักษณะเป็นปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ
3. แบบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT) เป็นแบบวัดภาคปฏิบัติ ชนิด Rubric Score จำนวน 5 ข้อ
4. แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ
5. แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กระบวนการวิจัยแบบแผนการทดลองแบบกลุ่มทดลองกลุ่มเดียว วัดผลก่อนและหลังการทดลอง (One group pretest-posttest design) (ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา. 2549 : 39)

ตาราง 17 ตารางแบบแผนการทดลองแบบ One group pretest posttest design

Pre-test	Treatment	Post-test
T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

- T₁ แทน การทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง และวัดความสามารถด้านการพูดก่อนเรียน (Pre-test)
- X แทน กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT)
- T₂ แทน การทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง และวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลัง (Post-test)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทดลองด้วยตัวเอง โดยผู้วิจัยทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 (พฤษภาคม 2559) ใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน วันละ 1 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง ทั้งหมด 16 ชั่วโมง ดังนี้

1. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ
2. ทดสอบการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนด้วยแบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

3. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แผนที่ 1-4 จำนวน 16 ชั่วโมง
4. ทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง ภาษาอังกฤษจำนวน 30 แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษจำนวน 20 ข้อ และแบบ ประเมินความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม จำนวน 20 ข้อ
5. ทดสอบการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยแบบวัดความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษ
6. หาประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตาม แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
7. เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์หาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ตามเกณฑ์ 75/75 โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์หาดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)
3. เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT) ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ t-test (Dependent Samples)
4. วิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เทียบเกณฑ์ร้อยละ 75
5. วิเคราะห์หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ค่าเฉลี่ย ของคะแนนความมั่นใจในการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยการเรียนการสอนเรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) แล้วนำมาเปรียบเทียบเกณฑ์
6. วิเคราะห์หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ค่าเฉลี่ย ของคะแนนความพึงพอใจของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แล้วนำมาเปรียบเทียบ เกณฑ์

สรุปผล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนว การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.82/77.75

2. ดัชนีประสิทธิผลของกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เท่ากับ 0.5459 คิดเป็นร้อยละ 54.59
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีความสามารถทางการฟังหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร้อยละ 70 มีความสามารถทางพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 75 โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 78.88
5. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.29$)
6. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.30$)

อภิปรายผล

จากการดำเนินการวิจัยโดยใช้กระบวนการการวิจัยเชิงทดลองการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. การพัฒนาการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 79.82/77.75 ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษาเอกสารของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นวิธีจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการเรียนรู้ที่ เน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอน ตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่ม จากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำ ความเข้าใจจดจำ แล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 11-15) เป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม แก่การฝึกปฏิบัติทักษะทางภาษา โดยมีขั้นตอนการสอน 3 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing New Language) ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกทักษะ (Practice/Controlled Practice) และขั้นที่ 3 ขั้นนำไปใช้ (Production/Free Practice) วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษา เพื่อการสื่อสารเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับ สภาพจริงมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาสื่อความหมายได้ และสามารถใช้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคม เป็นการสอนแบบทักษะสัมพันธ์ ซึ่งนอกจากจะทำให้ ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีแล้ว ผู้เรียนยังได้ฝึกใช้ความคิด และมีความกล้าในการใช้ภาษา ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกันมีวินัยและมีความรับผิดชอบ สมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 49-50) มีการวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้น

พื้นฐาน พ.ศ. 2551 และศึกษาความต้องการของนักเรียนในการเรียนแต่ละหน่วยการเรียนรู้ โดยนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีคะแนนพฤติกรรมการทำงาน ผลงานนักเรียน การทดสอบความสามารถทางการพูด และแบบทดสอบหลังเรียน ทั้ง 4 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งคิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 79.82 หลังจากนักเรียนเรียนจบทุกหน่วยการเรียนรู้แล้วนักเรียนทำแบบวัดความสามารถทางการฟัง คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 77.75 ซึ่งได้ผ่านขั้นตอนการสร้างอย่างเป็นระบบและเหมาะสม มีการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน การเรียนรู้ภาษาของนักเรียนจะผ่านประสบการณ์จากการปฏิบัติกิจกรรมและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีมนุษยสัมพันธ์กันระหว่างผู้เรียนด้วยกันและระหว่างผู้เรียนด้วยกันกับผู้สอนทำให้เกิดความเข้าใจเห็นอกเห็นใจกันและช่วยสร้างสิ่งแวดล้อมที่สนับสนุนให้ผู้เรียนแต่ละคนได้ใช้ความสามารถได้อย่างเต็มที่ Littlewood (1983 : 17-18) จะทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถได้สูงขึ้น สอดคล้องกับ เศรษฐพิศ สุวรรณแสนทวี (2556 : 100-105) ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบ CLT และแบบ TPR ซึ่งมีความมุ่งหมาย 1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามเกณฑ์ 70/70 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการกิจกรรมจัดการเรียนรู้แบบ CLT และแบบ TPR 2. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการกิจกรรมจัดการเรียนรู้แบบ CLT และแบบ TPR 3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้านทักษะฟัง พูด ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบ CLT และแบบ TPR 4. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบ CLT และแบบ TPR ผลการวิจัยพบว่า 1. แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนการจัดการเรียนรู้แบบ CLT มีประสิทธิภาพ 75.33/73.59 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด แต่แผนการจัดการเรียนรู้แบบ TPR มีประสิทธิภาพ 74.81/68.19 คะแนนประสิทธิภาพของกระบวนการเป็นไปตามเกณฑ์แต่ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 2. ค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการจัดการกิจกรรม แบบ CLT และแบบ TPR การจัดกิจกรรม แบบ CLT มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.51 และการจัดกิจกรรมแบบ TPR มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.50 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 51 และร้อยละ 50 ตามลำดับ 3. นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมแบบ CLT กับนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมแบบ TPR มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 4. นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมแบบ CLT กับนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมแบบ TPR มีแรงจูงใจสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งสรุปได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CLT เป็นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารคือ ทักษะการฟังและการพูด รวมถึงทักษะการอ่านและทักษะการเขียนให้สัมพันธ์กันได้เป็นการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างแท้จริงไม่ว่าในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง ช่วยพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. ดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีค่าเท่ากับ 0.5459 โดยนักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 54.59 การที่ผลปรากฏเช่นนี้ เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรูแบบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นการสอนคำศัพท์ โครงสร้างของประโยคต่างๆ ที่สามารถใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นสำคัญโดยมีการนำเข้าสู่บทเรียนโดยใช้เกมหรือเพลง ในขณะที่การสอนนักเรียน จะได้รับการฝึกทักษะการฟัง การพูดภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ มีการทำกิจกรรมการจับคู่ เช่น มีการทำกิจกรรมบทบาทสมมติในสถานการณ์ต่างๆ ทำงานกันเป็นคู่ นักเรียนจึงมีความกระตือรือร้นในการเรียน รวมไปถึงการฟังสำเนียงภาษาอังกฤษจากชาวต่างชาติจากสื่อที่ครูใช้ในการสอน ซึ่งนักเรียนมีความสนุกสนาน รู้สึกตื่นเต้น จึงทำให้นักเรียนชอบและมีความสุข นักเรียนได้แสดงออกถึงความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนรูแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งสอดคล้องกับสายพิน รุ่งวัฒนะกิจ (2552 : 59-90) ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง “Moment in Life” โดยใช้ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนาริรัตน์ จังหวัดแพร่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้ชุดกิจกรรมสูงขึ้นและสอดคล้องกับ สมสมัย วชิรินทร์รัตน์ (2550 : 1-51) ได้พัฒนากิจกรรมทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/5 โรงเรียนอนุบาลนครราชสีมา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 50 คน ได้มาโดยการเลือกแบบง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีจับฉลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 14 แผน แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ จำนวน 4 ชุด และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 50 ฉบับ ฉบับละ 30 ข้อ ใช้เวลาในการทดลอง 14 ชั่วโมงสอน 14 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมงสถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานโดยใช้ t-test แบบ Dependent Samples ผลปรากฏว่า กิจกรรมทักษะภาษาเพื่อการสื่อสารที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.33/84.07 ซึ่งเป็นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่ตั้งไว้ และนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีความสามารถทางการฟังสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตร รูปแบบการจัดการเรียนรู้ ออกแบบหน่วยการเรียนรู้ที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการฟัง อีกทั้งได้มีการวัดและประเมินผลการเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการสังเคราะห์ โดยอาศัยแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมไปถึงการนำความรู้เทคนิควิธีต่างๆ ที่ได้จากการเรียนจากคณะศึกษาศาสตร์มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนในครั้งนี้ โดยการจัดกิจกรรมนั้นมีขั้นตอนที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม โดยได้นำสื่อเทคโนโลยีจากยูทูปหรือจากซีดีมาใช้ในการฝึกฟังเพื่อให้นักเรียนมีความคุ้นเคยกับสำเนียงของเจ้าของภาษา ซึ่งนักเรียนมีความสนใจในละมีความภูมิใจในผลงานของตนเองในการทำกิจกรรมต่างๆ การทำกิจกรรมเช่นนี้จะช่วย

ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเอง ตามจุดประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง นอกจากนี้ ยังทราบผลการปฏิบัติกิจกรรมนั้นอย่างรวดเร็ว ได้รับความสามารถของตนเอง เพราะผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้ฝึกในการทำกิจกรรมกลับไปศึกษาเรื่องที่ตนเองยังไม่เข้าใจใหม่ และนักเรียนได้นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับสมิตรา อังวัฒนกุล (2537 : 45) ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์หรือกาลเทศะ และช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาอังกฤษไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันและเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนสนใจมากขึ้นซึ่งช่วยให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตร และสอดคล้องกับวาสนา สิงห์ทองลา (2555 : 83-85) ได้พัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 2) เพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยให้นักเรียนมีคะแนนทักษะการฟังภาษาอังกฤษเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนชุมชนบ้านผาง อำเภอดงขี้เหล็ก จังหวัดขอนแก่น จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน แบบสัมภาษณ์นักเรียนเป็นแบบปลายเปิด แบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาอังกฤษเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 3 ชุด ชุดละ 10 ข้อ แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะการฟังภาษาอังกฤษเฉลี่ย 24.40 คิดเป็นร้อยละ 80.67 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 4.33

4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ร้อยละ 70 มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 78.88 ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้วิจัยศึกษาหลักสูตร รูปแบบการจัดการเรียนรู้ ออกแบบหน่วยการเรียนรู้ที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการพูด อีกทั้งได้มีการวัดและประเมินผลการเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมมีขั้นตอนที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เริ่มจากที่นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ โครงสร้างประโยคแล้วนำมาฝึกปฏิบัติโดยเริ่มจากการพูดตามครูก่อนจากนั้นนักเรียนก็นำคำศัพท์ที่ได้มาใช้สร้างประโยคมากขึ้นตลอดจนสนทนากับคู่ของตนเองในเรื่องที่ครูกำหนดให้ มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน การมีส่วนร่วมเช่นนี้ทำให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น โดยผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์โดยตรง และเกิดความสนุกสนานในการเรียนสอดคล้องกับแนวคิดของวรรณภา สุขสังข์ (2545 : 51) ซึ่งได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ว่าการออกแบบกิจกรรมได้ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสนใจและรู้สึกภูมิใจเมื่อสามารถร่วมกิจกรรมต่างๆ ได้

และประสบผลสำเร็จ และสอดคล้องกับวรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์ (2556 : 66-102) ได้พัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการฟังและพูดให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 2) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา ก่อนและหลังโดยใช้ชุดกิจกรรมเน้นงานปฏิบัติ เพื่อฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังและการพูด 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติ เพื่อฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา ประชาชนที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยาที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 35 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1) แบบสัมภาษณ์ 2) แผนการจัดการเรียนรู้ 3) ชุดกิจกรรมแบบเน้นงานปฏิบัติทักษะฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 4) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 5) แบบประเมินการฟัง 6) แบบประเมินการพูด 7) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรม สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 90.27/94.95 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมมีค่าดัชนีประสิทธิผลความก้าวหน้าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับร้อยละ 33 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด $\bar{X} = 4.96$

5. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.29$) ซึ่งอาจจะมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีความน่าสนใจโดยในกิจกรรมการเรียนรู้นี้นักเรียนจะได้ฟังภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ต่างๆ จากนั้นนักเรียนจะได้นำสถานการณ์ที่ฟังนั้นมาฝึกพูดกับคู่ของตนเองซึ่งเป็นเพื่อนเลือกกันเอง รวมทั้งมีการถามโต้ตอบกันเป็นภาษาอังกฤษโดยครูผู้สอนจะคอยให้กำลังใจตลอดเวลา โดยจะช่วยให้ นักเรียนได้ทบทวนความรู้เดิมและเพิ่มเติมความรู้ใหม่ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น อีกทั้งมีการทำงานร่วมกับผู้อื่น ส่งผลให้นักเรียนมีความสุข สนุกสนานกับการเรียน ทำให้บรรยากาศของห้องเรียนยิ่งขึ้น ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาแต่ละคน ซึ่งช่วยให้ผู้วิจัยจะได้นำข้อมูลไปพัฒนาในส่วนที่นักเรียนยังขาดอยู่ ด้วยเหตุนี้ นักเรียนจึงมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยสอดคล้องกับ ปณิตา ทำมิกัด (2558 : 67-69) ซึ่งได้วิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และความคงทนในการเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนด้วยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์และนักเรียนที่เรียนตามคู่มือครูมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 และ 3.73 ตามลำดับ นอกจากนี้ Montha (2007 : 28) ซึ่งอธิบายว่าความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยเฉพาะทักษะการพูดอันเป็นทักษะสำคัญที่จะช่วยนำพานักเรียนไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ และยังพบอีกว่า เมื่อนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแล้วยังส่งผลถึงความกล้าที่จะดำเนินกิจกรรมการทำงานต่อไปได้ แม้จะมีอุปสรรคก็ตาม หรือหากว่านักเรียนได้รับการส่งเสริมจากครูจนสามารถบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ได้นักเรียนก็เริ่มที่จะเพิ่มความมั่นใจขึ้นเรื่อยๆ

และเอสโจเบิร์ก (Sjoberg. 2006 : 53) อธิบายว่านักเรียนที่ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหรือนักเรียนที่ไม่กล้าใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสามารถส่งเสริมได้ โดยการส่งเสริมให้นักเรียนเหล่านั้นมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มากที่สุด โดยครูเป็นผู้คอยเสริมแรงจนสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียนเหล่านี้ให้กลายเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้

6. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังจากที่ได้เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีความพึงพอใจในกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับมาก ความพึงพอใจทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านการจัดกิจกรรม ด้านสื่อการสอน และด้านแบบฝึกหัด อันเนื่องมาจากกิจกรรมการเรียนรู้นั้นมีรูปภาพ มีสีสันสวยงาม ขนาดตัวหนังสือที่อ่านง่าย มีและในระหว่างจัดกิจกรรมนักเรียนได้แสดงออกถึงความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษอย่างเต็มที่ จึงส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับประสบการณ์จริงในชีวิตประจำวัน รวมไปถึงนักเรียนได้มีการทำงานก่อให้เกิดความพึงพอใจในผลงานของตนซึ่งสอดคล้องกับ อรุณี วงศ์จันทร์แสง (2557 : 75-79) ได้วิจัยเกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการพูดโดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เรื่อง Welcome to Nan สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จังหวัดน่าน โดยมีวัตถุประสงค์ได้แก่ เพื่อสร้างหาประสิทธิภาพ และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการพูดโดยใช้ทักษะการพูดโดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ร่วมมือ เรื่อง Welcome to Nan สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จังหวัดน่าน ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้มาโดย การสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการพูด เรื่อง Welcome to Nan จำนวน 4 ชุด รวมเป็นเวลา 16 ชั่วโมง แบบสัมฤทธิ์ แบบวัดความพึงพอใจของชุดกิจกรรม สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการพูดมีประสิทธิภาพโดยเฉลี่ยร้อยละ 77.23/78.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70/70 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการพูด อยู่ในระดับมากและสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจของ พชรพร ยุธยาตร (2547 : 8) ที่ว่าผู้เรียนมีความคาดหวัง เมื่อตนได้พยายามทำกิจกรรมตามที่ได้รับมอบหมายหรือ ทำงานที่รับผิดชอบให้ประสบความสำเร็จแล้ว ก็ย่อมเกิดความพึงพอใจหรือความรู้สึกที่ดีต่อการปฏิบัติงานเรื่องนั้นนับว่าเป็นการเสริมแรงให้เกิดการเรียนรู้ที่ไดผล การเสริมสร้างให้ผู้เรียนรู้สึก เชื่อมมั่นในการทำงานของตนเองจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนรู้ และเมื่อพิจารณาตามทฤษฎีของ Thorndike ความพึงพอใจของผู้เรียนจะเกิดความสำเร็จในการเรียนตามกฎแห่งผล (Law of Effect) จะแปรตามระดับความพึงพอใจของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนมีโอกาสประสบ ความสำเร็จในการเรียนรู้ตามสถานการณ์ที่จัดไว้อย่างมีคุณภาพ และผู้เรียนจะมีความพึงพอใจในการเรียนรู้ตามกิจกรรมเนื้อหาวิชาดังกล่าว

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ครูผู้สอนต้องมีความรู้และความพร้อมในการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียน มีความเสียสละ ตั้งใจความสามารถและความกล้าแสดงออกซึ่งเกิดจากความมั่นใจของผู้เรียนออกมา ให้นักเรียนมีเวลาได้ฝึกบ่อยครั้ง

1.2 ครูควรสร้างบรรยากาศในชั้นให้นักเรียนรู้สึกเป็นกันเองกับครูรวมทั้งกระตุ้นหรือให้กำลังใจนักเรียนทุกครั้งที่ทำกิจกรรมการฟังหรือการพูดภาษาอังกฤษ

1.3 ครูที่สอนควรให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง และมีการมอบหมายงานเพื่อให้นักเรียนได้กลับไปทบทวนความรู้ที่เรียนมา

1.4 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นหากครูผู้สอนและนักเรียนได้มีการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน สถานการณ์จริงทั้งในและนอกห้องเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

2.1 ควรทำวิจัยในเรื่องของการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.2 ควรทำวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการฟังและการพูดโดยใช้ภาษาอังกฤษแบบ 100 เปอร์เซนต์ เพื่อศึกษาการเอาตัวรอดหรือการสื่อสารของนักเรียนไทยจากการฟังและพูดภาษาอังกฤษ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2551.
- _____. วิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : คุรุสภาลาดพร้าว, 2542.
- กระทรวงศึกษาธิการ. การประกันคุณภาพของสถานศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2554.
- _____. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2551.
- กฤษณา เมืองโคตร. การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2555.
- กาญจนา อรุณสุขจุฑา. ความพึงพอใจของสมาชิกสหกรณ์ต่อการดำเนินงานของสหกรณ์การเกษตร ไชยปราการจำกัด อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ วท.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546.
- กิตตินา พละวัตร. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและกระบวนการกลุ่มที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านกุดกว้างประชาสรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2539.
- กิติมา ปรีดีดิลก. ทฤษฎีการบริหารองค์กร. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524.
- กุศยา แสงเดช. ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : แม็ค, 2545.
- จรวัยพร ธรินทร์. 12 ไม่เด็ดสุดสำเร็จข้าราชการ. กรุงเทพฯ : อินสปายร์, 2552.
- จิตติวรรณ อินทรผล. การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โดยการใช้วิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2549.
- ชาโรณี เดชจินดา. ทฤษฎีการแสวงหาความพึงพอใจไว้ว่า บุคคลพอใจจะกระทำการใดๆ ที่ให้มีความสุขและจะหลีกเลี่ยงไม่กระทำในสิ่งที่เขาจะได้รับความทุกข์หรือความยากลำบาก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2535.
- ชูเกียรติ จารัตน์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2535.
- ณภัทร พุทธสรณ์. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ และความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมการถุนวิทยาศาสตร์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2551.
- ทัศนีย์ กันทะใจ. ผลการใช้กิจกรรมเล่าเรื่องระหว่างเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติตามเรื่องและเทคนิคการแสดงด้วยหุ่นเชิด ที่มีผลต่อการฟัง การพูดภาษาอังกฤษ และความมั่นใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2556.

- ทิสนา แคมมณี. รูปแบบการเรียนการสอน : ทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- ศาสตร์การสอนเพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- ธมลวรรณ ทาจน. การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2554.
- ธิดาพร วิริยมานุวงศ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษและความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนโดยใช้เทคนิค jigsaw กับเทคนิคการสอนอ่านตามปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. นครราชสีมา : มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, 2551.
- ธูปทอง กว้างสวัสดิ์. คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ. มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2549.
- นัยนา ไชยรัตน์. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์และความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมวิทยาศาสตร์. สารนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2550.
- นิธิตา คงสวัสดิ์. ความพึงพอใจของนักศึกษาผู้ใหญ่ที่มีต่อหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2544.
- นิรันรัตน์ สูงพล. การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถในการคิดวิเคราะห์และความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์เรื่องพาราโบลาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบจัดเรียงลำดับเนื้อหาสาระใหม่กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2557.
- บุญเกื้อ ควรหาเวช. นวัตกรรมการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : เอส.อาร์.พรินติ้ง, 2542
- บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น, 2545.
- พื้นฐานการวิจัยการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 6. กทม. : ประสานการพิมพ์, 2553.
- ปณิดา ทามิภักดิ์. การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และความคงทนในการเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2558.
- ประวิต เอรารวรรณ์ และคณะ. พื้นฐานการวิจัยการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 6. กทม. : ประสานการพิมพ์, 2553.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. ปัจจัยหรือองค์ประกอบที่ใช้เป็นเครื่องมือบ่งชี้ถึงปัญหาที่เกี่ยวกับความพึงพอใจในการทำงาน. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2535.
- ปาริชาติ เตชะ. การพัฒนาทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้บทบาทสมมติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2553.
- เผชญิ กิจระการ. ดัชนีประสิทธิผล. กทม. : ประสานการพิมพ์, 2553.

- พชรพร ยุธยาตร. “ความพึงพอใจในการเรียนรู้ (Learning Satisfaction),” สารศึกษาศาสตร์. 5(1) : 8 ; มกราคม, 2547.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.** พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2543.
- พัชรินาถ นันทะกุล. **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน การคิดวิเคราะห์ และความมั่นใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการเรียนรู้แบบ 4MAT และการเรียนรู้แบบ 5E.** วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2555.
- พิทักษ์ ตรุษทิม. **ความพึงพอใจของประชาชนต่อระบบและกระบวนการให้บริการของกรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์ พบ.ม. กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2538.
- มารุต พัฒนาผล. **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสุพรรณบุรี.** ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2546.
- เมอร์ฟี เจ. เควิน. **กลยุทธ์บริหารด้วยการฟัง.** กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์วิชาการ, 2538.
- ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี. **การสร้างและวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย.** อุดรดิตถ์ : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์, 2549.
- ราชบัณฑิตยสถาน. **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542.** กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2546.
- เรือนแก้ว เพ็งพุ่ม. **ผลการให้บทบาทสมมุติที่มีต่อความเชื่อมั่นในตัวเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.** ปริญญาโท กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2540.
- โรงเรียนอนุบาลกิตติยา. **รายงานผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ปีการศึกษา 2556.** มหาสารคาม : โรงเรียนอนุบาลกิตติยา, 2556.
- _____. **รายงานผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ปีการศึกษา 2557.** มหาสารคาม : โรงเรียนอนุบาลกิตติยา, 2557.
- _____. **รายงานผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ปีการศึกษา 2558.** มหาสารคาม : โรงเรียนอนุบาลกิตติยา, 2558.
- ลดาวัลย์ ศรีประดิษฐ์. **การสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง “Village” โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบบูรณาการ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านดอนชัย ตำบลสะเอียบ อำเภอสอง จังหวัดแพร่.** วิทยานิพนธ์ กศ.ม. อุดรดิตถ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์, 2556.
- วรรณภา สุขสังข์. **การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545.
- วรรัตน์ วิชัยกุล. **การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สถานการณ์จำลอง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.** การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2556.

- วราภรณ์ อุปทอง. การเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการจัดกิจกรรมโดยใช้คาราโอเกะและสื่อผสม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2554.
- วัชรภรณ์ หนูหล้า. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการใช้กิจกรรมภาระงานเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. อุตรธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี, 2553.
- วัลภา ตั้งชูชีพชัย. การศึกษาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และความพึงพอใจในการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมและแผนผังความคิด. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. นครราชสีมา : มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, 2552.
- วาทีณี ศรีแปะบัว. การฟัง-พูดและปฏิสัมพันธ์ทางวาจาของครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กรณีศึกษาประกอบกับกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับการสอนตามคู่มือครู. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538.
- วาสนา โกวิทยา. การประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- วาสนา สิงห์ทองลา. การพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2555.
- วิชัย เหลืองธรรมชาติ. ความพึงพอใจและการปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมใหม่ของประชากรในหมู่บ้านอพยพโครงการเขื่อนรัชชประภา (เขื่อนหาลาน) จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ บธ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531.
- วิภาวรรณ เหล่าศรีรงค์. ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านเชียงยืน จังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2549.
- วิมลรัตน์ สารบุตร. การศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมที่มีผลต่อทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการคิดแก่นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการบูรณาการทักษะการคิดแก่นในชั้นเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2555.
- ศรีไพร สังฆะคุณ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และความมั่นใจในตนเองของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้กับแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2554.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย เล่ม 2 วัยรุ่น-วัยสูงอายุ. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545.

- ศศิกันต์ ปักสังคะเนย์. ผลการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธี Top-down
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม, 2553.
- เศรษฐพัส สุวรรณแสนทวี. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างการจัดการเรียนรู้
แบบ CLT และแบบ TPR. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม, 2556.
- สมชาย บุญสุน. ความพึงพอใจของนิสิตที่มีต่อการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ราช
วิทยาลัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ พธ.บ. อยุธยา : มหาวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย, 2554.
- สมนึก ภัทธิยธนี. การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กาลสินธุ์ : ประสานการพิมพ์, 2546.
- สมสมัย วัชรินทร์รัตน์. การพัฒนากิจกรรมทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.
ค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2551.
- สายพิน รุ่งวัฒนะกิจ. การสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง “Moment
in Life” โดยใช้ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนาริรัตน์ จังหวัดแพร่. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุตรดิตถ์ :
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์, 2554.
- สุเทพ พานิชพันธุ์. ความพึงพอใจของเกษตรกรในการเข้าร่วมโครงการปรับโครงสร้างและระบบ
การผลิตการเกษตรจังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ วท.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัย
แม่โจ้, 2541.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- _____. การสอนทักษะภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- _____. แนวคิดและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. วิธีการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2537.
- _____. วิธีการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2539.
- _____. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2535.
- สุรัชฎา ศรีพิทักษ์. การพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการ
สื่อสารร่วมกับวิธีการสอนแบบฟัง-พูด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ, 2553.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มิตรสยาม,
2520.

- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
- หทัยรัตน์ ประทุมสูตร. ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของพยาบาล โรงพยาบาลชุมชน จังหวัดพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์ ศศ.บ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2542.
- เหมวรรณ ชันมณี. การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนการสอนแบบโฟร์แมทชีสเต็ม. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- อรุณี วงศ์จันทร์แสง. การสร้างชุดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการพูด โดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เรื่อง Welcome to Nan สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. อุดรดิตถ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์, 2557.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. การทดสอบและการประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- _____. การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : พิมพ์ลักษณ์, 2539.
- อัจฉรา อินทรจุฑกุล. การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เรื่อง Birds&Insects สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.บ. อุดรดิตถ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์, 2554.
- อัญชลี โพธิ์เทนชัย. การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้บทบาทสมมติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2556.
- อารีย์ พันธมณี. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ต้นอ้อ, 2542.
- อินทร์ สีหะวงษ์. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2553.
- อุษา รัตนบุผา. การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องแบบและความสัมพันธ์สำหรับนักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. อุดรดิตถ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์, 2547.
- Abdullah, C.K. "Investigation of Application of Communicative Language Teaching in the English Language Classroom-A case Study on teachers' Attitudes in Turkey," *Journal of Linguistics and Language Teaching*. 2(1) : 85-109 ; July, 2011.
- Alaba, A.O.. "Developing Learners' Second Language Communicative Competence through Active Learning : Clickers or Communicative Approach?," *Educational Technology & Society*. 17(2) : 257-269 ; April, 2014.

- Al-Yami, S.A. "The Effectiveness of Scaffolding Interactive Activities in Developing the English Listening Comprehension Skills of the Sixth Grade Elementary Schoolgirls in Jeddah," **ERIC**. p.231. 2008. <<https://eric.ed.gov/?id=ED520563>> 2014.
- Andi, T.A. "The Implementation of Interactive Multimedia Learning Materials in Teaching Listening Skills," **English Language Teaching**. 8(12) : 112-115 ; December, 2015.
- Asher, J.J. **Learning Another Language Through Actions : The Complete Teacher's Guide Book**. California : Sky Oaks Publication, 1979.
- Belt, B. **World's Leading Magazine of Self-Defense**. New York : McGraw-Hill, 1969.
- Brown, D.H. **Principle of Language Learning and Teaching**. New Jersey : Prentice Hall Inc, 1987.
- Byrne, D. **Teaching oral English**. London : Longman, 1986.
- Gander, S.L. "Throw out Learning Objectives! In Support of a New Taxonomy," **Performance Improvement**. 45(3) : 9-15 ; Mar, 2006.
- Gilmer, Von Haller B. **Applied Psychology**. New York : McGraw-Hill, 1967.
- Houston, Robert W. and others. **Developing Instruction Modules ; A Modulate System for Writing Modules**. Texas : University of Houston, 1972.
- Johnson, Keith. "Theoretical and Practical Issues in the Development of a Communicative Approach to Language Teaching," **Dissertation Abstracts International**. 54(4) : 1036-A ; January, 1994.
- Joyce, B. and M. Weil. **Model of Teaching**. 5th ed. Boston : Allyn and Bacon, 1985.
- Kotler, P. and G. Armstrong. **Principles of Marketing**. 9th ed. New Jersey : Prentice-Hall, Inc., 2001.
- Krashen, S. **Second Language Acquisition and Second Language Learning**. Oxford : Pergamon Press, 1981.
- Krashen, S. and T.D. Terrel. **The Natural Approach**. Oxford : The Alemany Press, 1983.
- Larsen-Freeman, D. **Techniques and Principles in Language Teaching**. 2nd Ed. Oxford : OUP, 2000.
- Littlewood, W.T. **Communicative Language Teaching ; an Introduction**. Cambridge : Cambridge University, 1983.
- Mackey, W.F. "Language Teaching Analysis," **Indiana University Press**. 1967. <<https://eric.ed.gov/?id=ED021493>>. 2014.

- Marium, J. "Lack of Confidence-A Psychological Factor Affecting Spoken English of University Level Adult Learners in Bangladesh," **Language in India**. 14(10) : 171-183 ; October, 2014.
- Ming, C. "EFL Teachers' Attitudes toward Communicative Language Teaching in Taiwanese College," **Asian EFL Journal**. 53(3) : unpagged ; July, 2011.
- Mona, M. Hamad. "Factors Negatively Affect Speaking Skills at Saudi Colleges for Girls in the South," **English Language Teaching**. 6(12) : 115-120 ; August, 2013.
- Nunan D. Communicative Language Teaching : making it work. **ELT Journal**. 41(2) : 136-145 ; April, 1987.
- Paulston, C.B. and M.N. Bruder. **Teaching English as a Second Language Teaching Techniques and Procedures**. New Jersey : Englewood Cliffs, 1976.
- Richards, J. and T. Rodgers. **Approaches and Methods in Language Teaching**. 2nd ed. Cambridge : Cambridge University Press, 1986.
- Rivers, W.M. "Hearing and Comprehending," **English Teaching Forum**. 18(4) : 16-19 ; October, 1980.
- Saetan, K. **The Effect of Role-play on Students' Self-Confidence in Using English for Communication**. Bangkok : King Mongkut's University of Technology Thonburi, 1991.
- Shelley, M.W. **Responding to Social Change**. Pennsylvania : Dowden, Hutchison, 1975.
- Sjoberg, J. **Join the Club! 3 : English Teaching Professional**. Texas : The University of Texas at Austin, 2006.
- Songsiri M. **An Action Research Study of Promoting' Student Confidence in Speaking English**. Australia : Victoria University, 2007.
- Valette, M. and S. Disick. **Modern Language Performance Objectives and Individualization**. Boston : Harcourt Brace Jovanovich, Inc. 1972.
- Weir, C.J. **Understanding : and Developing Language Tests**. London : Prentice Hall, 1993.
- Widdowson, H. **Teaching Language as Communication**. Oxford : Oxford University Press, 1983.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ตัวอย่างเครื่องมือในการวิจัย

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หน่วยที่ 1 My Daily Routine

รายวิชา ภาษาอังกฤษ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

จำนวน 4 ชั่วโมง

ครูผู้สอน นางสาวชไมพร ชาญวิจิตร

1. สาระสำคัญ

ความสามารถในการฟัง/พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัวโดยใช้ภาษาอังกฤษจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันใกล้ตัวผู้เรียนเป็นการเสริมสร้างทักษะพื้นฐาน ความสามารถในการสื่อสารและการใช้ทักษะชีวิต

2. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัด 2. อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค ข้อความง่ายๆ และบทพูดเข้าใจหวั่นไหวถูกต้องตามหลักการอ่าน

3. เลือก/ระบุภาพหรือสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยค และข้อความสั้นๆ ที่ฟังหรืออ่าน

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด 1. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

4. พูด/เขียน เพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อนและครอบครัวตามแบบที่ฟัง

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัด 1. พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว

2. พูด/วาดภาพแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ ใกล้ตัวตามที่ฟังหรืออ่าน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ตัวชี้วัด 1. ฟังและพูด/อ่านในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนออกเสียงและบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับ Daily routine ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถ ฟัง/พูด/เขียนเกี่ยวกับข้อมูลการใช้ชีวิตประจำวันของตนเองและเพื่อนได้

3. นักเรียนสามารถฟัง/พูด และเขียนประโยคตามโครงสร้างของ Present Simple Tense ได้ถูกต้องโดยผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75

4. สารการเรียนรู้

1. ข้อมูลการใช้ชีวิตประจำวัน

I wake up at 6 o'clock. I go to school by car about 7.15 a.m.

2. คำศัพท์เกี่ยวกับการใช้ชีวิตประจำวัน

wake up, take a shower, get dressed, have breakfast, go to school, study, have lunch, do homework, have dinner, go to sleep

3. โครงสร้างของ Present Simple Tense

She goes to school by car. They go to school by car.

She doesn't go to school by car. They don't go to school by car.

Does she go to school by car? Do they go to school by car?

5. ทักษะกระบวนการ/บูรณาการ

1. ฟัง คำศัพท์ ประโยค ข้อความ เข้าใจ

2. พูดถาม-ตอบและให้ข้อมูลได้

3. อ่านคำ อ่านข้อความ รูปประโยคได้

4. แต่งประโยค เรื่องสั้น เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของตัวเองและผู้อื่นได้

6. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

1. บัตรคำ บัตรภาพ

2. ใบความรู้ เรื่อง Present Simple Tense

3. ใบงาน

4. CD

5. ชิ้นงาน

7. การวัดและประเมินผล

วิธีวัด	เครื่องมือวัด
1. ตรวจใบงานที่ 1-5	1. ความถูกต้องของใบงานร้อยละ 75
2. ตรวจผลงาน	2. แบบประเมินผลงานชนิด rubric score
3. ประเมินทักษะทางภาษาด้านการพูด	3. แบบประเมินทักษะทางภาษาด้านการพูด
4. ประเมินทักษะทางภาษาด้านการฟัง	4. แบบวัดการฟังทักษะทางด้านการฟังชนิด เลือกตอบ 4 ตัวเลือก
5. ประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ	5. แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ

8. กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมที่ 1	เวลา 1 ชั่วโมง
--------------	----------------

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอ (10 นาที)

1. ครูนำเสนอคำศัพท์โดยใช้บัตรภาพ จากนั้นออกเสียงคำๆนั้นให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนออกเสียงตามครู เช่น wake up, take a shower, get dressed, have breakfast, go to school, study, have lunch, do homework, have dinner, go to sleep
2. ครูขออาสาสมัคร 5 คน นำเอาบัตรคำไปวางให้ตรงกับบัตรภาพที่อยู่บนกระดาน
3. ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเราจะเรียนเกี่ยวกับการบอกกิจวัตรประจำวัน (Daily routine)

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกทักษะ (40 นาที)

1. ครูให้นักเรียนฝึกออกเสียงประโยคเหล่านี้
 - I wake up.
 - I take a shower.
 - I get dressed.
 - I have breakfast.
2. ครูเปลี่ยนประธานในประโยคโดยดูจากรูปภาพที่ครูใช้ในบัตรภาพ
3. ครูให้นักเรียนจับคู่ ฝึกพูดโดยใช้วิธีเลือกบัตรคำแล้วบอกกิจวัตรประจำวันของตนเองให้คู่ฟัง
4. ครูถามคำศัพท์เป็นภาษาไทยแล้วให้นักเรียนตอบเป็นภาษาอังกฤษเพื่อเป็นการทดสอบความเข้าใจของนักเรียน
5. ครูและนักเรียนช่วยกันทบทวนคำศัพท์เรื่อง My Daily Routine

ขั้นที่ 3 ขั้นนำไปใช้ (10 นาที)

1. ครูให้นักเรียนทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน (Daily routine) ทำใบงานที่ 1
2. จากนั้นแบ่งกลุ่มในนักเรียนกลุ่มละ 5 คน เพื่อที่จะเล่นเกมจับคู่ โดยครูจะคละทั้งบัตรภาพและบัตรคำไว้บนโต๊ะให้นักเรียนวิ่งไปหยิบมาให้ครู พร้อมกับออกเสียงและบอกความหมาย
3. ครูให้นักเรียนทำใบงานที่ 2

กิจกรรมที่ 2

เวลา 1 ชั่วโมง

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอ (15 นาที)

1. ครูชูบัตรภาพขึ้นแล้วให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์นั้นพร้อมบอกความหมาย
2. ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่า จะเรียนเกี่ยวกับเรื่อง Telling Time
3. ครูแจกใบความรู้เรื่อง Telling Time ให้แก่นักเรียน
4. ครูอธิบายเรื่องการบอกเวลา การถามและตอบเกี่ยวกับเวลาในการทำกิจวัตร

ประจำวัน

5. ครูโชว์นาฬิกา (ของจริง/ภาพ/นาฬิกาประดิษฐ์) ถามนักเรียนด้วยประโยคที่ครูเขียนบนกระดาน ดังนี้

Teacher: What time is it?	Student: It is ten o'clock.
Teacher: What time is it?	Student: It is seven- thirty.

(คำตอบขึ้นอยู่กับเวลาของนาฬิกาที่ครูเป็นผู้กำหนด)

6. ครูถามนักเรียนโดยใช้ประโยค What time do you.....?

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกทักษะ (30 นาที)

1. ครูพูดกิจวัตรประจำวันของคุณครูเป็นภาษาอังกฤษให้นักเรียนฟัง เช่น
 - I wake up ato'clock.
 - I take a shower ato'clock.
 - I get dressed ato'clock.
 - I have breakfast ato'clock.
2. ครูถามนักเรียนเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของคุณครู
 - Teacher : What time do I wake up?
 - Student : You wake up at
3. ครูให้นักเรียนถามเพื่อนจำนวน 5 คน ในห้องเรียนเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของเพื่อนโดยใช้คำถาม What time do you.....?
4. ครูให้นักเรียนถามความหมายของคำศัพท์หรือประโยคเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันที่ไม่เข้าใจ ถ้ามีคนสงสัยครูก็อธิบายเนื้อหาให้นักเรียนฟังอีกครั้ง

ขั้นที่ 3 ขั้นนำไปใช้ (15 นาที)

1. ครูให้นักเรียนอาสาสมัครออกมาเล่ากิจวัตรประจำของเพื่อนหน้าชั้นเรียน อย่างน้อย 5 ประโยค
2. ให้นักเรียนทำใบงานที่ 2

กิจกรรมที่ 3

เวลา 2 ชั่วโมง

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นที่ 1 ชี้นำเสนอ (25 นาที)

1. ครูชูบัตรภาพขึ้นแล้วให้นักเรียนออกเสียงคำนั้นพร้อมบอกความหมาย
2. ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเรียนเกี่ยวกับเรื่อง Present Simple Tense
3. ครูแจกใบความรู้และอธิบายหลักการเติม -s, -es

Background Information

Present Simple Tense – Affirmative Form (ประโยคบอกเล่า)

เมื่อประธานเป็นเอกพจน์ กริยาต้องเติม -s/-es เช่น

- 1) กริยาทั่วไปสามารถเติม s ได้เลย เช่น

They walk. She walks.

We swim. He swims.

- 2) ถ้ากริยาลงท้ายด้วย y และหน้า y เป็นพยัญชนะ จะเปลี่ยน y เป็น i ก่อน แล้วจึงเติม es

เช่น They study. He studies.

You cry. She cries.

แต่ We play. He plays.

- 3) ถ้ากริยาลงท้ายด้วย s, ss, sh, ch, o, x, z ให้เติม es หลังกริยา เมื่อประธานเป็นเอกพจน์

เช่น We wash our hands. She washes her hands.

They watch T.V. He watches T.V.

You pass the exam. She passes the exam.

I go. He goes.

They do. She does.

- 4) ครูอธิบายต่อว่า ถ้าอยากรู้ถามว่า คนนั้นทำอะไร ต้องใช้ what ในการถาม โดยจะยั่วว่าถ้าหากอยู่ในประโยคคำถามแล้วนักเรียนจะใช้ v. to do มาช่วยแล้วคำกริยาจะไม่เติม -s, -es

A : What does he do?

B : He reads a book.

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกทักษะ (20 นาที)

1. ครูเขียนประโยค บนกระดาน แล้วให้นักเรียนบอกว่าประโยคนี้อธิบายหรือ ไม่ ถ้าประโยคไม่ถูกต้องให้นักเรียนอธิบายว่าอย่างไรประโยคนี้จะถูกต้อง
2. ครูกำหนดประธานและคำกริยาให้นักเรียน จากนั้นให้นักเรียนฝึกพูด

3. ครูชูบัตรคำขึ้นมาพร้อมทั้งเขียนเวลาไว้บนกระดาน แล้วถามนักเรียนว่า

Teacher: What does he do?

Student: He takes a shower.

Teacher: What time does he take a shower?

Student: He takes a shower at 6.20 a.m.

4. นักเรียนร่วมกันอธิบายโครงสร้างประโยคของ Present Simple Tense พร้อมทั้งบอกคำและรูปแบบประโยคที่พบ

ขั้นที่ 3 ขั้นนำไปใช้ (15 นาที)

1. ให้นักเรียนทำใบงานที่ 3
2. จากนั้นให้นักเรียนช่วยกันแต่งประโยคจากคำที่ครูกำหนดให้

ชั่วโมงที่ 2

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอ (10 นาที)

1. ครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่า จะเรียนเกี่ยวกับเรื่องการบอกกิจวัตรประจำวันของตัวเอง
2. ครูเล่ากิจวัตรประจำวันของตัวเองให้นักเรียนฟังพร้อมบอกเวลาในกิจกรรมต่างๆของ

ตัวเอง

I get up at 6 o'clock. I take a shower at 6.15 in the morning. I get dress at 6.30. I have breakfast at 6.40. I go to school at 7 o'clock. I teach my students at 8.20. I have lunch at noon. I go home at 5 p.m. I have dinner at 7 p.m. I take a shower at 8 p.m. I go to sleep at 10 p.m.

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกทักษะ (15 นาที)

1. ครูเปิด CD Daily Routine of Tom ให้นักเรียนฟัง
2. ครูถามคำถามเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของ Tom โดยให้นักเรียนตอบเป็น

ภาษาอังกฤษ เช่น

Teacher: What time does he get up?

Students: He gets up at.....

3. จากนั้นครูให้นักเรียนฝึกพูดกิจวัตรประจำวันของตัวเอง

ขั้นที่ 3 ขั้นนำไปใช้ (35 นาที)

1. ให้นักเรียนออกมาพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของตัวเองเป็น

ภาษาอังกฤษ

2. ให้นักเรียนทำชิ้นงาน เรื่อง My Daily Routine

บันทึกหลังการสอน

1. ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

ผู้เรียนที่ผ่านตัวชี้วัด จำนวน คน คิดเป็นร้อยละ

ผู้เรียนที่ไม่ผ่านตัวชี้วัด จำนวน คน คิดเป็นร้อยละ

ได้แก่.....

2. ปัญหา/อุปสรรค

สาเหตุ

.....

.....

.....

แนวทางการแก้ปัญหา

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้สอน

(นางสาวชไมพร ชาญวิจิตร)

...../...../.....

ข้อเสนอแนะ/ความคิดเห็น

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นางกิตติยา มณีภาค)

ฝ่ายวิชาการ

วันที่ / /

ข้อเสนอแนะ/ความคิดเห็น

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(นางนิตยา ศรีปัดดา)

ผู้อำนวยการ

วันที่ / /

ใบความรู้ เรื่อง Present Simple Tense

Present Simple Tense หมายถึง “ปัจจุบันกาล” มีโครงสร้างและหลักการใช้ดังนี้

โครงสร้าง ประธานเอกพจน์ + กริยาช่องที่ 1 เติม s หรือ es

หรือ ประธานพหูพจน์ + กริยาช่องที่ 1

โดยปกติถ้าประธานเอกพจน์ กริยาเติม “s” ยกเว้นกรณีต่อไปนี้ให้เติม “es” เสมอ เช่น

She gets up early in the morning. เธอตื่นนอนแต่เช้าตรู่

A boy goes to school every day. เด็กชายคนหนึ่งไปโรงเรียนทุกวัน

วิธีการเติม “-s” หรือ “es” หลังคำกริยาช่องที่ 1

1. ถ้ากริยาทั่วไปให้เติม “s” เช่น

Eat	➡	eats	รับประทาน
read	➡	reads	อ่าน
walk	➡	walks	เดิน
swim	➡	swims	ว่ายน้ำ

2. ถ้ากริยาลงท้ายด้วย -s , -es , -x , -o , -z , -ch , -sh ให้เติม es เช่น

go	➡	goes	ไป	pass	➡	passes	ผ่าน
box	➡	boxes	ชกมวย	brush	➡	brushes	แปรงฟัน
quiz	➡	quizzes	ทดสอบความรู้	catch	➡	catches	จับ

3. ถ้ากริยาลงท้ายด้วย y และหน้า y เป็นพยัญชนะให้เปลี่ยน y เป็น ies ถ้าหน้า y เป็นสระให้เติม s ได้เลย เช่น

cry	➡	cries	ร้องไห้	play	➡	plays	เล่น
fly	➡	flies	บิน	destroy	➡	destroys	ทำลาย

Present Simple Tense มีวิธีใช้กับเหตุการณ์ได้ดังต่อไปนี้

1. ใช้กับเหตุการณ์หรือการกระทำที่เป็นจริงเสมอหรือที่เกิดขึ้นตามความจริงของธรรมชาติ เช่น

The earth moves round the sun.

= โลกหมุนรอบดวงอาทิตย์

The sun rises in the east and sets in the west.

= ดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันออก และตกทางทิศตะวันตก

2. ใช้กับเหตุการณ์หรือการกระทำ ซ้ำๆ เป็นประจำ หรือเป็นนิสัย สังเกตได้จากคำกริยาวิเศษณ์บอกเวลาสม่ำเสมอ ความถี่ หรือความบ่อยในประโยค คือ

always = เสมอๆ every day = ทุกๆ วัน often = บ่อยๆ

usually = โดยปกติ every time = ทุกๆ ครั้ง generally = โดยทั่วไป

every week = ทุกๆ สัปดาห์ sometime = บางครั้ง hardly = แทบจะไม่

once a week = สัปดาห์ละครั้ง twice a week = สัปดาห์ละ 2 ครั้ง

เช่น

Montira walks to school every day.

= มนทิราเดินไปโรงเรียนทุกวัน

He usually goes swimming at weekends.

= ปกติเขาไปว่ายน้ำ ทุกวันหยุดสุดสัปดาห์

3. ใช้กับเหตุการณ์ที่เป็นจริงในขณะที่พูดหรือกระทำ ก่อนหน้าที่จะพูด หรือหลังจากพูดไปแล้วจะเป็นไปตามนั้นหรือไม่ก็ได้ แต่ต้องเป็นจริงในขณะที่พูด เช่น

He stands under the tree.

= เขายืนอยู่ใต้ต้นไม้ (ในขณะที่พูดประโยคนี้)

I have two books in the bag.

ฉันมีหนังสือ 2 เล่มอยู่ในกระเป๋า

(เปิดออกมาดูก็เห็นมี 2 เล่มจริงๆ ไม่ได้โกหก)

การทำให้เป็นประโยคปฏิเสธ

1. ประโยค Present Simple Tense ที่มี Verb to be หรือกริยาช่วยตัวอื่น (can, may, must, will, shall) สามารถเติม not หลังคำ กริยาช่วย เช่น

She is a nurse. ➡ She is not (isn't) a nurse.

I can swim. ➡ I cannot swim.

2. ประโยค Present Simple Tense ที่ไม่มี Verb to be หรือ คำกริยาช่วยอื่นให้ใช้ verb to do (do, does) มาช่วยโดยวาง verb to do ไว้หน้าคำกริยาแท้

เอกพจน์ ใช้ **does not**

พหูพจน์ ใช้ **do not**

I, They, We, You ใช้ **do not** เหมือนกัน

กริยาสำคัญไม่ต้องเติม s (หรือ es,)

- We walk to school every day. ➡ We do not (don't) walk to school every day.

- He walks to school every day. ➡ He does not (doesn't) walk to school every day.

การทำให้เป็นประโยคคำถาม

มีหลักการดังนี้

1. ประโยค Present Simple Tense ที่มี verb to be หรือกริยาช่วยตัวอื่นๆ ให้นำเอาคำกริยาช่วยมาวางไว้หน้าประธาน แล้วใส่เครื่องหมายคำถาม เช่น

- You are a student. คุณเป็นนักเรียน ➡ Are you a student? คุณเป็นนักเรียนใช่ไหม
- He can swim. เขาว่ายน้ำได้ ➡ Can he swim? เขาว่ายน้ำได้ไหม

2. ประโยค Present Simple Tense ที่ไม่มี verb to be หรือคำกริยาช่วย ให้ปฏิบัติดังนี้

2.1 ใช้ do วางหน้าประธาน (พหูพจน์) คำกริยาแท้ไม่เติม s, es แล้วใส่เครื่องหมายคำถาม เช่น

- Wanida and I play tennis every day.
- Do Wanida and I play tennis every day?

2.2 ใช้ does วางหน้าประธาน (พหูพจน์) คำกริยาแท้ในประโยคเดิมมี s, es ตัด s, es ออก แล้วใส่เครื่องหมายคำถามท้ายประโยค เช่น

- He goes to the cinema every day.
- Does he go to the cinema every day?
- The sun rises in the east.
- Does the sun rise in the east?

การตอบคำถามจะต้องตอบด้วย Yes หรือ No

การตอบรับจะใช้ Yes,
I/we/you/they/ do.
Yes, he/she/it / does.

การตอบปฏิเสธจะใช้ No,
I/we/you/they/ don't.
No, he/she/it / doesn't.

- Does he go to the cinema every day?
- Yes, he does.
- No, he doesn't.

- Do Wanida and I play tennis every day?
- Yes, we do.
- No, we don't.

Wake up ตื่นนอน

Go to sleep เข้านอน

Take a shower อาบน้ำ

Get dressed แต่งตัว

Have breakfast
รับประทานอาหารเช้า

Go to school
ไปโรงเรียน

Do homework
ทำการบ้าน

Do housework
ทำการบ้าน

ใบงานที่ 1

วาดภาพคำศัพท์ตามที่ได้ยินจากการฟัง

1.	2.	3.	4.
5.	6.	7.	8.

Name.....Class.....No.....

ใบงานที่ 2
จับคู่รูปภาพกับคำศัพท์ต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

do homework take a shower go to bed wash dishes
get up get dress go to school read books

1.....

2.....

3.....

4.....

5.....

6.....

7.....

8.....

Name.....Class.....No.....

ใบงานที่ 3

จงนำคำที่กำหนดให้ไปแต่งประโยคให้ถูกต้องตามหลักการของ Present Simple Tense

ตัวอย่าง Malee/go to school

= Malee goes to school by van.

1. Pim and I / do homework

.....

2. I / get up

.....

3. Chin / play football

.....

4. Tonkla / eat breakfast

.....

5. Fahsai / wash dishes

.....

Name.....Class.....No.....

เฉลย

ตอนที่ 1

1. take a bath
2. get dress
3. do homework
4. have breakfast
5. go to school
6. go to bed
7. get up
8. read books

ตอนที่ 2

1. get up
2. get dress
3. take a bath
4. do homework
5. go to school
6. wash dishes
7. read books
8. go to bed

ตอนที่ 3

1. Pim and I do homework.
2. I get up at 6 o'clock
3. Chin plays football with friends.
4. Tonkla eats breakfast at 6.30.
5. Fahsai washes dishes every day.

Pretest/Posttest

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

วิชาภาษาอังกฤษ
หน่วยที่ 1 My Daily Routine

ตอนที่ 1 จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด (1-5)

1. Nan at 6.30 a.m.
 a. gets up
 b. do homework
 c. gets dress
 d. takes a shower

2. I at 6.00 a.m.
 a. get up
 b. play tennis
 c. have breakfast
 d. wash dishes

3. She dishes after school.
 a. wash b. washed
 c. washes d. what
4. They by car.
 a. do homework
 b. go to school
 c. get up
 d. have breakfast
5. Ploy go to school today because she is sick.
 a. don't b. doesn't
 c. aren't d. isn't
6. Tom his homework every day.
 a. go b. goes
 c. do d. does
7. Manow pencils.
 a. has b. have
 c. have d. don't has
8. My garden vegetables.
 a. has b. have
 c. is d. are
9. I usually basketball in the evening.
 a. plays
 b. play
 c. played
 d. playing
10. My mother always up early in the morning.
 a. got b. get
 c. getting d. gets
11. The women on the bench
 a. sit b. sits
 c. doesn't sit d. don't sits
12. Mike and Peter Americans.
 a. is b. am
 c. are d. be
13. Lisa come home with her sister.
 a. not
 b. didn't
 c. don't
 d. doesn't
14. David and Ann go to Italy in summer?
 a. Is b. Am
 c. Do d. Does

15. A : you play badminton every day?

B : No,

- a. Is / I am
- b. Is / I'm not
- c. Are / I am
- d. Do / I don't

ตอนที่ 2 เลือกคำที่กำหนดให้เติมคำในช่องว่างให้ถูกต้อง (16-20)

- a. do homework b. take a shower
- c. get up d. go to sleep
- e. have breakfast

My name is Tom. I always(16)..... early in the morning. I(17)..... at 6.30 a.m. Then, I get dress at 6.45 a.m. After that, I.....(18)..... at 6.50 a.m. I go to school by car with my sister. My class starts at 8.30 a.m. I have lunch at 11.30 a.m. I finish the class at 3.30 p.m. After school, I(19)..... Then, I take a shower and have dinner. I(20)..... at 9.00 p.m.

เฉลย

ข้อ	เฉลย	ข้อ	เฉลย
1.	c	11.	a
2.	a	12.	c
3.	c	13.	c
4.	b	14.	c
5.	b	15.	d
6.	d	16.	c
7.	a	17.	b
8.	a	18.	e
9.	b	19.	a
10.	d	20.	d

แบบประเมินผลงาน
เรื่อง My Daily Routine

เลขที่	ชื่อ-สกุล	รูปแบบชิ้นงาน (5)	ภาษา (5)	ความคิดสร้างสรรค์ (5)	เวลา (5)	รวม (20)
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						

ระดับคุณภาพ

คะแนน 16-20	หมายถึง ดีมาก
คะแนน 11-15	หมายถึง ดี
คะแนน 6-10	หมายถึง พอใช้
คะแนน 1-5	หมายถึง ปรับปรุง

นักเรียนต้องได้คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70 จึงจะผ่านเกณฑ์

ชื่อ ชั้น เลขที่

เกณฑ์การประเมินผลงาน คะแนนเต็ม 20 คะแนน

ประเด็น การ ประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5	4	3	2	1
รูปแบบ ชิ้นงาน	- มีรูปแบบชิ้นงานที่ถูกต้องตามที่กำหนด - มีขนาดเหมาะสม - รูปภาพมีสีสันสวยงามรูปภาพสัมพันธ์กับเนื้อหา	- รูปภาพมีสีสันสวยงาม - มีขนาดเหมาะสม - รูปภาพสัมพันธ์กับเนื้อหา	- มีขนาดเหมาะสม - รูปภาพมีสีสันสวยงาม	- มีขนาดเหมาะสม - รูปภาพมีสีสันสวยงาม	- มีขนาดเหมาะสม
ภาษา	- มีการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง - ประโยคสอดคล้องกับเนื้อหา - สะกดคำถูกต้องทุกคำ - มีการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์	- ประโยคสอดคล้องกับเนื้อหา - สะกดคำถูกต้องบางคำ - มีการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์	- สะกดคำถูกต้องหลายคำ - มีการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์	- สะกดคำผิดบ่อย - มีการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์	มีการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์
ความคิด สร้างสรรค์	- มีความแปลกใหม่ คิดขึ้นเองไม่เหมือนตัวอย่าง	- มีความแปลกใหม่ คิดขึ้นเอง เป็นส่วนใหญ่และมีบางส่วนที่เหมือนตัวอย่าง	- มีความแปลกใหม่แต่มีบางส่วนคล้ายกับตัวอย่าง	- เป็นชิ้นงานที่ปรับปรุง ดัดแปลง เล็กน้อยจากตัวอย่าง	- เป็นชิ้นงานที่เหมือนกับตัวอย่าง
เวลา	ส่งชิ้นงานในเวลาที่กำหนด	ส่งชิ้นงานช้ากว่ากำหนด 1 วัน	ส่งชิ้นงานช้ากว่ากำหนด 2 วัน	ส่งชิ้นงานช้ากว่ากำหนด 3 วัน	ส่งชิ้นงานช้ากว่ากำหนด 4 วันขึ้นไป

My Daily Routine

Good morning, my name is

I wake up/get up at

I take a shower at

I get dressed at

I have breakfast at

I go to school at

I study at 8.20 to 15.30.

I do my homework at

I have dinner at

I take a shower at

I go to bed at, Thank you.

แบบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
เรื่อง My Daily Routine

เลขที่	ชื่อ-สกุล	ความถูกต้อง (4)	ความคล่องแคล่วและ ความต่อเนื่อง(4)	การออกเสียง (4)	การใช้ภาษา (4)	การแสดงท่าทางและ น้ำเสียง (4)	รวม (20)
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
17-20	ดีมาก
13-16	ดี
9-12	พอใช้
5-8	ควรปรับปรุง
1-4	ตก

เกณฑ์การผ่าน ตั้งแต่ระดับคุณภาพพอใช้ขึ้นไป
สรุป ☐ ผ่าน ☐ ไม่ผ่าน

เกณฑ์การวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	4	3	2	1
ความถูกต้อง	สื่อสารได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้องตามหัวข้อที่กำหนด	สื่อสารได้ตรงประเด็น เนื้อหาถูกต้องเป็นส่วนใหญ่	สื่อสารได้ตรงประเด็นเป็นบางส่วน เนื้อหาถูกต้องบางส่วน	สื่อสารได้ เนื้อหาน้อย ไม่ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่
ความคล่องแคล่วและความต่อเนื่อง	พูดต่อเนื่องไม่ติดขัด พูดชัดเจนทำให้สื่อสารได้	พูดตะกุกตะกักบ้าง แต่ยังพอสื่อสารได้	พูดเป็นคำๆ หยุดเป็นช่วงๆ ทำให้สื่อสารได้ไม่ชัดเจน	พูดได้ยืงคำทำให้สื่อความหมายไม่ได้
การออกเสียง	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงเน้นหนักในคำ/ประโยคอย่างสมบูรณ์	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงมีเสียง เน้นหนักในคำ/ประโยคเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ ขาดการออกเสียงเน้นหนัก	ออกเสียงคำ/ประโยคไม่ถูกต้องทำให้สื่อสารไม่ได้
การใช้ภาษา	ใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างทางภาษาได้ถูกต้องและสมบูรณ์	ใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างทางภาษาได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่	ใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างทางภาษาได้ถูกต้องเป็นบางส่วน	ใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างทางภาษา มีความถูกต้องน้อย
การแสดงท่าทางและน้ำเสียง	มีการมองตาผู้ฟัง และพูดด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสมฟังออกชัดเจน	เวลาพูดมองตาผู้ฟังเป็นส่วนใหญ่ด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสม	เวลาพูดเหมือนออกมากอ่านไม่เป็นธรรมชาติ พูดเสียงค่อนข้างเบา	มีการอ่านจากกระดาษที่เตรียมมา พูดได้น้อยใช้เสียงที่เบา

แบบประเมินความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ
บทที่ 1 My Daily Life

คำชี้แจง

แบบประเมินมีทั้งหมด 20 ข้อ คำตอบของนักเรียนในแต่ละข้อไม่มีการตัดสินว่าถูกหรือผิด เพราะเป็นข้อเท็จจริงจากตัวนักเรียนเองซึ่งไม่จำเป็นต้องตรงกับของผู้อื่น และจะไม่มีการนำไปเปิดเผยในที่ใด เพียงแค่นำไปใช้เป็นข้อมูลในการวิจัยเท่านั้น ขอให้นักเรียนตอบคำถามให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

วิธีการตอบแบบประเมิน หลังจากให้นักเรียนอ่านข้อความแล้ว ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ				
		จริงที่สุด	จริงมาก	จริง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ความมั่นใจด้านการฟัง ฉันชอบฟังภาษาอังกฤษจากชาวต่างชาติ					
2.	ฉันพยายามฟังภาษาอังกฤษเพื่อให้ตัวเองชินกับภาษาอังกฤษ					
3.	ฉันพยายามทำความเข้าใจในบทสนทนาภาษาอังกฤษเรื่อง My Daily Routine					
4.	ฉันตั้งใจฟังภาษาอังกฤษเรื่อง My Daily Routine เป็นอย่างดี					
5.	ความมั่นใจด้านการพูด ฉันจะเตรียมตัวสอบพูดเรื่อง My Daily Routine เป็นอย่างดีเพื่อให้ตัวเองชำนาญ					
6.	ฉันกล้าพูดเรื่อง My Daily Routine ให้เพื่อนในห้องเรียนฟัง					
7.	ฉันพยายามออกเสียงคำศัพท์เรื่อง เรื่อง My Daily Routine ให้คล่องปาก					
8.	ฉันรู้สึกเป็นธรรมชาติในขณะที่พูดเรื่อง My Daily Routine เป็นภาษาอังกฤษ					
9.	ความมั่นใจด้านการอ่าน ฉันรู้สึกมีความมั่นใจทุกครั้งที่ได้อ่านออกเสียงประโยคเรื่อง My Daily Routine เป็นภาษาอังกฤษ					
10.	ฉันอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษเรื่อง My Daily Routine ได้ดีแต่บางครั้งก็ไม่รู้ความหมาย					

ข้อ	ข้อความ	ระดับความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ				
		จริงที่สุด	จริงมาก	จริง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
11.	ฉันรู้สึกไม่อายเพื่อนๆเมื่อตัวเองออกเสียงหรืออ่านภาษาอังกฤษผิดในเรื่อง My Daily Routine					
12.	เวลาร่างฉันชอบอ่านคำศัพท์และประโยคเรื่อง My Daily Routine					
13.	ความมั่นใจด้านการเขียน ฉันชอบเขียนกิจวัตรประจำวัน ของตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ					
14.	ฉันรู้สึกว่าเขียนเรื่อง กิจวัตรประจำวันภาษาอังกฤษง่ายกว่าการเขียนภาษาไทย					
15.	ฉันสามารถเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษเรื่อง My Daily Routine ได้เลยโดยไม่ต้องดูตามหนังสือ					
16.	ฉันเขียนประโยคภาษาอังกฤษในเรื่อง Present Simple Tense ได้เร็วและถูกต้อง					
17.	ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ฉันไม่รู้สึกกังวลเมื่อมีคนมาวิจารณ์การใช้ภาษาอังกฤษของฉันในเรื่อง My Daily Routine					
18.	ฉันรู้สึกกล้าที่จะถามเพื่อนหรือครูเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ					
19.	เมื่อฉันทำกิจวัตรประจำวัน ฉันสามารถคิดหรือพูดคำศัพท์ออกมาเป็นภาษาอังกฤษได้เลยทันที					
20.	ฉันเชื่อว่าตัวเองสามารถพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษในเรื่อง My Daily Routine ได้					

แบบประเมินความพึงพอใจ
ของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
เรื่อง English in Daily Life

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อ กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเรื่อง English in Daily Life

ข้อ	รายการการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ด้านเนื้อหา ชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีเนื้อหาเข้าใจง่าย					
2.	ชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีเนื้อหาที่น่าสนใจ					
3.	ชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีเนื้อหาที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
4.	ด้านการจัดกิจกรรม ฉันมีความเพลิดเพลินในขณะที่ทำกิจกรรม					
5.	กิจกรรมช่วยให้ฉันจำการใช้ประโยคได้มากขึ้นได้ยิ่งขึ้น					
6.	กิจกรรมทำให้ฉันได้ฝึกฟัง พูดภาษาอังกฤษ					
7.	การที่ฉันได้ฝึกกิจกรรมด้วยตัวเองทำให้ฉันจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น					
8.	ฉันรู้สึกพอใจกับคะแนนการทำกิจกรรมของตัวเอง					
9.	ฉันชอบทำกิจกรรมในวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าเมื่อก่อน					
10.	การร่วมกิจกรรมทำให้ฉันชอบภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น					
11.	ด้านสื่อการสอน สื่อที่ครูใช้ทำให้ฉันรู้สึกสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น					
12.	สื่อที่ครูใช้มีสีสันสวยงาม					
13.	สื่อที่ครูใช้ทำให้ฉันเรียนรู้เร็วขึ้น					
14.	สื่อที่ครูใช้มีรูปภาพสวยงาม					
15.	สื่อที่ครูใช้ทำให้ฉันไม่รู้สึกเบื่อ					
16.	ด้านแบบฝึกหัด แบบฝึกหัดเข้าใจง่าย					
17.	แบบฝึกหัดช่วยให้ฉันเข้าใจในหลักไวยากรณ์ยิ่งขึ้น					
18.	แบบฝึกหัดช่วยให้ฉันเก่งภาษาอังกฤษมากขึ้น					
19.	แบบฝึกหัดช่วยให้ฉันจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้เร็วขึ้น					
20.	ฉันรู้สึกพอใจกับคะแนนการทำแบบฝึกหัดของฉัน					

แบบประเมินแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

คำชี้แจง โปรดกา ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านซึ่งมี 5 ระดับ

- 5 คะแนน หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
 4 คะแนน หมายถึง เหมาะสมมาก
 3 คะแนน หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
 2 คะแนน หมายถึง เหมาะสมน้อย
 1 คะแนน หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

ข้อ	รายการการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1.	ด้านสาระสำคัญ ใจความถูกต้อง					
2.	สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					
3.	เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน					
4.	ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้ สอดคล้องกับมาตรฐานและสาระการเรียนรู้					
5.	มีความชัดเจน ถูกต้อง เข้าใจง่าย					
6.	สามารถประเมินได้ตามสภาพจริง					
7.	ด้านสาระการเรียนรู้					
8.	เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ					
9.	มีความชัดเจน เข้าใจง่าย					
10.	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
11.	ด้านการจัดกิจกรรม สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
12.	สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					
13.	เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม					
14.	การจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลา					
15.	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม					
16.	ด้านสื่อการสอน สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
17.	สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
18.	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ					
19.	ช่วยประหยัดเวลาในการจัดกิจกรรม					
20.	เหมาะสมกับความสามารถและวัยของผู้เรียน					

ข้อ	รายการการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
21.	การวัดและประเมินผล สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
22.	สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้					
23.	สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
24.	มีเกณฑ์ประเมินที่ชัดเจน					
25.	ใช้เครื่องมือวัดได้เหมาะสม					

ลงชื่อ ผู้ประเมิน
 (.....)
 ตำแหน่ง

ตารางวิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้

ชื่อหน่วย	สาระ	ตัวชี้วัด	จำนวนชั่วโมง	การวัด
My Daily Routine	1. ข้อมูลการใช้ชีวิตประจำวัน 2. คำศัพท์ที่เกี่ยวกับการใช้ชีวิตประจำวัน 3. โครงสร้างของ Present Simple tense	ต 1.1 ป.4/2 ต 1.2 ป.4/1 ต 1.2 ป.4/4 ต 1.3 ป.4/1 ต 3.1 ป.4/1 ต 4.1 ป.4/1	4	แบบประเมินทักษะภาษาทางการพูด
My Occupation	1. คำศัพท์เรื่อง Occupation เกี่ยวกับบุคคลในอาชีพต่างๆ 2. การถาม และตอบด้วย Wh-Question เกี่ยวกับอาชีพและสิ่งต่างๆ ใกล้ตัว 3. การถาม และตอบด้วย Do/Does/Can/Is/Are	ต 1.1 ป.4/2 ต 1.1 ป.4/3 ต 1.1 ป.4/4 ต 1.2 ป.4/1 ต 1.2 ป.4/4 ต 1.2 ป.4/5 ต 1.3 ป.4/1 ต 4.1 ป.4/1	4	แบบประเมินทักษะภาษาทางการพูด
The Place and City	1. คำศัพท์เรื่องสถานที่ต่างๆ 2. คำศัพท์เรื่องคำบุพบทที่ใช้บอกตำแหน่งของสถานที่ 3. ประโยคและข้อความที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัว 4. การใช้ภาษาในการฟัง และพูดในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน 5. คำศัพท์และประโยคในการใช้จ้อให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่	ต 1.1 ป.4/1 ต 1.1 ป.4/2 ต 1.1 ป.4/3 ต 1.1 ป.4/4 ต 1.2 ป.4/1 ต 1.2 ป.4/3 ต 1.2 ป.4/4 ต 1.2 ป.4/5 ต 1.3 ป.4/1 ต 4.1 ป.4/1	4	แบบประเมินทักษะภาษาทางการพูด แบบประเมินทักษะภาษาทางการฟัง
I Like Pizza	1. คำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร 2. การถามและตอบเกี่ยวกับอาหารที่ชอบ และไม่ชอบ 3. การใช้ There is/There are และ Verb to have 4. คำนามนับได้และคำนามนับไม่ได้ 5. การใช้ some/any	ต 1.1 ป.4/2 ต 1.1 ป.4/3 ต 1.1 ป.4/4 ต 1.2 ป.4/1 ต 1.2 ป.4/4 ต 1.3 ป.4/1 ต 4.1 ป.4/1	4	แบบประเมินทักษะภาษาทางการพูด

ตารางสอบความสอดคล้องระหว่างคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ : IOC
 การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนภาษาอังกฤษ
 เพื่อการสื่อสาร ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟังการพูด และความมั่นใจ
 ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียน
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เป็นการนำผลของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านมารวมกันคำนวณหาความตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งคำนวณ
 จากความสอดคล้องระหว่างประเด็นที่ต้องการวัดกับคำถามที่สร้างขึ้น ดัชนีที่ใช้แสดงค่าความ
 สอดคล้อง เรียกว่า ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Item-Objective
 Congruence Index : IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญจะต้องประเมินด้วยคะแนน 3 ระดับ คือ
 +1 = สอดคล้อง เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้จริง
 0 = ไม่แน่ใจ เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้
 -1 = ไม่สอดคล้อง เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นไม่ได้วัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้

เรื่อง	จุดประสงค์	ข้อคำถาม	ระดับคะแนน		
			+1	0	-1
My Daily Routine	1. นักเรียนออกเสียงและบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับ Daily routine	1. What does it mean? (K1) a. รับประทานอาหารเช้า b. อาบน้ำ c. แต่งตัว d. ตื่นนอน			
		2. What does it mean? (K1) a. รับประทานอาหารเช้า b. อาบน้ำ c. แต่งตัว d. ตื่นนอน			
		3. What does it mean? (K1) a. แต่งตัว b. ไปโรงเรียน c. แปรงฟัน d. ตื่นนอน			
	2. นักเรียนสามารถฟัง/พูด/เขียนเกี่ยวกับข้อมูลการใช้ชีวิตประจำวันของตัวเองและเพื่อนได้	4. What does he do at 6 o'clock? (K1) a. get up b. have breakfast c. wake up d. go to work			

เรื่อง	จุดประสงค์	ข้อคำถาม	ระดับคะแนน		
			+1	0	-1
		5. He has for breakfast (K2) a. coffee, sandwich b. cola, bread c. chocolate, sandwich d. coffee, bread			
		6. What time does he do to work? (K1) a. 06.30 a.m. b. 07.00 a.m. c. 06.30 p.m. d. 07.00 p.m.			
	3. นักเรียนสามารถพูด/เขียนประโยคตามโครงสร้างของ Present Simple Tense ได้	7. Does he come home before 7 in the evening? (K4) a. Yes, he does. b. No, He wants to talk with friends c. Yes, he wants to go home. d. No, he doesn't.			
		8. Which is correct sentence? (k4) a. He go to work. b. I wakes up at 6 o'clock. c. He always wake up at 6 o'clock. d. He always wakes up at 6 o'clock.			
		9. จงสร้างประโยคจากคำที่กำหนดให้ถูกต้อง (K5) Jenny /not/watch/television a. Jenny not watch television. b. Jenny not watches television. c. Jenny does not watches television. d. Jenny does not watch television.			
		10. Suda English with teacher Paulina. (K2) a. eats b. studies c. watches d. plaies			

เรื่อง	จุดประสงค์	ข้อความถาม	ระดับคะแนน		
			+1	0	-1
		11. Tan and Tum walk to school. (K2) a. don't b. go c. doesn't d. not			
My Occupation	1. อ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำวลี และประโยคเกี่ยวกับอาชีพต่างๆ ได้	12. Somchai protects our country. His uniform is green. He has a gun. He is a (K1) a. driver b. businessman c. policeman d. soldier			
		13. Pim likes to go to Space Center. She likes to watch the star. She wants to be a(K1) a. actress b. astronaut c. singer d. merchant			
		14. What does Tomas do? (K1) a. doctor b. policeman c. dentist d. sailor			
		15. What does Paulina do? (K1) a. singer b. secretary c. actor d. actress			
	2. รู้จักคำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพต่างๆ อ่าน ฟัง เพื่อทำความเข้าใจและตอบคำถามได้	16. What does Anna do at the zoo? (K1) a. teacher b. nurse c. bus driver d. volunteer			

เรื่อง	จุดประสงค์	ข้อความถาม	ระดับคะแนน		
			+1	0	-1
		17. What does Anna want to be? (K1) a. trainer b. teacher c. farmer d. sailor			
		18. What does Teri want to be? (K1) a. she wants to be a teacher. b. she wants to be a doctor. c. she wants to be a singer. d. she wants to be a nurse.			
		19. What does Cindy want to be? (K1) a. an astronaut b. a scientist c. a rich d. a teacher			
	3. สามารถใช้รูปประโยคในการถามและตอบเพื่อทราบถึงข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพต่างๆ ได้	20. A: Does Kate want to be an astronaut? (K3) B: a. Yes, she does. b. No, she doesn't. c. Yes, I am. d. No, I am not.			
		21. What dose Kate want to be? (K1) a. a doctor b. a nurse c. a seller d. a singer			
		22. A: Does Scott want to be a rich person? (K3) B: a. Yes, he does. b. No, he doesn't. c. Yes, Scott does. d. No, Scott doesn't			

เรื่อง	จุดประสงค์	ข้อคำถาม	ระดับคะแนน		
			+1	0	-1
The Place and City	1. อ่านออกเสียง สะกดคำ และบอก ความหมายคำศัพท์ เกี่ยวกับสถานที่	23. คำใดที่ออกเสียงพยัญชนะต้นแตกต่างจากคำอื่น (K4) a. school b. speak c. sea d. swimming pool			
		24. คำใดที่ออกเสียงพยัญชนะต้นแตกต่างจากคำอื่น (K4) a. clinic b. church c. classroom d. computer room			
		25. Which is incorrect? (K4) a. Manow buys watermelon at the market. b. Nan and Nut have dinner at the restaurant. c. We go shopping at the playground. d. I go to see the doctor at the hospital.			
	2. พุด/เขียน และให้ ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่	26. Where is the school? (K1) a. It is next to the shop. b. It is next to the library. c. It is next to the market. d. It is next to the hospital.			
		27. Where is the bus stop? (K1) a. It is in front of the bank. b. It is in front of the school. c. It is in front of the library. d. It is in front of the restaurant.			
		28. Is the bank behind the supermarket? (K1) a. Yes, It is behind the hospital. b. No, I cannot. c. Yes, it is. d. No, it isn't.			

เรื่อง	จุดประสงค์	ข้อคำถาม	ระดับคะแนน		
			+1	0	-1
		29. Where is her music book? (K1) a. It is on the chair. b. It is on the table. c. It is under the chair. d. It is under the table.			
	3. สนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับบอกตำแหน่งได้	30. Is his pencil in on the table? (K4) a. Yes, she does. b. No, it doesn't. c. Yes, he doesn't. d. No it isn't			
		31. Where are they going to go? (k1) a. the hospital b. the supermarket c. the museum d. the police station			
		32. Where is the museum? (k1) a. It is next to Pam Pam hospital. b. It is opposite Pam Pam hospital. c. It is behind Pam Pam hospital. d. It is near Pam Pam hospital.			
I like pizza	1. นักเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับอาหาร	33. What does George want to make? (K1) a. b. c. d.			
		34. What does a cook like? (K1) a. green salad b. hamburger c. spaghetti d. pizza			

เรื่อง	จุดประสงค์	ข้อความถาม	ระดับคะแนน		
			+1	0	-1
		35. A: Is pizza delicious? (K3) B: a. No, it is not. b. Yes, It is. c. It is very expensive. d. I like fish.			
		36. A: Does penguin like chocolate? (K3) B: a. Yes, it does. b. No, it doesn't. c. Yes, it wants more pizza. d. No, it wants apple.			
		37. What does Bob like? (K1) a. fish b. hamburger c. chocolate d. syrup			
	3. นักเรียนสามารถใช้ There is/There are และ verb to have ได้ถูกต้อง	38. The children _____ balls. (K2) a. There is b. There are c. have d. has			
		39. What are there in the fridge? (K1) a. carrot, pepper, cucumber b. milk, butter, cake c. mango, lemon, papaya d. bread, eggs, pears			
		40. A: Is there papaya in the fridge? (K3) B: a. Yes, it is. b. No, it isn't. c. Yes, there is. d. No, there isn't			
	4. นักเรียนแยกคำนาม นับได้และนับไม่ได้ได้ ถูกต้อง	41. Which are Plural noun? (K4) a. students person b. geese mice c. children tooth d. papaya fish			

เรื่อง	จุดประสงค์	ข้อความ	ระดับคะแนน		
			+1	0	-1
		42. Which one is uncountable noun? (K1) a. strawberries b. bananas c. bread d. oranges			
		43. Which one is countable noun? (K1) a. pears b. chicken c. fish d. bread			
	5. นักเรียนสามารถใช้ some/any ได้ถูกต้อง	44. Lydia doesn't have noodles for lunch. (K2) a. a b. an c. any d. some			
		45. Zoe doesn't want somtum (K6) a. any b. some c. a d. -			

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่ เดือน พ.ศ.

**แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4**

Direction: Listen then choose the best answer.

คำชี้แจง : ให้นักเรียนฟังเรื่อง และเลือกตัวเลือกที่ถูกต้องที่สุด

1. What does it mean? (K1)
- a. รับประทานอาหารเช้า b. อาบน้ำ
- c. แต่งตัว d. ตื่นนอน

2. What does it mean? (K1)
- a. รับประทานอาหารเช้า b. อาบน้ำ
- c. แต่งตัว d. ตื่นนอน

Track 1 Tom's daily routine (3-4)

3. What does he do at 6 o'clock? (K1)
- a. get up b. have breakfast
- c. wake up d. go to work
4. Does he come home before 7 in the evening? (K4)
- a. Yes, he does. b. No, He wants to talk with friends.
- c. Yes, he wants to go home. d. No, he doesn't.

5. จงสร้างประโยคจากคำที่กำหนดให้ถูกต้อง (K5)

- a. Jenny not watch television.
- b. Jenny not watches television.
- c. Jenny does not watches television.
- d. Jenny does not watch television.

Jenny/not/watch/television

6. Suda English with teacher Paulina. (K2)

- a. eats b. studies
- c. watches d. plaies

7. What does Tomas do? (K1)
- a. doctor b. policeman
- c. dentist d. sailor

8. What does Paulina do? (K1)
- a. singer b. secretary
- c. actor d. actress

Track 2: Anna and Teri, Volunteer sisters (9-11)

9. What does Anna do at the zoo? (K1)
 - a. teacher b. nurse
 - c. bus driver d. volunteer
10. What does Anna want to be? (K1)
 - a. trainer b. teacher
 - c. farmer d. sailor
11. What does Teri want to be? (K1)
 - a. she wants to be a teacher. b. she wants to be a doctor.
 - c. she wants to be a singer. d. she wants to be a nurse.

Test 3: What do you want to be? (12-13)

Situation: Kate asks Cindy about her dream job. Then, Cindy asks Scott about what does he want to be?

12. What does Cindy want to be? (K1)
 - a. an astronaut b. a scientist
 - c. a rich d. a teacher
13. What does Kate want to be? (K1)
 - a. a doctor b. a nurse
 - c. a singer d. a seller
14. คำใดที่ออกเสียงพยัญชนะต้นแตกต่างจากคำอื่น (K4)
 - a. school b. speak
 - c. sea d. swimming pool
15. คำใดที่ออกเสียงพยัญชนะต้นแตกต่างจากคำอื่น (K4)
 - a. clinic b. church
 - c. classroom d. computer room

Test Track 4: A Map of my Town (16-17)

16. Where is the school? (K1)
 - a. It is next to the shop.
 - b. It is next to the library.
 - c. It is next to the market.
 - d. It is next to the hospital.
17. Where is the bus stop? (K1)
 - a. It is in front of the bank. b. It is in front of the school.
 - c. It is in front of the library. d. It is in front of the restaurant.

Test Track 5: I cannot see my pencil (18)

18. Where is her music book? (K1)

- a. It is on the chair. b. It is on the table.
- c. It is under the chair. d. It is under the table.

Test Track 6: The Museum (19-20)

19. Where are they going to go? (k1)

- a. the hospital
- b. the supermarket
- c. the museum
- d. the police station

20. Where is the museum? (k1)

- a. It is next to Pam Pam hospital.
- b. It is opposite Pam Pam hospital.
- c. It is behind Pam Pam hospital.
- d. It is near Pam Pam hospital.

21. What does George want to make? (K1)

a.

b.

c.

d.

Track 7 : (22-23)

22. What does a cook like? (K1)

- a. green salad b. hamburger
- c. spaghetti d. pizza

23. The children _____ balls. (K2)

- a. There is b. There are
- c. have d. has

Track 8: (24-25)

24. What are there in the fridge? (K1)
- a. carrot, pepper, cucumber b. milk, butter, cake
c. mango, lemon, papaya d. bread, eggs, pears
25. A: Is there papaya in the fridge? (K3)
B:
- a. Yes, it is. b. No, it isn't.
c. Yes, there is. d. No, there isn't
26. Which are Plural noun? (K4)
- a. students person b. geese mice
c. children tooth d. papaya fish
27. Which one is uncountable noun? (K1)
- a. strawberries b. bananas
c. bread d. oranges
28. Which one is countable noun? (K1)
- a. pears b. chicken
c. fish d. bread
29. Lydia doesn't have noodles for lunch. (K2)
- a. a b. an
c. any d. some
30. What does Zoe have for lunch (K1)
- a. Somtum
b. noodles
c. fried rice
d. pizza

ภาคผนวก ข
ผลการวิเคราะห์การหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

ตาราง 18 วิเคราะห์ผลการประเมิน แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เข้าเกณฑ์

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1. ด้านสาระสำคัญ			
1.1 ใจความถูกต้อง	4.60	0.49	มากที่สุด
1.2 สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	4.60	0.49	มากที่สุด
1.3 เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน	4.80	0.40	มากที่สุด
2. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้			
2.1 สอดคล้องกับมาตรฐานและสาระการเรียนรู้	4.40	0.80	มาก
2.2 มีความชัดเจน ถูกต้อง เข้าใจง่าย	4.40	0.49	มาก
2.3 สามารถประเมินได้ตามสภาพจริง	4.80	0.40	มากที่สุด
3. ด้านสาระการเรียนรู้			
3.1 เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	4.40	0.49	มากที่สุด
3.2 มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	4.60	0.49	มาก
3.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.20	0.40	
4. ด้านการจัดกิจกรรม			
4.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4.40	0.49	มาก
4.2 สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	4.20	0.40	มาก
4.3 เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม	4.80	0.40	มากที่สุด
4.4 การจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมกับเวลา	5.00	0.00	มากที่สุด
4.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม	4.80	0.40	มากที่สุด
5. ด้านสื่อการสอน			
5.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4.40	0.49	มาก
5.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.40	0.49	มาก
5.3 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ	4.60	0.49	มากที่สุด
5.4 ช่วยระยะเวลาในการจัดกิจกรรม	4.80	0.40	มากที่สุด
5.5 เหมาะสมกับความสามารถและวัยของผู้เรียน	4.40	0.49	มาก
6. การวัดและประเมินผล			
6.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	4.40	0.49	มาก
6.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้	4.40	0.49	มาก
6.3 สอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.40	0.49	มาก
6.4 มีเกณฑ์ประเมินที่ชัดเจน	4.40	0.49	มาก
6.5 ใช้เครื่องมือวัดได้เหมาะสม	5.00	0.00	มากที่สุด
รวม	4.54	0.15	มากที่สุด

ตาราง 19 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับผลการเรียนรู้

ข้อสอบข้อที่	IOC	ข้อสอบที่	IOC
1	1.00	24	1.00
2	1.00	25	0.80
3	1.00	26	1.00
4	1.00	27	1.00
5	0.40	28	0.80
6	0.60	29	1.00
7	0.60	30	.20
8	0.40	31	1.00
9	1.00	32	1.00
10	1.00	33	1.00
11	1.00	34	1.00
12	1.00	35	0.60
13	0.20	36	0.60
14	1.00	37	1.00
15	0.80	38	1.00
16	0.80	39	1.00
17	0.60	40	1.00
18	1.00	41	1.00
19	1.00	42	1.00
20	0.60	43	1.00
21	1.00	44	1.00
22	0.20	45	1.00
23	1.00		

ตาราง 20 วิเคราะห์อำนาจจำแนก (B) ของข้อสอบรายข้อของ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง

ข้อสอบข้อที่	B	ข้อสอบที่	B
1	0.30	24	0.35
2	0.35	25	0.10
3	0.40	26	0.20
4	0.30	27	0.25
5	0.20	28	0.15
6	0.15	29	0.25
7	0.30	30	0.25
8	0.10	31	0.40
9	0.45	32	0.25
10	0.25	33	0.25
11	0.45	34	0.35
12	0.30	35	0.20
13	0.20	36	0.30
14	0.45	37	0.25
15	0.15	38	0.30
16	0.20	39	0.30
17	0.20	40	0.30
18	0.20	41	0.20
19	0.25	42	0.25
20	0.10	43	0.30
21	0.20	44	0.40
22	0.15	45	0.30
23	0.35		

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง เท่ากับ 0.822

ตาราง 21 วิเคราะห์ค่าดัชนีความเที่ยงตรงและครอบคลุมเชิงเนื้อหาของ แบบวัดความสามารถด้านการพูด

ข้อสอบข้อที่	IOC
1	1.00
2	1.00
3	0.80
4	1.00
5	0.80

ตาราง 22 วิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและพฤติกรรมความมั่นใจในการใช้ภาษา

ข้อสอบข้อที่	IOC	ข้อสอบที่	IOC
1	1.00	11	0.60
2	1.00	12	0.80
3	0.80	13	1.00
4	1.00	14	1.00
5	0.80	15	1.00
6	1.00	16	1.00
7	1.00	17	1.00
8	0.80	18	0.80
9	1.00	19	1.00
10	0.80	20	1.00

ตาราง 23 วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกของสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษา

ข้อสอบข้อที่	r_{xy}	ข้อสอบที่	r_{xy}
1	0.33	11	0.55
2	0.56	12	0.59
3	0.56	13	0.40
4	0.45	14	0.55
5	0.59	15	0.40
6	0.45	16	0.35
7	0.52	17	0.32
8	0.46	18	0.49
9	0.60	19	0.31
10	0.57	20	0.37

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบสอบถามความมั่นใจในการใช้ภาษา เท่ากับ 0.82

ตาราง 24 วิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ข้อสอบข้อที่	IOC	ข้อสอบที่	IOC
1	1.00	11	0.80
2	1.00	12	0.80
3	0.60	13	1.00
4	1.00	14	0.80
5	1.00	15	1.00
6	1.00	16	1.00
7	1.00	17	1.00
8	0.80	18	0.80
9	1.00	19	1.00
10	0.80	20	1.00

ตาราง 25 วิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ข้อสอบข้อที่	r_{xy}	ข้อสอบที่	r_{xy}
1	0.49	11	0.65
2	0.56	12	0.69
3	0.56	13	0.40
4	0.45	14	0.55
5	0.59	15	0.40
6	0.45	16	0.35
7	0.52	17	0.32
8	0.46	18	0.33
9	0.62	19	0.37
10	0.67	20	0.37

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับแบบสอบถามวัดความพึงพอใจ เท่ากับ 0.83

ตาราง 26 คะแนนระหว่างการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT)

เลขที่	รวมคะแนนใบงาน (480)	การพูด (40)	ผลงาน (40)	ท้ายบท (80)	รวม 640
1	398	32	30	55	515
2	359	35	35	70	499
3	404	36	36	69	545
4	332	27	28	51	438
5	331	29	31	53	444
6	443	35	39	78	595
7	383	30	34	67	514
8	375	27	33	54	489
9	381	29	32	60	502
10	391	30	32	70	523
11	398	32	34	66	530
12	395	31	33	61	520
13	387	28	31	59	505
14	346	26	30	57	459
15	388	27	30	62	507
16	410	31	32	72	545

ตาราง 26 (ต่อ)

เลขที่	รวมคะแนนใบงาน (480)	การพูด (40)	ผลงาน (40)	ท้ายบท (80)	รวม 640
17	391	30	30	68	519
18	408	32	32	72	544
19	416	35	34	70	555
20	389	28	30	53	500
21	385	30	30	59	504
22	391	29	32	60	512
23	427	34	36	74	571
24	386	29	31	64	510
25	384	27	30	67	508
26	347	29	32	62	470
27	353	26	30	51	460
28	354	27	32	60	473
29	364	30	30	62	486
30	366	29	33	61	489
31	418	32	32	74	556
32	399	31	32	64	526
33	392	30	31	60	513
34	394	30	34	70	528
35	397	29	30	64	520
36	391	28	34	66	519
37	394	35	35	70	534
38	394	32	32	62	520
39	378	28	30	55	491
40	386	29	29	53	497
รวม	15425	1204	1281	2525	20435
$\bar{X}$	385.63	30.10	32.03	63.13	510.88
S.D.	23.58	2.62	2.21	6.89	31.96
ร้อยละ	73.45	75.25	80.06	78.91	79.82

ตาราง 27 คะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ

เลขที่	ก่อนฟัง (30)	หลังฟัง (30)	รวมหลัง	คะแนนพัฒนาการ
1	15	23	23	8
2	20	29	29	9
3	17	26	26	9
4	12	19	19	7
5	11	19	19	8
6	23	30	30	7
7	12	24	24	12
8	11	20	20	9
9	12	21	21	9
10	15	26	26	11
11	11	20	20	9
12	13	23	23	10
13	16	25	25	9
14	15	20	20	5
15	10	14	14	4
16	22	30	30	8
17	14	25	25	11
18	19	28	28	9
19	20	26	26	6
20	15	19	19	4
21	17	26	26	9
22	16	22	22	6
23	21	29	29	8
24	15	24	24	9
25	16	24	24	8
26	14	23	23	9
27	18	20	20	2
28	16	21	21	5
29	16	23	23	7
30	14	18	18	4
31	20	29	29	9
32	16	27	27	11
33	13	20	20	7
34	15	26	26	11
35	16	22	22	6

ตาราง 27 (ต่อ)

เลขที่	ก่อนฟัง (30)	หลังฟัง (30)	รวมหลัง	คะแนนพัฒนาการ
36	17	21	21	4
37	14	25	25	11
38	13	23	23	10
39	10	20	20	10
40	12	23	23	11
รวม	612	933	933	321
$\bar{X}$	15.30	23.33	23.33	8.03
S.D.	3.22	3.62	3.62	2.38
ร้อยละ	51.00	77.75	77.75	26.75

ตาราง 28 ค่าการทดสอบสมมุติฐาน

Paired Samples Test									
		Paired Differences					t	df	P (2-tailed)
		Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference				
					Lower	Upper			
Pair 1	ก่อนเรียน-หลังเรียน	8.025	2.412	.381	8.797	7.253	21.039	39	.000

ตาราง 29 คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

เลขที่	หลังเรียน (20)	คิดเป็นร้อยละ
1	15	75.00
2	18	90.00
3	19	95.00
4	14	70.00
5	16	80.00
6	20	100.00
7	14	70.00
8	12	60.00
9	15	75.00
10	16	80.00

ตาราง 29 (ต่อ)

เลขที่	หลังเรียน (20)	คิดเป็นร้อยละ
11	16	80.00
12	17	85.00
13	12	60.00
14	14	70.00
15	17	85.00
16	14	70.00
17	16	80.00
18	15	75.00
19	18	90.00
20	17	85.00
21	16	80.00
22	15	75.00
23	20	100.00
24	14	70.00
25	13	65.00
26	15	75.00
27	19	95.00
28	16	80.00
29	17	85.00
30	12	60.00
31	19	95.00
32	18	90.00
33	17	85.00
34	15	75.00
35	15	75.00
36	19	95.00
37	14	70.00
38	15	75.00
39	13	65.00
40	14	70.00
รวม	631	3155.00
ค่าเฉลี่ย	15.78	78.88
S.D.	2.18	10.89
ร้อยละ	78.88	78.88

*นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 มีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 70

ภาคผนวก ค
หนังสือราชการแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญและเก็บรวบรวมข้อมูล

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 1571

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

30 สิงหาคม 2559

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์ศิริพรรณ พรหมเวียง

ด้วย นางสาวชนิพร ชาญวิจิตร นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนคณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการ
เรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีผลต่อความสามารถด้านการ
ฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม.หลักสูตรและการสอน โดยมีอาจารย์ ดร. ดนิตา ดวงวิไล เป็นอาจารย์ที่
ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ
และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็น
อย่างยั่งยืนว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วยและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีรองคณบดี ฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-31743174

เบอร์โทรนิสิต 0944680888

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 1571

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

30 สิงหาคม 2559

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์สมควร พระจันทร์ลา

ด้วย นางสาวชไมพร ชาญวิจิตร นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนคณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการ
เรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีผลต่อความสามารถด้านการ
ฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม.หลักสูตรและการสอน โดยมีอาจารย์ ดร. ดนิตา ดวงวิไล เป็นอาจารย์ที่
ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ
และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็น
อย่างยิ่งว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วยและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีรองคณบดี ฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-31743174

เบอร์โทรนิสิต 0944680888

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 1571

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

30 สิงหาคม 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผศ.ดร. สังคม ภูมิพันธ์

ด้วย นางสาวชไมพร ชาญวิจิตร นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนคณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการ
เรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีผลต่อความสามารถด้านการ
ฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม.หลักสูตรและการสอน โดยมีอาจารย์ ดร. ดนิตา ดวงวิไล เป็นอาจารย์ที่
ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ
และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็น
อย่างยิ่งว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วยและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีรองคณบดี ฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-31743174

เบอร์โทรนิสิต 0944680888

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 1571

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

30 สิงหาคม 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์วัลภา แก้วกียูร

ด้วย นางสาวชไมพร ชาณูวิจิตร นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม.หลักสูตรและการสอน โดยมีอาจารย์ ดร. ดนิตา ดวงวิไล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วยและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีรองคณบดี ฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-31743174

เบอร์โทรนิสิต 0944680888

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 1571

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

30 สิงหาคม 2559

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์กฤติกา อนุแสน

ด้วย นางสาวชไมพร ชาญวิจิตร นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม.หลักสูตรและการสอน โดยมีอาจารย์ ดร. ดนิตา ดวงวิไล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าได้รับความกรุณาจากท่านด้วยและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีรองคณบดี ฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-31743174

เบอร์โทรนิสิต 0944680888

ที่ ศธ. 0530.5(2) / 1572

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

30 สิงหาคม 2559

เรื่อง ขออนุมัติครุภัณฑ์ทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลกิตติยา

ด้วย นางสาวชไมพร ชาญวิจิตร นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม.หลักสูตรและการสอน โดยมีอาจารย์ ดร. ดนิตา ดวงวิไล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขออนุมัติครุภัณฑ์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวชไมพร ชาญวิจิตร ทำการทดลองใช้เครื่องมือ เพื่อจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วยและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีรองคณบดี ฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-31743174

เบอร์โทรนิสิต 0992419092

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 1571

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

30 สิงหาคม 2559

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลกิตติยา

ด้วย นางสาวชไมพร ชาญวิจิตร นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม.หลักสูตรและการสอน โดยมีอาจารย์ ดร. ดนิตา ดวงวิไล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านได้อนุญาตให้นางสาวชไมพร ชาญวิจิตร เก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ เพื่อจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความกรุณาจากท่านด้วยและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.อารยา ปิยะกุล)

รองคณบดีรองคณบดี ฝ่ายวิชาการและวิเทศสัมพันธ์ ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4374-31743174

เบอร์โทรนิสิต 0992419092

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวชไมพร ชาญวิจิตร
วันเกิด	วันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2534
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดศรีสะเกษ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	227/31 หมู่บ้านวิลานานา ซอย 10 ต.แก้ง อ.เมือง จ.มหาสารคาม 44000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครูผู้สอน
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนอนุบาลกิตติยา 593 ถนน ศรีสวัสดิ์ดำเนิน ตำบลตลาด อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2545	ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลร้อยเอ็ด อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด
พ.ศ. 2548	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด
พ.ศ. 2551	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสตรีศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด
พ.ศ. 2556	ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
พ.ศ. 2560	ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

